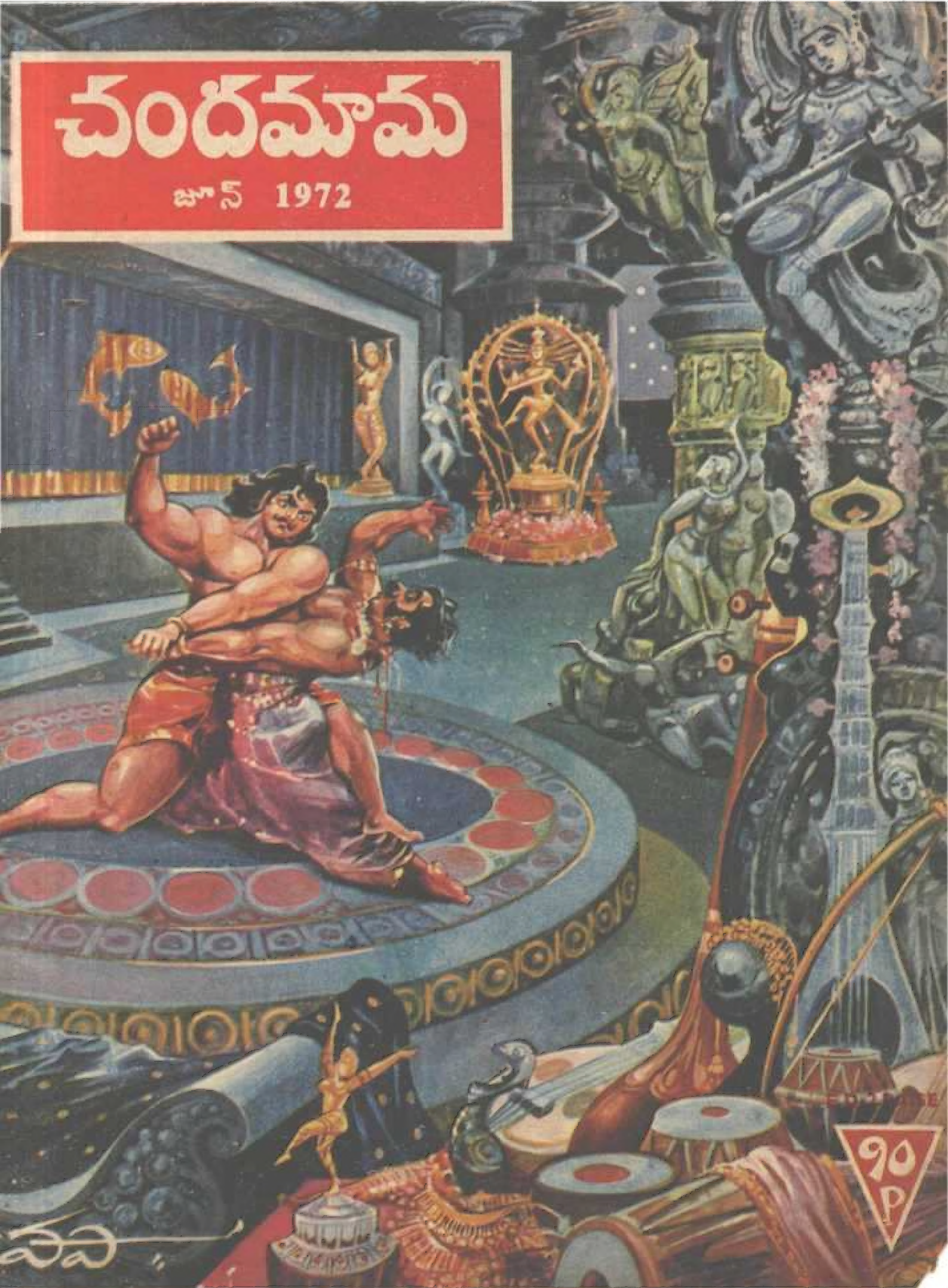

చందమామ

జూన్ 1972

90
P

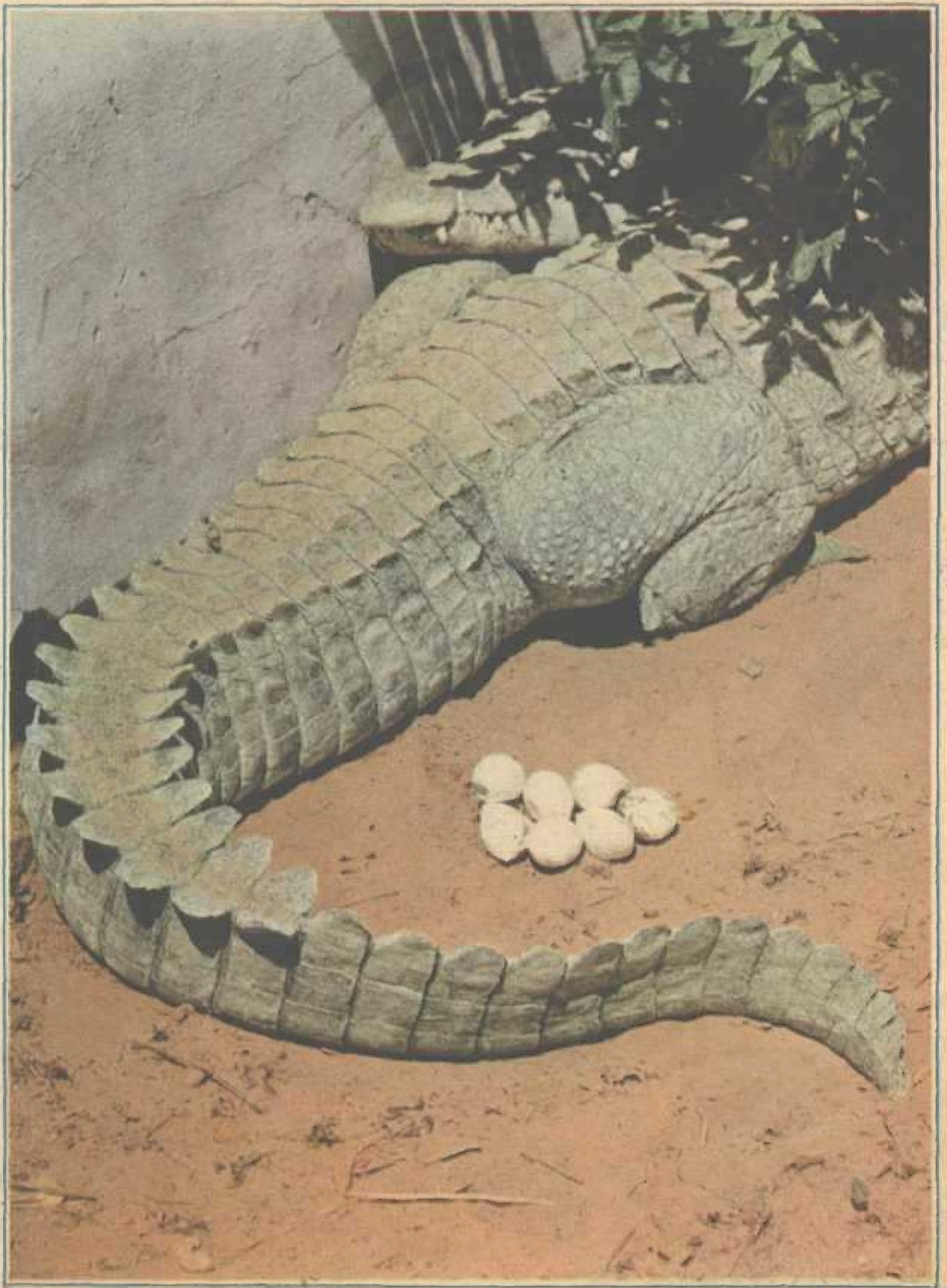

Photo by: SURAJ N. SHARMA

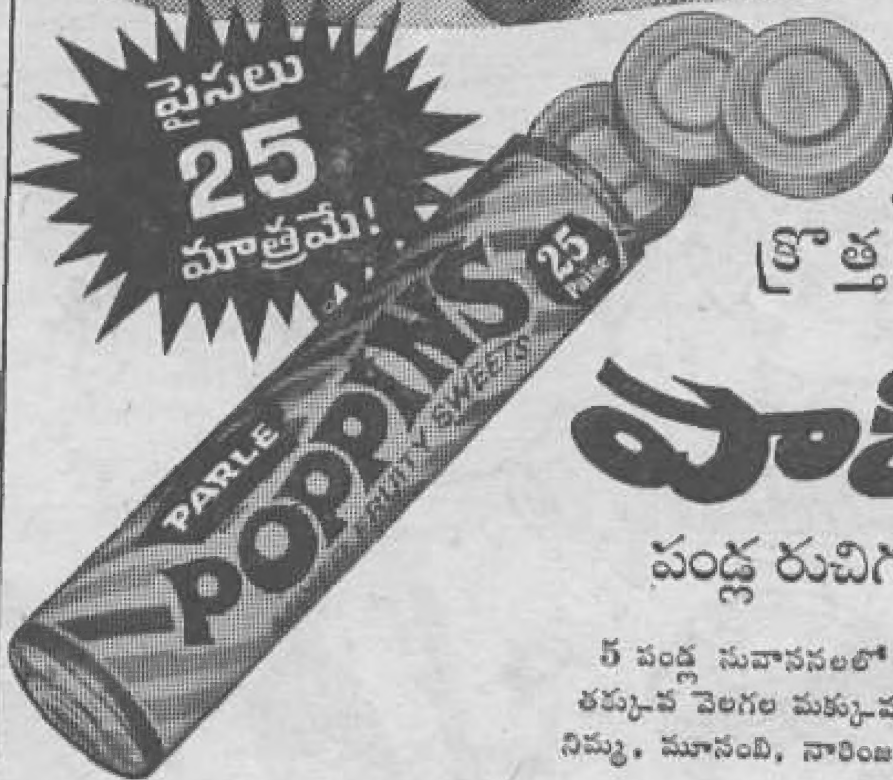
నోరూరించే... మనసునుదోచే... మైమరపించే.

ప్రైసలు

25

మాత్రమే!

క్రొత్త పార్లే

పాపిన్స్

పండ్ల రుచిగల పిప్పర మెంట్లు

5 పండ్ల సువాసనలలో 13 మధురమైన విళ్ళులు.
తక్కువ వెలగల మక్కువ గొలిపే ప్రతి ప్యాక్ లో—
నిమ్మ, మూనంది, నారింజ, అనాస మరియు రాస్ బెర్రీ!

ఆ పండ్ల మజా తెలుసుకోండి పాపిన్స్ నారగించండి-

everest/122b/PP Tel

Chandamama [Telugu]

Te *

June '72

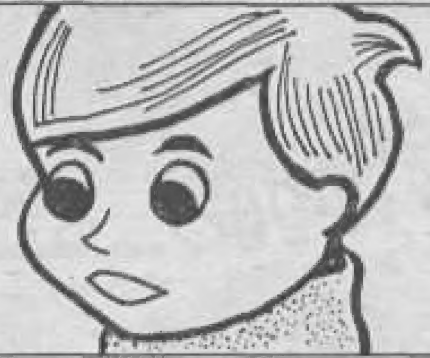
సరిగ్గా అడాడు...

ఇప్పుడు స్కూలులో క్రికెట్ ఆడాలి సాగ్గా. కానీ నేను స్ట్రాగా టెస్ట్ అయిపోయాను.

ఏం జరిగింది బాబూ?

నునీల్ పొద్దు బాలు వేశాడు, నేను కిట్ చేయబోయాను, బేట్ అందు తగిలింది, వకట కీపర్ కు క్యాచ్ పోరింది.

దురదృష్టం! పొద్దు బాలును కొట్టేందుకు చాలా పద్ధతులున్నాయి. ఉదాహరణకు, ఎంకీ ఆడవచ్చు, కొట్టిగా కుడికి తప్పుకుంటే ఎడమవైపున బాలు బేస్ పుంది. చానీని పైనుంటి గట్టిగా కొట్టవచ్చు!

బలంగా కొడితే - పేటుతో పాటు నీవు తిరుగుతావు. వకట కీపర్ కు ఎదురుగా వస్తావు.

ఇప్పుడు యిండుమీరందు రాత్రి ఎగిమిట్టిస్తా అయింది. నిద్రపో వచ్చు తోముకున్నావా?

బ్లీం చక్కాక నోరు కడుక్కున్నా నాన్నా.

లేదు అబ్బాయి. దంతవ్రణ కారకమైన ఆహార అణువులన్నిటినీ తొలిగించేవేంబుటకు నీవు నీ పళ్లను ప్రతిరాత్రి ప్రతిఉదయం తోముకోవాలి. నీవు ఇగుళ్లను కూడా రుద్దుకోవాలి.

అలాగే నాన్నా.

మనమిద్దరం ఫోర్ హేన్స్ టూత్ పేస్టుతో మన పళ్లను తోముకుంటాం, రా.

ఫోర్ హేన్స్
దంతవైద్యునివే
సప్రసిద్ధులైన టూత్ పేస్ట్

భక్తి, రక్తి, ముక్తి!
వ్యవయాలు పులకించే భక్తి ప్రధాన మైన గాథ!
మనసులు మైమరపించే రక్తి ప్రధాన మైన కథ!

పూర్ణిమ విశ్వర్థి
శ్రీకృష్ణాంజనేయ యుద్ధం

దర్శకత్వం: బి.యల్.రావు B.A.(Lit) నిర్మాత: డి.యస్.రాజు

ఆంధ్ర: తారకరామ్
సి.హెచ్. జయలక్ష్మి
నైజాం: ఉషా
మైసూరు: నవయుగ విక్టర్ సచిన్

THARAKARAMA

STUDIO K

చిక్లెట్స్ వేడుకతో వుంచే చూయింగ్ గమ్

వేడుక చూడు, వినోదం
చూడు, మాధుర్యమైన
చిక్లెట్ చూడు! తినగా,
తినగా ఎంత
రుచి, నాలుగు
రకముల నచ్చే రుచి!

లెమన్
ఆరెంజ్
పెప్పర్ మింట్
టూటా-ప్రూటీ

WH. 3041

చందమామ

సంస్థాపకుడు : నాగిరెడ్డి
సంపాదకుడు : 'చక్రపాణి'

ఈ సంచికతో "చందమామ" కు
ఇరవై అయిదు సంవత్సరాలు నిండు
తున్నాయి. జూలై సంచిక "రజతోత్సవ
సంచిక"గా వెలువడుతుంది.

కరువులూ, కాటకాలూ మొదలైన
కూతిబాధలు చెలరేగినప్పుడు ఉన్నవారి
కన్న లేని వారు అధికంగా బాధలకు
గురి కావటమూ, నేరాలకు పాల్పడ
టమూ కూడా సహజమే. ఏ నేరాలూ
చెయ్యకుండానే బాధలకు గురి అయే
వారు ఉంటారన్నది "అక్రమదండన"
[బేకాళకథ] చెబుతున్నది.

సంపుటి 50 జూన్ '72 సంచిక 6

ఆమోలీవారిణి

అహో ప్రకృతి సాదృశ్యం
శ్లేష్మణో దుర్జనస్య చ,
మధురైః కోప మాయాతి,
కటుకై రుపశామ్యతి.

1

[దుర్జనుడికి, శ్లేష్మణికి స్వభావంలో పోలిక ఉన్నది. శ్లేష్మం తీపిచేత పృథ్విపొంది, చేదుతో తగ్గినట్లుగానే దుర్జనుడు మంచి మాటలకు అగ్రహించి, తిక్ష్ణమైన మాటలకు తగ్గిపోతాడు!]

వాత్సత్వం, ప్రియవక్తృత్వం,
ధీరత్వ, ముచితజ్ఞతా,
అభ్యాసేన న లభ్యంతే,
చత్వార స్సహజా గుణాః.

2

[దాసశీలతా, ప్రియభాషణమూ, చైర్యమూ, ఔచిత్యం తెలిసి ఉండటమూ అనే నాలుగు గుణాలూ సహజంగా కలగవలసిందేగాని, అభ్యాసం చేస్తే వచ్చేవి కావు.]

అభుక్త్వా మలకం పథ్యం,
భుక్త్వా తు బదరీఫలం,
కపిత్థం సర్వదా పథ్యం,
కదళీ న కదాచన.

3

[పరగడుపున ఉసిరికాయూ, భోజనానంతరం రేగుపండ్లూ, ఏ వేళనైనా వెలగపండ్లూ తినటం మంచిది. అరటిపండు ఎప్పుడూ మంచిది కాదు.]

నలుగురుబాటసారులు

విమలావతి అనే అమ్మాయి పెళ్ళి అయి, ఒక గ్రామంలో ఉండే తన భర్త ఇంటికి కాపరానికి వచ్చింది. ఆమె భర్త కోపిష్టి. అతను తన భార్యను కట్టుదిట్టాలలో పెట్టి, "నువ్వు ఎవరితోనూ మాట్లాడకూడదు. నేరు మూసుకుని నీ పని నువ్వు చూసుకో," అని హెచ్చరించాడు.

విమలావతి మంచి మాటకారి, మంచి తెలివి తేటలు కలదీనూ. అందుచేత ఆమెకు తన భర్త చేసిన శాసనం బాధాకరమని పించింది. అదీగాక ఆమెకు పుట్టింట ఉన్న కాలంలో అతిథులూ, అభ్యాగతులూ రావటమూ, వాళ్ళు చెప్పే కబుర్లు వినటమూ అలవాటు. ఇప్పుడు ఆమెకు అలాటిదేమీ లేదు. ఊరి వాళ్ళకు ఆమె భర్త సంగతి తెలుసు గనక, ఎవరూ ఆమెతో కబుర్లు పెట్టుకునే వాళ్ళు కారు. ఇతరులతో మాట్లాడటమూ, అతిథులను సత్కరించడమూ

ఈ రెండూ విమలావతికి తీరని కోరికలై పోయాయి.

ఒకనాడు విమలావతి ఊరి బావిలో నీళ్ళు చేదుతూ ఉండగా అటుగా నలుగురు బాటసారులు వచ్చి బావిని, నీళ్ళు తోడే స్త్రీని చూశారు. వారికి దాహంగా ఉన్నది. అందు చేత వాళ్ళు అంతదూరంలో నిలబడి, తమలో కెల్లా పెద్దవాణ్ణి ముందు దాహం తీర్చుకు రమ్మని పంపారు.

ఆయన విమలావతిని సమీపించి, "తాగటానికి కాసిని నీళ్ళు పోస్తావా, అమ్మా?" అని అడిగాడు.

"మీరు ఎవరు?" అని ఆమె ఆయనను అడిగింది.

"నేను బాటసారిని," అన్నాడా మనిషి.

"సృష్టిలో ఇద్దరే బాటసారులు. మూడో బాటసారి లేడే!" అంటూ విమల తన పని చూసుకోసాగింది.

మొదటి వాడు నిరు తాగకుండా బావి దగ్గర నిలబడి ఉండటం చూసి మరొకడు బావి దగ్గరికి వచ్చాడు.

విమలావతి అతనితో, "ఈయన తాను ప్రయాణికుడినని అబద్ధం చెబుతున్నాడు. మీరు కూడా మరో ప్రయాణికుడినని అబద్ధం చెప్పారేమిట?!" అన్నది.

ప్రయాణికుడినంటే ఆమనిషి నీరు పొయ్యడనుకుని రెండో వాడు, "నేనొక బీదవాణ్ణి," అన్నాడు.

"ప్రపంచంలో రెండు రకాల బీదవాళ్ళే ఉన్నారు. అందువల్ల మీ మాట నిజం కాదు," అంటూ విమలావతి తన పని తాను చూసుకోసాగింది.

మరి కొంతసేపటికి మూడోవాడు బావి వద్దకు వచ్చాడు. విమలావతి అతనితో, "వీరిద్దరూ ప్రయాణికుడినని, బీదవాడినని అబద్ధాలు చెప్పారు. మీ రెవరు?" అన్నది.

"నేనొక మూర్ఖుణ్ణి," అన్నాడు మూడో వాడు.

"అబద్ధం. ప్రపంచంలో ఇద్దరే మూర్ఖులున్నారు," అంటూ విమలావతి తన పని తాను చూసుకోసాగింది. చివరకు నాలుగో వాడు కూడా బావి వద్దకు వచ్చాడు.

"నువ్వు ఎవరు, నాయనా? వీళ్ళు ముగ్గురూ ప్రయాణికుణ్ణి, బీదవాడినని, మూర్ఖుడినని అబద్ధాలు చెప్పారు. నువ్వయినా నిజం చెబుతావా?" అని విమలావతి అతన్ని అడిగింది.

"నేను బలవంతుణ్ణి," అన్నాడు నాలుగో వాడు.

"ప్రపంచంలో ఇద్దరే బలవంతులున్నారు. నువ్వు కూడా అబద్ధం చెప్పావు," అని విమలావతి తన బట్ట పిండుకోవటం పూర్తి చేసింది.

అమె నీళ్ళ బిందె ఎత్తుకుని ఇంటికి బయలు దేరుతూ, "పాపం, మీరందరూ దాహంగా ఉన్నట్టున్నారు. నీరు తాగి, మా ఇంటికి వచ్చి, భోజనం చేసి మరీ వెళ్ళండి," అని వారికి నీళ్ళు పోసి, తన వెంట వాళ్ళను ఇంటికి తెచ్చింది.

తన భార్య వెనకగా ఎవరో నలుగురు వస్తూ ఉండటం చూసి, ఒక కర్ర తీసుకుని బయటికి వచ్చి విమలావతి భర్త ఉగ్రుడై పోతూ, "ఎవరే వీళ్ళందరూ? ఎందుకు నీ వెంటపడి మన కొంపకు వస్తున్నారు?" అని అడిగాడు.

"వాళ్ళనే అడగండి," అంటూ విమలావతి ఇంటిలోకి వెళ్ళిపోయింది.

"అయ్యా, మేం ప్రయాణికులం. దాహం వేస్తే మీ అవిడను నీరు అడిగాం. భోజనానికి పిలిస్తే వచ్చాం. నువ్వు ఇలా కర్ర తీసుకుని మా మీదికి రావటం మర్యాద కాదు," అన్నారు ఆ ప్రయాణికులు.

"అడదాన్ని నీళ్ళు అడుగుతారా? అంత చొరవా?" అంటూ విమలావతి భర్త వాళ్ళ

మీదికి కర్ర ఎత్తాడు. బలాధ్యుణ్ణి చెప్ప కున్న యువకుడు అతని చేతిలో నుంచి కర్ర లాగేసుకున్నాడు. ముష్టియుద్ధం సాగింది.

ఇది చూసి రాజభటులు వారందరినీ తీసుకు పోయి కొత్వాలు ఎదట పెట్టి, "వీళ్ళందరూ నడి విధిలో కొట్లాడు కున్నారు," అని చెప్పారు.

అందరికీ తలా పది కొరడా దెబ్బలూ శిక్ష విధించాడు కొత్వాలు.

వాళ్ళ వెనకే వచ్చిన విమలావతి, "కొత్వాలయ్యా, నీ తీర్పు తప్పు. నువ్వు ఒప్పుకుని, దెబ్బల శిక్ష రద్దు చేయకపోతే నీ మీద రాజుగారి దగ్గర ఫిర్యాదు చేస్తాను," అన్నది.

"అలాగేపోయి ఫిర్యాదు చేసుకో!"
అన్నాడు కొత్వాలు.

"రాజుగారు తీర్పు ఇచ్చిన దాకా శిక్ష అమలు చెయ్యకు," అంటూ విమలావతి రాజుగారి కొలువుకు పోయి, "కొత్వాలు అకారణంగా నా భర్తకూ, మరి నలుగురు ప్రయాణికులకూ శిక్ష విధించాడు. మీరు కొత్వాలును విచారణ చెయ్యండి," అన్నది.

రాజు కొత్వాలునూ, మిగిలిన ఆయిదు గురినీ రప్పించి, కొత్వాలును ఆతను విధించిన శిక్ష గురించి అడిగాడు.

"ఏళ్ళు నడి ఏధిలో కొట్లాడుకున్నారు," అన్నాడు కొత్వాలు.

"ఏళ్ళంతా ఎవరు? ఎందుకు కొట్లాడు కున్నారు?" అని రాజు అడిగాడు.

"కొత్వాలు అమాట అడిగి ఉంటే నేను తమదాకా వచ్చేదాన్నా?" అంటూ విమలావతి బావి దగ్గర జరిగినదంతా చెప్పి, "ఇందులో అపరాధం అంతా నాదే. నన్ను శిక్షించటానికి నా భర్త ఉండనే ఉన్నారు గద!" అన్నది.

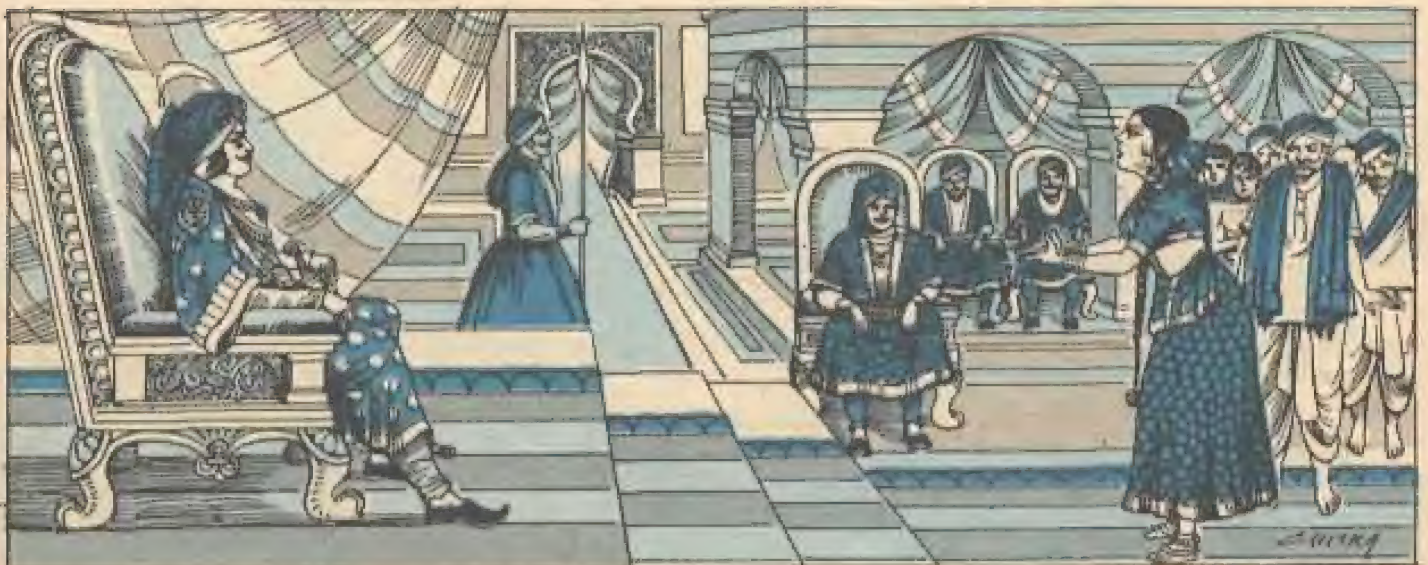
"నువ్వన్న మాట నిజమే. కాని, ఇద్దరే ప్రయాణికులూ, ఇద్దరే ఓడవాళ్ళూ, ఇద్దరే మూర్ఖులూ, ఇద్దరే బలవంతులూ ప్రపంచంలో ఉన్నారని వాళ్ళతో అన్నావే, వాళ్ళే వరు?" అని రాజు అడిగాడు.

దానికి విమలావతి, "సృష్టిలో సూర్య చంద్రులే నిజమైన ప్రయాణికులు; అపూ, కన్యా ఇద్దరే నిజమైన ఓడవాళ్ళు; వరు ఋడూ, వాయుపూ ఇద్దరే బలవంతులు," అన్నది.

"ఇద్దరు మూర్ఖులూ ఎవరో చెప్పావు కావు," అన్నాడు రాజు.

"సంగతి సందర్భాలు తెలుసుకోకుండా తీర్పు ఇచ్చిన వాడూ, ఇంటికి వచ్చిన వాళ్ళ పైన కర్ర ఎత్తిన వాడూ నాకు తెలిసిన మూర్ఖులు, మహారాజా!" అన్నది విమలావతి.

రాజు ఆమె మాటకారితనానికి ముచ్చట పడి, కొత్వాలును మందలించి, పెళ్ళాన్ని అర్థంలేని కట్టుదిట్టాలలో పెట్టవద్దని విమలావతి భర్తకు బుద్ధి చెప్పి; అందరినీ పంపేశాడు.

పరమానందయ్యగారి గుర్రం

పరమానందయ్యగారూ, ఆయన శిష్యులూ లోక ప్రసిద్ధులు. ఒక రోజు గురువూ, శిష్యులూ మతంలో కూర్చుని ఉండగా ఒక శిష్యుడికి ఒక గొప్ప ఆలోచన వచ్చింది. వాడు మిగతా శిష్యులతో, "మన గురువు గారు చాలా గొప్పవారు. వారికి తెలియని విషయం లేదు. వారికి వృద్ధాప్యం వచ్చే స్తున్నది. వారు కాలినడకన ప్రయాణాలు చెయ్యలేకుండా ఉన్నారు. అందుచేత ఎలాగైనా వారికి ఒక గుర్రం కొనిపెట్టాలి," అన్నాడు.

శిష్యులందరూ ఈ సూచన బాగున్నదని ఏకగ్రీవంగా ఒప్పుకున్నారు.

గురువుగారైన పరమానందయ్యగారు కూడా, "అలాగే కానియ్యండి. మీ వంటి శిష్యులుండగా నాకు లోపేమిటి?" అన్నాడు.

ఎత్తూ, లావూ, పాడుగూ, వెడల్పూ, రంగూ సరిగా ఉండే మంచి గుర్రాన్ని

చూసి సంపాదించటానికి ఇద్దరు శిష్యులు నియోగించబడ్డారు.

ఈ ఇద్దరు శిష్యులూ బయలుదేరి వెళ్ళగా, వెళ్ళగా వారికి ఒక కొనేరూ, కొనేరు పక్కన పచ్చటి పాలాలూ, ఒక పాలంలో మేస్తూ కొన్ని గుర్రాలూ కనిపించాయి. గుర్రాలు మేసే ప్రదేశంలోనే అనేక గుమ్మడి పాదులూ, వాటికి పెద్ద పెద్ద కాయలూ ఉన్నాయి.

"గుర్రం కొనాలంటే చాలా డబ్బు ఖర్చు అవుతుంది. ఇక్కడ గుర్రపు గుడ్డు చాలా ఉన్నాయి. ఒక మంచి గుడ్డును కొని పట్టుకు పోయి, పొదిగి పిల్లను చేస్తే చాలా తక్కువ ఖర్చులో గురువుగారికి గుర్రం ఏర్పాటవుతుంది," అని ఆ ఇద్దరు శిష్యులూ అనుకున్నారు.

వాళ్ళు గురువుగారి పద్దకు తిరిగి వెళ్ళి, "అయ్యా, ఒక చోట మాకు గుర్రాల గుడ్డు

కనిపించాయి. ఒక గుడ్డు కొని, పొదిగి, పిల్లను చేస్తే మనకు చపగ్గా గుర్రం వస్తుంది. ఏమి సెలవు?" అని అడిగారు.

"భేష్! భేష్! మీ ఆలోచన దివ్యంగా ఉన్నది. కాని గుర్రం గుడ్డును పొదగటం ఎలా?" అన్నాడు పరమానందయ్యగారు.

శిష్యులంతా చాలాసేపు ఆలోచించి, రోజుకు ఒక శిష్యుడు చొప్పున గుర్రం గుడ్డు నుంచి పిల్ల వచ్చేదాకా పొదగటానికి నిశ్చయించారు. తరవాత కొంత డబ్బు తీసుకుని మొదటి శిష్యులిద్దరూ గుమ్మడి కాయలున్న చేనుకు వెళ్ళి, అక్కడ ఉన్న రైతును, "ఈ గుర్రం గుడ్డు ఖరీదెంత?" అని అడిగారు.

వాళ్ళు మూర్ఖులని గ్రహించి రైతు వెటకారానికి, "ఈ గుర్రం గుడ్డు ఖరీదు ఇరవైరూపాయలు," అన్నాడు.

"ఓన్, ఇంతేనా?" అని వాళ్ళు రైతుకు ఇరవై రూపాయలిచ్చి గుమ్మడికాయ కొన్నారు. ఆ ఇద్దరిలో ఒకడు దాన్ని నెత్తిన పెట్టుకుని తిరిగి వస్తూండగా వాడి కాలికి

రాయి తగిలింది. వాడు కాయతోసహా కింద పడ్డాడు. కాయ పగిలింది. అదే సమయంలో సమీపంలో ఉన్న కుందేలు ఈ అలికిడికి భయపడి పొదలో నుంచి బయటికివచ్చి పరుగెత్తసాగింది.

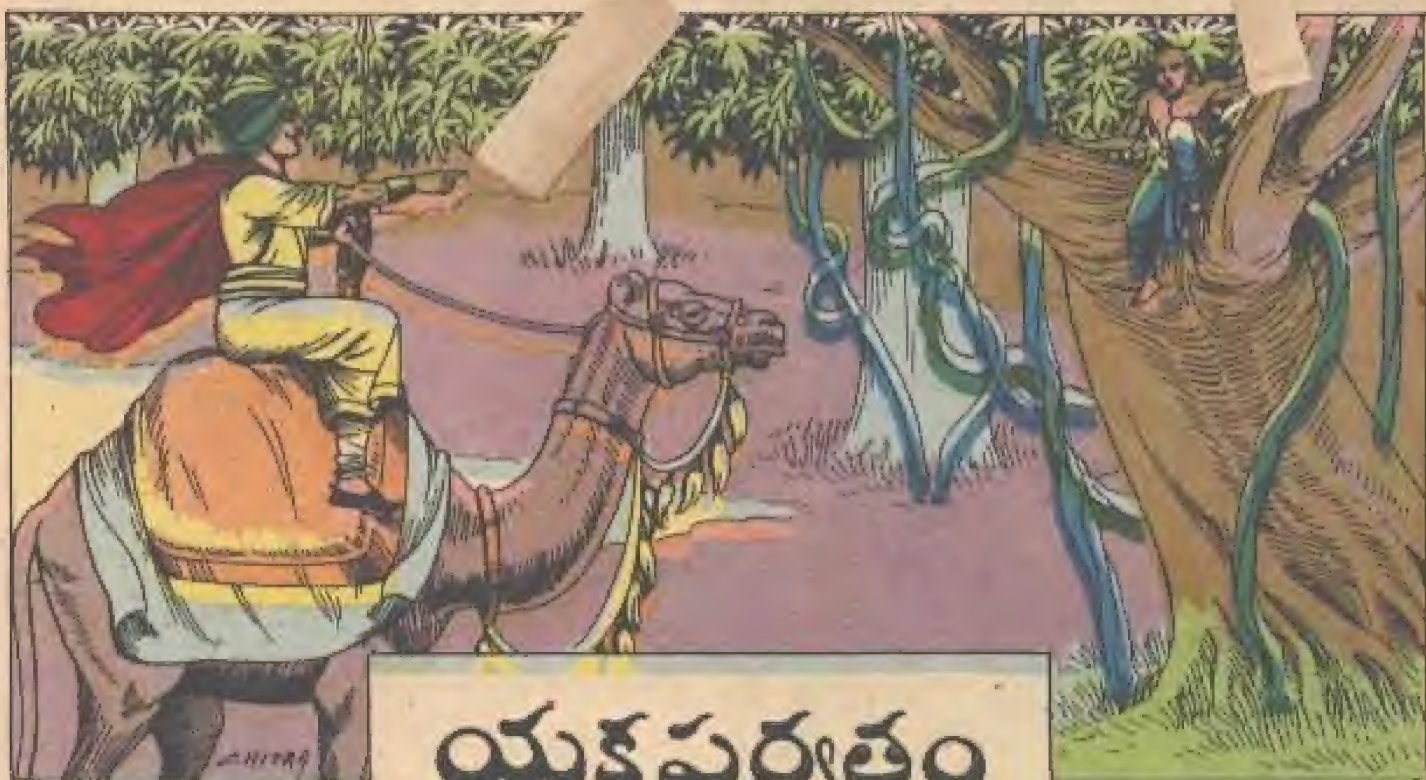
"ఒరే, ఒరే! గుడ్డు పగిలి పిల్ల బయటికి వచ్చింది. గుడ్డు నుంచి బయటికి వస్తూనే ఈ గుర్రం పిల్ల ఇంత వేగంగా పరిగెత్తుతున్నదంటే ఇది పెద్దదైతే మేఘాల మీద పోతుంది గాని, నేల మీద నడుస్తుందా?" అనుకుని పరమానందయ్య శిష్యులు కుందేలును పట్టుకుందామని దాని వెంట పడ్డారు. కాని అది దొరకలేదు.

శిష్యులు ఒక చోట ఊపిరి అందేదాకా విశ్రాంతి తీసుకుని, తాపిగా మఠానికి తిరిగి వెళ్ళి, జరిగిన సంగతి మిగిలిన శిష్యులకూ, గురువుగారికి తెలిపారు.

"పోనివ్వండి, ఏం చేస్తాం? ఇంతకూ నాకు గుర్రం ఎక్కే అదృష్టం లేదు," అని పరమానందయ్యగారు తన శిష్యులను ఓదార్చాడు.

యక్షపర్వతం

2

[ఖడ్గజాతి వాళ్ళు పంటపొలాలను బందిపోట్లు దోచుకుపోతున్నారని కబురు వచ్చింది. ఖడ్గజాతి వాళ్ళు మంత్రి నాయకత్వాన బందిపోట్లను ఎదిరించబోయారు. ఆ సమయంలో చెట్లకొమ్మల్లో వున్న వాడొకడు వాళ్ళకు భైర్యం చెప్పబోయాడు. బందిపోట్ల నాయకుడు చెట్టు కిందికిపోయి ఈటె ఎత్తి అతణ్ణి దిగిరమ్మని హెచ్చరించాడు. తరవాత—]

బందిపోట్ల నాయకుడి ముఖలక్షణాలూ, అతడు ఈటె ఎత్తి ఝుళిపిస్తున్న తీరూ చూసి స్వర్ణాచారి తనకు చావు తప్పదనుకున్నాడు. ఖడ్గజాతి వాళ్ళు ఆ చుట్టుపక్కల ఎక్కడా లేరు. వాళ్ళు ప్రాణాలరచేత పెట్టుకుని అరణ్యపురం కేసి పారిపోతున్నారు. ఇప్పుడు తను చెట్టు దిగకపోతే ఎక్కువ ప్రమాదమా? దిగితే ఎక్కువ ప్రమాదమా? అని ఆలోచించసాగాడు స్వర్ణాచారి.

“ఒరే, యింతకు ముందు అంత తెలివిగా మాట్లాడినవాడివి. ఇప్పుడు మతిలేని వెధవలాగా తలాడిస్తూ నా కేసి చూస్తావేం? కొమ్మల్లో నుంచి కిందికి దిగి వస్తావా. ఈటె విసరమంటావా?” అన్నాడు బందిపోట్ల నాయకుడు పళ్ళుకొరుకుతూ.

ఆ హెచ్చరికతో స్వర్ణాచారి మరింతగా భయకంపితుడైపోయి, చెట్టు మీది నుంచి కిందికి దిగుతూ, “అయ్యా, అనవసరంగా

‘చందమామ’

నన్ను చంపి పాపం కట్టుకోకండి. ఇంతకు ముందే చెప్పాను గదా, నేను వాస్తుశాస్త్ర జ్ఞాణి. రాజప్రాసాదం దగ్గిర్నుంచి, పేద రైతు గుడిశె వరకూ ఏ వాస్తు దోషం లేకుండా నిర్మించగలను," అన్నాడు.

ఆ మాటలకు బందిపోట్ల నాయకుడు పెద్దగా నవ్వి, "నువ్వు వాగే వాగుడు కేమైనా సందర్భ శుద్ధి వున్నదా? నేను కొంపా గోడూ కట్టించాలనుకుని, నిన్నైతుకుతూ యీ అరణ్యంలోకి వచ్చాననుకున్నావా? ఛీ, వెధవా, దిగు ముందు!" అన్నాడు.

స్వర్ణాచారి మారు మాటాడకుండా చెట్టు దిగి కింద నిలబడ్డాడు. బందిపోట్ల నాయకుడు ఒంటె మీది నుంచి దిగకుండానే,

అతణ్ణి ఓసారి పరీక్షగా చూసి, "నువ్వు చూడబోతే. ఆ ఖడ్గజాతి వాణ్ణి కాదని మీరు సవారీ చేసే వాళ్ళ జాతి మనిషిలా లేవు. ఇక్కడ ఈ కొండల్లో, అరణ్యాల్లో ఏం చేస్తున్నావు?" అని అడిగాడు.

"అయ్యా, మీ తెలివితేటలు అద్భుతం! నేను ఆ ఖడ్గజాతి వాణ్ణి కాదని మీరు సరిగానే గుర్తించారు. అసలు నాది పద్మపురం. గృహ నిర్మాణ వృత్తిలో బతుకు తెరువు అంత బాగా సాగక, యంత్ర నిర్మాణ రహస్యం కూడా తెలిసిన వాణ్ణి గనక, విఘ్నేశ్వరపూజారి అనే ఒక అర్చకుడితో కలిసి మాయ ఏనుగును సృష్టించాను. కాని, ఇద్దరు శత్రువులు యువకుల కారణంగా ఆ వృత్తిలో గట్టి చావు దెబ్బతిని, పురం వదిలి యీ అరణ్యాలు పట్టాను," అన్నాడు స్వర్ణాచారి.

"ఒరే, నువ్వు ఏదో మహాపురుషుడవని నీ జన్మ వృత్తాంతం అంతా అడుగుతున్నా ననుకుంటున్నావా ఏం, నీ సొంత గొడవంతా నాకు వినిపిస్తున్నావు? నే నడిగింది నువ్వీ ప్రాంతాల ఏం చేస్తున్నావని. ఆ సంగతి చెప్పు చాలు. నీకు తోడుగా అదేదో పురం అంటున్నావే — ఆ పురం వాళ్ళే వ రై నా యిక్కడ వున్నారా?" అన్నాడు బంది పోట్ల నాయకుడు ఒంటె మీది నుంచి దిగి, ఈతను స్వర్ణాచారి గుండెల కేసి గురిచేసి.

స్వర్ణాచారి సాణభయంతే గజగజ వణికి పోతూ, "అయ్యో, నన్ను చంపకండి. మిమ్మల్ని విసిగించకుండా అంతా నాలుగు మాటల్లో చెప్పేస్తాను. ఇక్కడికి దగ్గిర్లోనే ఒక పర్వతాల వంటిది నిర్మించుకుని ఇద్దరు క్షత్రియు యువకులు నివసిస్తున్నారు. వాళ్ళకు కొంచెం దూరంలో కొండరాళ్ళతో ఒక కట్టడం కట్టుకుని నేనూ, విఘ్నేశ్వర పూజారీ వుంటున్నాం," అన్నాడు.

క్షత్రియు యువకులు అన్నమాట వింటూనే బందిపోట్ల నాయకుడు, స్వర్ణాచారి ముఖం లోకి అనుమానంగా చూశాడు. తరవాత స్వర్ణాచారి చెప్పటం ముగించగానే, "ఈ దగ్గిర్లోనే ఇద్దరు క్షత్రియు యువకులు పర్వతాల నిర్మించుకుని వుంటున్నారా? వాళ్ళు తపస్సు లాంటిది చేస్తున్నారా ఏం?" అని అడిగాడు.

"వాళ్ళకు తపస్సు చేయవలసిన ఖర్మేం పట్టింది. ఇద్దరూ యుద్ధ విద్యల్లో ఆరితేరిన వాళ్ళు. అడవిలో వేటాడటం, అవసరం కలిగినప్పుడు దుష్ట శిక్షణ, శిష్టరక్షణ చేస్తుండటం వాళ్ళ నిత్యకార్యక్రమం," అన్నాడు స్వర్ణాచారి ఉత్సాహంగా.

"ఓహో, అలాగా!" అంటూ బంది పోటు నాయకుడు అవహేళనగా నవ్వి, "ఇప్పుడు మేం చేసిన పని-ఖడ్గజాతి వాళ్ళ పండిన పంటలు కోసుకు పోవటం దుష్ట

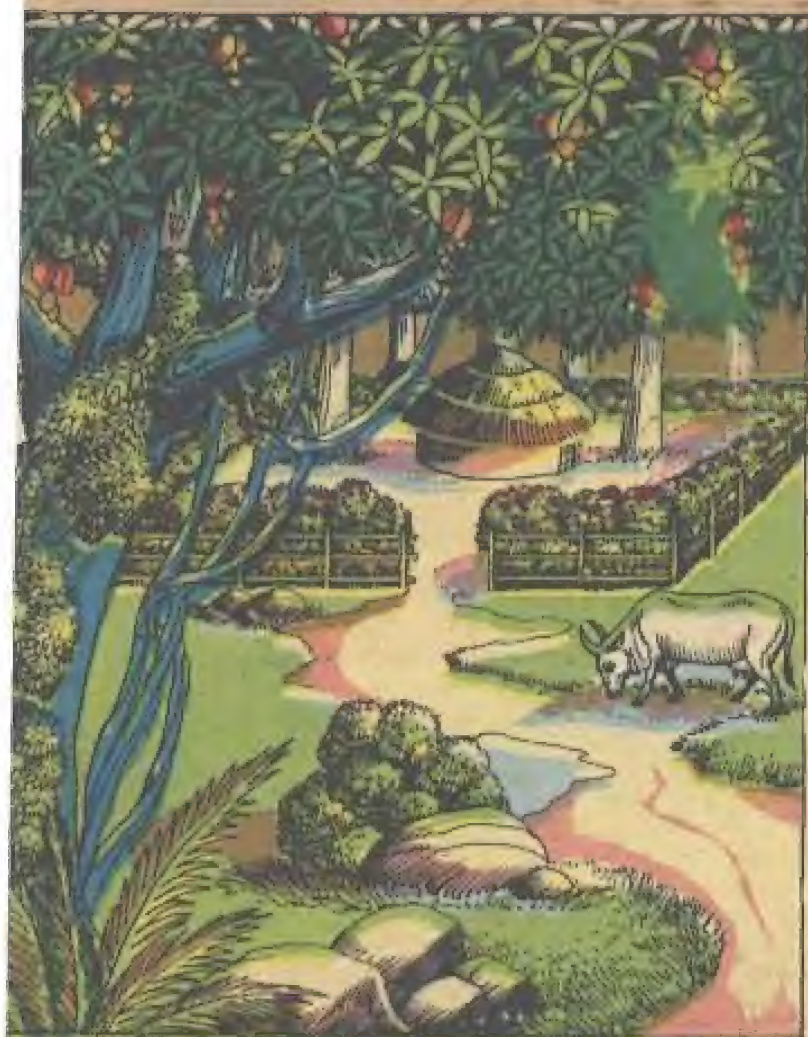

కార్య మవుతుందా? ఆ క్షత్రియు యువకులకు యీ సంగతి తెలిస్తే ఏమంటారు?" అని అడిగాడు.

బందిపోటు తనం దుష్టకార్యాల్లో పరమ దుష్టకార్యమనీ, ఈ సంగతి వింటే క్షత్రియు యువకులు పూరుకోరనే చెప్పాలనిపించింది స్వర్ణాచారికి. కాని, అలా చెప్పటం కోరి గొంతు కోయించు కోవటమే అని గ్రహించి ఆతడు తడబడే గొంతుతో, "అయ్యా, మీరు చాలా గొప్ప ధర్మసూక్ష్మానికి సంబంధించిన ప్రశ్న అడిగాడు. దానికి జవాబిచ్చే అర్హత నాకు లేదు," అన్నాడు.

"బతికి పోయావ్!" అన్నాడు బంది పోట్ల నాయకుడు పెద్దగా ముసకొడుతూ.

తరవాత ఒక్క క్షణం అగి, "ఆ క్షత్రియ యువకులు వుంటున్న పర్ణశాల అన్నావే, అక్కడికి దారి తెయ్యి. అంత మంచి వాళ్ళు ఈ అరణ్యంలో ప్రాణాలతో వుండటం మాబోటి వాళ్ళకు క్షమం కాదు," అన్నాడు.

బందిపోట్ల నాయకుడి ఉద్దేశమేమిటో ఆ మాటల ద్వారా స్వర్ణాచారి గ్రహించాడు. ఆ క్షత్రియ యువకులిద్దరినీ హతమార్చాలని అతడు ఆలోచిస్తున్నాడు. ముందుగా ఆ యువకుల్ని హెచ్చరించటం ఎట్లా?

"ఏమిటాలోచిస్తున్నావ్? పారిపోవాలని చూస్తున్నావా? జాగ్రత్త! ఈటెకు గుచ్చి, చెట్టుకు వేలాడ తీస్తాను," అన్నాడు బంది పోట్ల నాయకుడు.

తానిక మాటలతో కాలయాపన చేయటం ప్రాణాపాయకరం అని గుర్తించి, స్వర్ణాచారి తాను చెప్పిన క్షత్రియ యువకులుండే పర్ణశాల కేసి బయలుదేరాడు. బందిపోట్ల నాయకుడు తిరిగి ఒంటె ఎక్కి, తన అనుచరులిద్దరిని వెంట రమ్మని కేక పెట్టాడు.

ముందు స్వర్ణాచారి, కొంచెం వెనకగా ఆ ముగ్గురు బందిపోట్లూ బయలుదేరి కొద్ది సేపటికల్లా, పర్ణశాల లాంటి ఒక ప్రదేశాన్ని సమీపించారు. పూల మొక్కలూ, ఫల వృక్షాలూ వున్న ఒక ప్రశాంత ప్రదేశం మధ్య ఒక చిన్న కుటీరం వున్నది. అకుటీర ప్రాంతం చుట్టూ కంచె వున్నది. ఆ కంచె బయట ఒక ఆవు పచ్చిక మేస్తున్నది.

స్వర్ణాచారి వెనక్కి ఒంటె మీద వస్తున్న బందిపోట్ల నాయకుడు ఆవును చూస్తూనే కళ్ళింత చేసి, "ఒరే, అచారీ! ఆ ఆవు పాడి అవులా కనిపిస్తున్నదే, దూడ ఎక్కడ?" అని అడిగాడు.

"అయ్యా, అది పాడి ఆవే. దూడ ఆ కంచెకు అవతల ఎక్కడో మేస్తూ వుంటుంది." అన్నాడు స్వర్ణాచారి. అతడికి ముందుగా క్షత్రియ యువకులకు శత్రువాడి గురించి ఎలా హెచ్చరించటమో అన్న గడ్డు సమస్య ఎదురయ్యింది. మధ్యలో యీ బందిపోటు పాడి ఆవుల గురించి ముచ్చట లాడుతున్నాడు.

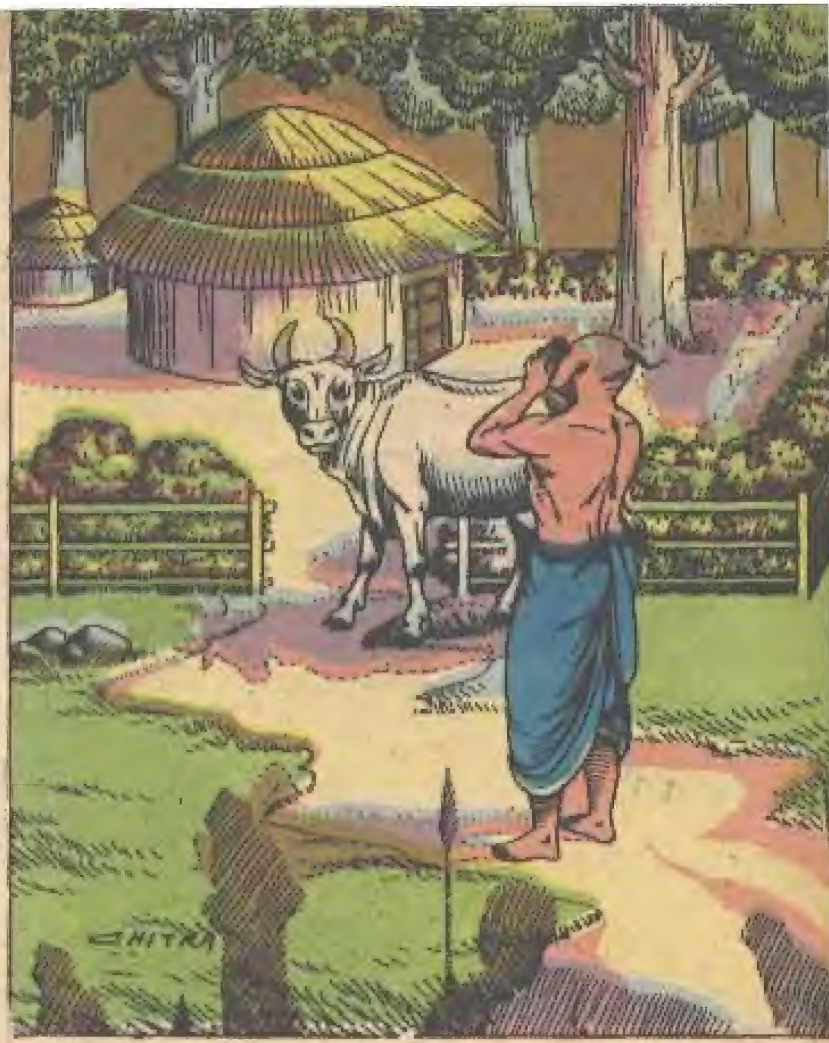

“అయ్యా, మీ రిక్కడే వుండండి. నేను ముందుగా ఆ కుటీరానికి పోయి క్షత్రియ యువకులున్నారేమో చూసి పస్తాను,” అన్నాడు స్వర్ణాచారి ఎంతో ఆమాయకుడిలా ముఖం పెట్టి.

ఆ మాటలకు బందిపోట్ల నాయకుడు చిన్నగా నవ్వి, “ఒరే, నీ గుంటనక్క జత్తులు నా దగ్గిర చెల్లవు. సింధు ఎడారుల నుంచి ఈ అరణ్యాలూ, కొండలూ చేరే లోపల నీ బోటి వాళ్ళను చాలా మందిని చూశాను. నువ్వు కంచె దగ్గిరే వుండి, ఆ క్షత్రియ యువకులు వినేలా, ‘దూర దేశం నుంచి అతిథులు వచ్చారు!’ అని కేక పెట్టు; తెలిసిందా!” అన్నాడు.

బందిపోట్ల నాయకుడి ఎత్తుగడ ఏమిటో స్వర్ణాచారికి అర్థమైంది. తను అతిథు లొచ్చారని కేక పెట్టగానే, యువకులిద్దరూ నిరాయుధులుగా కుటీరం నుంచి బయటికి వస్తారు. అప్పుడు వాళ్ళను హతమార్చి వచ్చునని బందిపోటు అలోచిస్తున్నాడు. కాని, తాను వాడు చెప్పినట్టు కేక వేయక పోతే అవదలో చిక్కుకోవలసి వస్తుంది. ఏమిటి చారి?

“ఓహో, కేక పెట్టి పిలుపు. ఏమిటి అంతగా తటపటాయిస్తున్నావు?” అంటూ బందిపోట్ల నాయకుడు ఈటెను స్వర్ణాచారి పీపుకు గట్టిగా అనించాడు.

స్వర్ణాచారి పెద్దగా గంతెత్తి, “ఒంటెల మీద దూర దేశం నుంచి అతిథులు ఎత్తి వచ్చారు!” అని కేక పెట్టాడు. తరవాత రెండు మూడు క్షణాల కాలం జరిగినా కుటీరంలో నుంచి ఎవరూ బయటికి రాలేదు.

“అయ్యా, క్షత్రియ యువకులు వేటకు వెళ్ళినట్టుంది!” అన్నాడు స్వర్ణాచారి. ప్రమాదం తొలిగిపోయిందని సంతోషపడుతూ.

“అనుమానం ఎందుకు, మరోసారి కేక వెయ్యి, చూద్దాం!” అన్నాడు బందిపోట్ల నాయకుడు.

స్వర్ణాచారి యీసారి మరింత బిగ్గరగా కేక పెట్టాడు. కుటీరంలో నుంచి ఎవరూ బయటికి రాలేదు. బందిపోట్ల నాయకుడు

ఒంటె మీదనుంచి దిగి, తన అనుచరుడొకణ్ణి స్వర్ణాచారి పారిపోకుండా కాపలా వుండమని చెప్పి, రెండవ వాణ్ణి వెంటబెట్టుకుని, కంచె దాటి కుటీరం ముందుకు వెళ్ళాడు.

కుటీర ద్వారానికి అడ్డంగా వున్న వెదురు తడికె తాడుతో ఒక మేకుకు బయట గట్టిగా బంధించబడి వున్నది. దాన్ని చూస్తూనే బందిపోట్ల నాయకుడు, తన పక్కన వున్న వాడితో, "ఆ ఆచారి చెప్పిందే నిజం. ఆ క్షత్రియు లిద్దరూ ఇంటలేరు. మనం లోపలికి పోయి చూద్దాం, పనికొచ్చే విలువైన వస్తువులేమైనా దొరకవచ్చు!" అన్నాడు.

బందిపోట్లిద్దరూ ద్వారానికి దిగించి వున్న వెదురు తడికెను వెనక్కు తీసి

కుటీరం లోపలికి వెళ్ళారు. లోపల వాళ్ళకు దోచుకునేందుకు విలువైన వస్తువు లేవి కనిపించలేదు. గోడల నుంచి పులీ, ఎలుగూ, జింకా లాంటి మృగాల చర్మాలు వేలాడు తున్నవి. గోడకు ఒక మూలగా రెండు ఈటెలూ, కొన్ని విల్లంబులూ అనించి వున్నవి. కొక్కెం నుంచి రెండు ధనుస్సులు వేలాడుతున్నవి.

"వీళ్ళెవరో కాని మంచి విలుకాళ్ళలా వున్నారు. దూరం నుంచే శత్రువునుగాని, అడవి మృగాన్నిగాని కొట్టేందుకు బాణం కన్న గొప్ప ఆయుధం మరొకటిలేదు. మనం విలువిద్య కూడా కొంత నేర్చుకుని వుండటం మంచిది. ఆ విల్లంబులు తీసుకో!" అని హెచ్చరించాడు బందిపోట్ల నాయకుడు తన అనుచరుణ్ణి.

నాయకుడు యిలా హెచ్చరించగానే బందిపోటు ముందుకు పోయి అక్కడ వున్న రెండు ధనుస్సులనూ, అంబులనూ తీసుకుని కట్టగా కట్టి, భుజాన పెట్టు కున్నాడు. బందిపోటు నాయకుడు కుటీరం లోని అన్ని మూలలకూ పోయి బాగా వెతికి, అక్కడ విలువైన వస్తువు లేవి కనబడక పోవటంతో నిరుత్సాహ పడిపోయి, తల్ల పంచుకుని కుటీరం బయటికి వచ్చేశాడు.

"ఆచారి! నువ్వు చెప్పే ఆ క్షత్రియు యువకులు అహరధాన్యాలు కూడా కుటీ

రంలో ఎక్కడా దాచినట్టు లేదే! పులి చర్మాలూ, జింక చర్మాలూ తప్ప అఖరికి ఏనుగుల దంతాలైనా ఎక్కడా కనిపించ లేదు. వాళ్ళు అడవి ఏనుగులను వేటాడరా?" అన్నాడు బందిపోటు నాయకుడు.

"అయ్యా, అక్షత్రేయ యువకులు ఆహారం కోసం తప్ప ఏ అడవి జంతువునూ చంపరు. మీరు చూసిన పులిచర్మాలూ, వాళ్ళు అత్మరక్షణ కోసం చంపిన పులులవి," అన్నాడు స్వర్ణాచారి.

"ఓహో, వాళ్ళకు ఏనుగు దంతం విలువ కూడా తెలియదన్నమాట!" అన్నాడు బందిపోట్ల నాయకుడు యీసడిస్తున్నట్టు.

తరవాత అతడు అదాపుల మేస్తున్న ఆవును తన అనుచరులకు చూపుతూ, "ఒంటెపాలు తాగి తాగి ముఖం మొత్తుతున్నది. ఈ ఆవు మెడకు తాడు బిగించి వెంట లొక్కురండి. దాని దూడ ఎక్కడ?" అంటూ చుట్టూ కలియచూడసాగాడు.

ఒక బందిపోటు ఆవు దగ్గిరకు పోయి దాని మెడకు తాడు తగిలించి ఒంటె కేసి లొక్కుపోసాగాడు. ఆవు మెడ గింజుకుంటూ పెద్దగా అరిచింది. ఆ అరుపు వింటూనే కుటీరం వెనక నుంచి దాని దూడ పరిగెత్తుకు వచ్చింది.

"ఈ ఆచారిని కూడా ఒంటె మీద ఎక్కించండి," అన్నాడు బందిపోట్ల నాయకుడు.

అమాట వింటూనే స్వర్ణాచారి గడగడలాడిపోతూ, "అయ్యా, నన్ను మీ వెంట తీసుకుపోకండి. నా కిక్కడే హాయిగా వున్నది. నా బతుకు యిక్కడే వెళ్ళబుచ్చుతాను," అన్నాడు.

"అదేం కుదరదు. మేం ప్రస్తుతం వుంటున్న కొండ చరియ ప్రాంతాల వాస్తు శాస్త్రం తెలిసిన వాడివి గనక, నువ్వు చక్కని గృహాలు నిర్మించాలి. కొద్ది కాలంలోనే మేమి చుట్టుపక్కల సూరామడల వరకూ ఆక్రమించుకుని, అధికారం చెలాయించబోతున్నాం. ఇప్పుడు నువ్వు గృహాలు నిర్మించబోయే చోటు రాజధాని నగరం అవుతుంది. నిన్ను తప్పక ఆస్థాన వాస్తు

శాస్త్రజ్ఞుని చేసి గౌరవిస్తాను." అన్నాడు బందిపోట్ల నాయకుడు.

"అయ్యా, నా కలాంటి పదవులేమీ వద్దు. నన్నిక్కడే సుఖంగా...."

స్వర్ణాచారి మాట పూర్తి చేసి లోపలే బందిపోట్లకడు అతడి గొంతు పట్టుకుని ఎత్తి ఒంటె మీద పడవేశాడు. స్వర్ణాచారి అక్కడ లేచి నిలబడి, "రక్షించండి! రక్షించండి!" అంటూ అరవసాగాడు.

స్వర్ణాచారి కేకలు అకుటీర ప్రాంతానికి వస్తున్న అతడి మిత్రుడు విఘ్నేశ్వర పూజారి అనేవాడు విన్నాడు. అతడు స్వర్ణాచారికేదో ప్రమాదం సంభవించిందని గ్రహించి త్వర త్వరగా కుటీరాన్ని సమీపించాడు. అతడి దృష్టికి ఒంటెల మీద వున్న బందిపోట్లూ, స్వర్ణాచారీ, బందిపోట్లలో ఒకడు లాక్కు పోతున్న పాడి అవు కనిపించాయి.

విఘ్నేశ్వర పూజారికి మెరుపులా ఒక ఆలోచన వచ్చింది. కుటీరంలో నివసించే క్షత్రియ యువకులు ఒక సింహాన్ని, పిల్లగా వున్నప్పుడే పట్టుకు వచ్చి, పెంచుతున్నారు.

అది ఆ యువకులు కుటీరం దగ్గర వున్న సమయాల్లో స్వేచ్ఛగా ఆ చుట్టు పక్కల తిరుగుతూ వుంటుంది. వాళ్ళు కుటీరంలో లేనప్పుడు దాన్ని కుటీరం వెనక వున్న కర్రల బోనులో వదిలి పోతూంటారు.

ఇప్పుడు విఘ్నేశ్వరపూజారికి ఆ సింహాన్ని బోనులో నుంచి వదలటం వల్ల స్వర్ణాచారినీ, పాడి అవునూ రక్షించవచ్చున్న ఆలోచన కలిగింది. పాడి అవుకూ, సింహానికి చాలా స్నేహం. అవు అరుపులు సింహాన్ని రెచ్చ గొట్టి, దానికి బందిపోట్ల మీదికి దూకేలా కోపం తెప్పించవచ్చు....

విఘ్నేశ్వరపూజారి పరుగు పరుగున, పోయి బోనులోంచి సింహాన్ని బయటికి వదిలాడు. అది బయటికి వస్తూనే పెద్దగా గర్జించి, బందిపోట్ల కేసి వేగంగా దూకుతూ పరిగెత్తింది. దాన్ని చూస్తూనే ఒంటెలు బెదిరాయి. ఒక బందిపోటు పట్టుతప్పి ఒంటె మీది నుంచి కింద పడిపోయాడు. సింహం చెంగున ఎగిరి వాడి మీద పడి, గొంతు పట్టుకున్నది. --(ఇంకా వుంది.)

అక్రమదండన

పట్టువడలని విక్రమార్కుడు చెట్టు పద్దకు తిరిగి వెళ్ళి. చెట్టు పైనుంచి శవాన్ని దించి భుజాన వేసుకుని ఎప్పటిలాగే మౌనంగా శ్మశానం కేసి నడవసాగాడు. అప్పుడు శవం లోని బేతాళుడు, "రాబా, నువ్వు ఏ తప్పు చేయకుండానే ఈ విధంగా శ్రమపడుతూ ఉండవచ్చు. ఈ లోకంలో ఏ అక్రమమూ చేయని వారు కూడా దుర్భరమైన కష్టాలు పడటం ఒక్కొక్కప్పుడు జరుగుతూ ఉంటుంది. అందుకు దృష్టాంతంగా నీకు యజ్ఞసోముడి కథ చెబుతాను, శ్రమ తెలియకుండా విను," అంటూ ఇలా చెప్ప సాగాడు :

యజ్ఞస్థల మనె అగ్రహారంలో యజ్ఞ సోము డనే ధనిక బ్రాహ్మణుడు ఉండే వాడు. ఆయనకు హరిసోముడూ, దేవ సోముడూ అని ఇద్దరు కుమారులు కలిగారు. ఆ పిల్ల వాళ్ళకు బాల్యం గడిచి ఉపన

బేతాళ కథలు

యనం కాగానే యజ్ఞసోముడు తన ధనాన్ని పోగొట్టుకున్నాడు. తరవాత ఆయన భార్య పోయింది. ఆ తరవాత ఆయనే పోయాడు.

ఈ విధంగా యజ్ఞసోముడి కొడుకులు కాపం పెట్టినట్టుగా దిక్కుమాలిన వారయి పోయారు. వారి దాయాదులు అగ్రహారాన్ని కాజేశారు. ఆ పిల్లలకు బిచ్చం ఎత్తుకోవటం తప్ప మరొక బతుకు తెలుపు లేకుండా పోయింది.

వాళ్ళ తల్లి పుట్టిల్లు చాలా దూరం. ఆయినా ఆ కుర్రవాళ్ళు ఉన్న ఊళ్ళో బతకలేక తమ తాతగారుండే అగ్రహారానికి బయలుదేరి. దారి పొడుగునా బిచ్చ మెత్తుతూ తాతగారి ఊరు చేరారు. తమ

తాతా, అమ్మమ్మా అప్పటికే చనిపోయారని వాళ్ళకు ఊరు ప్రవేశించగానే తెలిసింది. అయితే వాళ్ళ మేనమామలు, యజ్ఞదేవుడూ, క్రతుదేవుడూ అనేవాళ్ళు. వాళ్ళను అడ రించి, చదువు చెప్పించ వారంభించారు.

కొద్ది కాలానికి ఆ మేనమామలకు కూడా దారిద్ర్యం వచ్చింది. వాళ్ళు తమ మేనల్లు ల్ళతో, "ఒరే అబ్బాయిలూ, మనం పెద వాళ్ళం అయిపోయాం. పశువుల కాపర్లను, పోషించటం సాధ్యం కాదు. మీ రిద్దరూ మన పశువులను కాయండి," అన్నారు.

కుర్రవాళ్ళ గొంతుకలు దుఃఖంతో పూడి పోయాయి. వాళ్ళు చేసేది లేక, అలాగే అని చెప్పి, రోజూ పశువులను అడవికి తోలుకుపోయి మేపి, సాయంకాలం ఇంటికి చేర్చేవారు. ఇలా వాళ్ళు పశువులను కాస్తూ ఉండగా ఒక పశువును పులి ఎత్తుకు పోయింది. మరొక పశువును దొంగలు ఎత్తుకుపోయారు. మేనల్లుళ్ళ అసమర్థత చూసి, పెదరికంలో రెండు పశువులు పోయాయనీ మేనమామలు దిగులుపడుతూ ఉండగా, ఇంతకన్న ఘోరం జరిగింది. ఒకనాడు అడవిలో ఒక మేకా, ఒక ఆవు పారిపోయాయి. అవి రెండూ యజ్ఞం కోసం ప్రత్యేకించినవి.

ఇది చూసి కుర్రవాళ్ళు భయపడి, మిగి లిన పశువులను వెంటనే ఇంటికిచేర్చి.

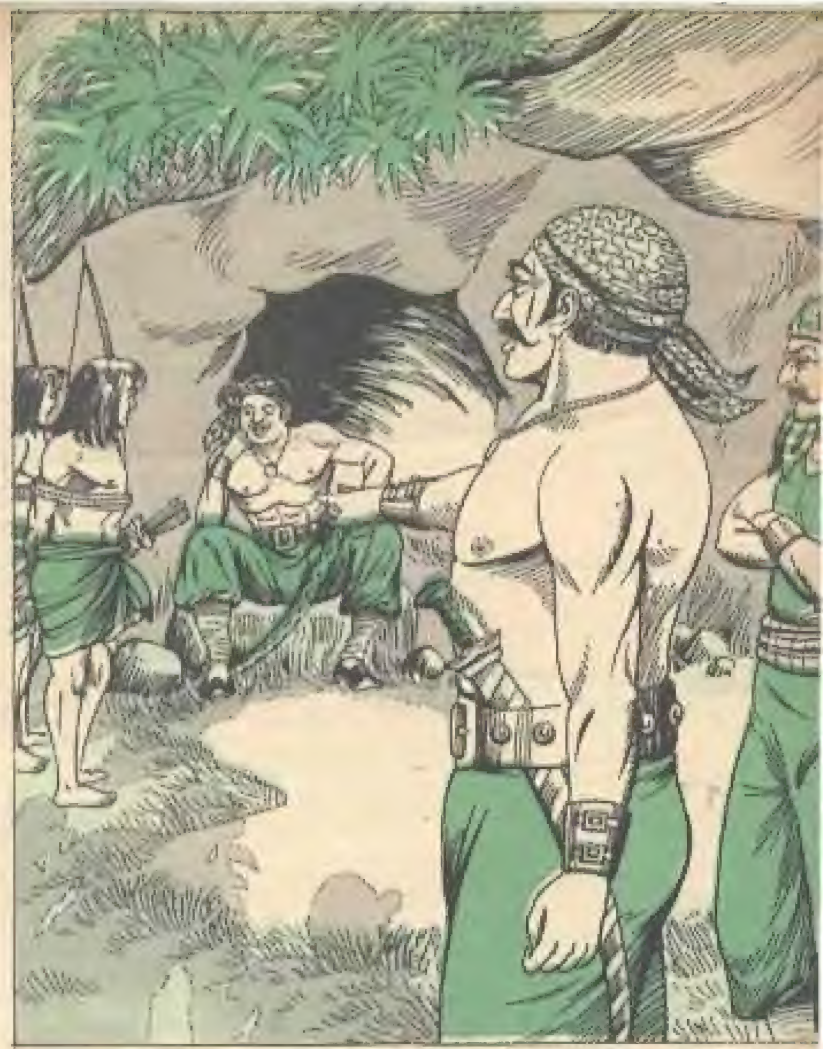

తప్పిపోయిన వాటికోసం మళ్ళీ అడవికి పరిగెత్తారు. అడవిలోకి చాలా దూరం వెళ్ళినాక వాళ్ళకు మేక కళ్ళెబరం దొరికింది. దాన్ని పులి సగం తిని వెళ్ళిపోయింది.

"ఇది మన మామలు యజ్ఞం కోసం ఉంచుకున్న మేక. ఇది పులివాత పడిందంటే మన మామలకు చాలా కోపం వస్తుంది. ఈ మిగిలిన మేకను కాల్చుకుని తిన్నంత తిని, మిగిలినది తీసుకుని ఎక్కడికైనా పారిపోయి, భిక్షాటన చేసుకుని బతుకుదాం," అని వాళ్ళు నిశ్చయించుకున్నారు. వాళ్ళు అక్కడే నిప్పు చేసి మేకను కాల్చటం మొదలుపెట్టారు.

ఈ లోపల మామలు పశువులు మధ్యాహ్నానికే ఇల్లు చేరటం చూసి, మేనల్లుళ్ళ బాడ కానక, వాళ్ళను వెతుక్కుంటూ అడవిలోకి వచ్చి, వాళ్ళు మేకను కాల్చుకుంటూ ఉండటం చూశారు. వాళ్ళను చూసి మామలు మండిపడి, "దుర్మార్గులారా, మాంసం మీది ఆశతో, యజ్ఞానికని ఉంచిన మేకను చంపి తింటారా? మీరు బ్రహ్మరాక్షసులు అయిపోండి!" అని శపించారు.

మేనమామలను అంతదూరాన చూస్తూనే కాలినత్తువ కొద్దీ పారిపోయిన ఆ అన్నదమ్ములు శాపవశాన బ్రహ్మరాక్షసులు అయిపోయారు. వాళ్ళు అరణ్యాలలో బ్రహ్మరాక్షసులుగా తిరుగుతూ, ఒకసారి ఒక

యోగిని తినబోయారు. ఆయన వారిని పిశాచాలు కమ్మని శపించాడు.

వాళ్ళు పిశాచాలుగా మారి ఒక బ్రాహ్మణుడి గోవును కాటేయటానికి ప్రయత్నించారు. ఆ బ్రాహ్మణుడు వాళ్ళను చండాలులు కమ్మని శపించాడు. ఆ మీదట వాళ్ళు విల్లూ, బాణాలూ ధరించి చండాలులై తిరుగుతూ, అకలి బాధతో అలమటించుతూ ఒక చేరులుండే గ్రామానికి వెళ్ళారు. గ్రామానికి కావలి ఉండే వాళ్ళు వీళ్ళను పట్టి, కొట్టి, దొంగలనాయకుడి వద్దకు తీసుకుపోయారు.

దొంగల నాయకుడు వారి కథ విని, జాలిపడి, వారి కట్టు విప్పించి, భోజనం పెట్టించి, "మీరు కూడా మాతోనే ఉండి

పొంది. మీకేమీ భయం లేదు. మీకు ఏలోటూ ఉండదు," అని వారిపట్ల చాలా ఆదరం చూపాడు.

అది మొదలు ఆ అన్నదమ్ములు దొంగల వెంటే ఉంటూ, దొంగలతో కలిసి దొంగ తనాలు చేస్తూ, తమ శక్తి సామర్థ్యాలతో దొంగల దళాలకు నాయకులు కూడా అయ్యారు.

బేతాళుడి కథ చెప్పి, "రాజా, యజ్ఞ సోముడి కొడుకులు ఏ తప్పు చేయకుండా ఇన్ని పాట్లు పడటానికి కారణమేమిటి? వారిని లోకమంతా క్రూరంగా చూసినప్పటికీ దొంగలు వారిపట్ల ఆదరంతో ప్రవర్తించటానికి కారణం ఏమిటి? ఈ సందేహాలకు తెలిసి కూడా సమాధానం చెప్పక పోయావ్, నీ తల పగిలిపోతుంది," అన్నాడు.

దానికి విక్రమార్కుడు, "సామాజిక ధర్మంలో స్వార్థం వున్నది. అది అమలులో ఉన్న చోట ఆ వాతావరణమే మనిషి మంచి చెడ్డలను నిర్ణయిస్తుంది. స్వార్థపరులు తమకు సప్తం కలిసవ్వుడు అగ్రహిస్తారు. యజ్ఞ

సోముడి కొడుకులకు కష్టాలు సంప్రాప్తమైన అసలు కారణం పరిస్థితులు. మేనమామలకు వారంటే ప్రేమ లేకపోలేదు, కాని వారి స్వార్థానికి దెబ్బ తగిలిన కారణంగా వాళ్ళు తమ మేనల్లుళ్ళకు భయంకరమైన శాపం ఇచ్చి, వారిని బ్రహ్మరాక్షసులు చేశారు. యోగి వారిని పిశాచాలు కమ్మనటమూ, బ్రాహ్మణుడు వారిని చండాలులు కమ్మనటమూ శాపాలు అనిపించుకోవు. ఒక విధంగా అవి వరాలే. బ్రహ్మరాక్షసి కన్న పిశాచి మేలు, చండాలుడు అంత కన్న కూడా మేలు. ఇక దొంగల ఆదరణ మాటకు వస్తే వాళ్ళు సంఘజీవులు. వారి సంఘంలో వ్యక్తిస్వార్థం లేదు. సమత్వం ఉన్నది. యజ్ఞసోముడి కొడుకులు తమను బాధించని వాతావరణంలో పడి, ఆ వాతావరణానికి అనుకూలంగా తాము కూడా దొంగతనాలు చేస్తూ నుఖపడ్డారు," అన్నాడు.

రాజుకు ఈ విధంగా మౌనభంగం కలగగానే బేతాళుడు శపంతో సహా మాయమై, తిరిగి చెల్లెక్కాడు. —(కల్పితం)

రాజగంజ్ఞాతి

ఒకప్పుడు పంగదేశాన్ని గొప్ప వివేకి, ధర్మ పరుడూ అయిన రాజు ఏలాడు. ఆయనది తరగని సంపద. దానికి తగ్గట్టే పేదలకు విరివిగా దానధర్మాలు చేసేవాడు. ఆయనను యాచించని వాడిది పాపం!

ఒకనాడు రాజు కొలువు తీరి ఉండగా ఒక పేద వృద్ధుడు ద్వారం వద్దకు వచ్చి, తనకు రాజదర్శనం కావాలన్నాడు.

"నువ్వు ఎవరు? ఏం పని మీద వచ్చావు?" అని ద్వారపాలకులు ఆ వృద్ధుణ్ణి అడిగారు.

"నేను రాజుగారి జ్ఞాతిని. ఆయనతో ఆతి ముఖ్యమైన విషయం మాట్లాడాలి," అన్నాడు వృద్ధుడు.

ద్వారపాలకులు ఈ సంగతి చెబితే, రాజు తనకు తెలియని జ్ఞాతి ఎవరా అని ఆశ్చర్య పడి, ఆ మనిషిని లోపలికి పంపమన్నాడు. సభలో వారంతా కూడా రాజుగారి జ్ఞాతిని చూడటానికి కుతూహలంగా ఉన్నారు.

కొద్ది సేపట్లో వృద్ధుడు సభలోకి వచ్చి, రాజును సమీపించి, పంగి నమస్కారం చేశాడు. ఆయన చేతిలో ఒక కర్ర ఉన్నది. ఆయన చింకిబట్టలు కట్టుకుని ఉన్నాడు.

"ఎవరు నువ్వు?" అని రాజు వృద్ధుణ్ణి అడిగాడు.

"మహారాజా, నేను తమ పెత్తల్లి కొడు కును. ఆ విధంగా తమ జ్ఞాతిని," అన్నాడు వృద్ధుడు.

రాజు నవ్వి, "కులాసాగా ఉన్నావా, అన్నా?" అని అడిగాడు.

"ఏం కులాసా, మహారాజా? నా జీవితం పూర్తిగా తారుమారు అయింది. దివ్యమైన నా ఇల్లు శిథిలమైపోతున్నది. నన్ను ఎంతో క్రద్దతో సేవించుకున్న నా ముప్పై ఇద్దరు సేవకులూ, ఒక్కొక్కరే బారుకున్నారు. బయటి పని ఇదివరకు ఇద్దరితో అయ్యే దానికి ఇప్పుడు ముగ్గురు కావలసి వస్తున్నది.

దగ్గరగా ఉండిన ఇద్దరు మిత్రులూ దూరం వెళ్ళిపోయారు. దూరంగా ఉండిన ఇద్దరు మిత్రులూ దగ్గర అయ్యారు," అన్నాడు వృద్ధుడు.

"అయితే మరి నువ్వు నా దగ్గిరికి ఎందుకు వచ్చినట్టు?" అని రాజు అడిగాడు.

"మహారాజా, నా శేషజీవితం సుఖంగా జరగాలంటే తమ సహాయం అవసరం," అన్నాడు వృద్ధుడు.

రాజు కొంచెం సేపు ఆలోచించి వృద్ధుడి చేతిలో ఒక వెండి రూపాయ ఉంచాడు.

వృద్ధుడు నిరాశతో, "మహారాజా, ఒక్క రూపాయే ఇచ్చారేమిటి? కనీసం వెయ్యి అయినా ఇస్తారనుకున్నాను. తమ ఈవిని గురించి ఎంతో గొప్పగా చెబుతారు. కాని,

తమ జ్ఞాతి విషయంలో తమ కీర్తి నిజం కాలేదు," అన్నాడు.

"ప్రస్తుతం ఇంత కన్ను ఇవ్వలేను, అన్నా. ఖజానా ఖాళీగా ఉన్నది. మరొక సారి రా, అప్పుడు చూద్దాం," అన్నాడు రాజు.

"ఖజానా నిండుకుంటే లంకకు వెళ్ళ రాదా? అక్కడ అంతులేని బంగారం ఉన్నది," అన్నాడు వృద్ధుడు.

"లంకను చేరాలంటే సముద్రం దాటాలి గద! ఎలా దాటను?" అన్నాడు రాజు.

"అదేమంత పెద్ద సమస్యకాదు. ముందు నన్ను లంకకు పంపితే నా వెనకగా తమరు కాలినడకన లంకను చేరవచ్చు," అన్నాడు వృద్ధుడు.

రాజు విరగబడి నవ్వి, ఖబానా నుంచి లక్ష రూపాయలు తెప్పించి వృద్ధుడికి ఇప్పించాడు. వృద్ధుడు సెలవు వుచ్చుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

తరవాత సభలో వారంతా గుసగుసలు ప్రారంభించారు. తాము విన్న సంభాషణ వారికి కొంచెం కూడా అర్థం కాలేదు. రాజు గారిని అడగటానికి వాళ్ళు బిడియపడ్డారు. రాజే వాళ్ళకు సంగతి అంతా వివరించాడు:

"ఈ ముసలివాడి సంగతి మీకు ఏ మాత్రమూ అంతుబట్ట లేదనుకుంటాను. ఆయన నా జ్ఞాతిననీ, నా పెత్తల్లి కొడుకు ననీ చెప్పకున్నాడు. పెద్దమ్మా, చిన్నమ్మా అక్కచెల్లెళ్ళని వాడుక ఉన్నది గద. నేను లక్ష్మీపుత్రుణ్ణనీ, తాను దారిద్ర్యదేవతకు కొడుకుననీ ముసలివాడి తాత్పర్యం. అదే మాకు గల జ్ఞాతి సంబంధం. శిథిలమై పోతున్న అతడి ఇల్లు అతడి శరీరమే. అతని ముప్పై ఇద్దరు నౌకర్లూ అతని దంతాలు. అవి అన్నీ ఊడిపోయాయి. బయటి పనికి అదివరకు ఇద్దరే చాలేవారు గాని ఇప్పుడు

ముగ్గురు కావాలిని వచ్చారంటే, కర్ర లేకుండా కాళ్ళ మీద తిరగలేకపోతున్నా డన్నమాట. పూర్వం దూరంగా ఉండి ఇప్పుడు దగ్గరయిన ఇద్దరు మిత్రులు కన్నులు. పూర్వం దగ్గరగా ఉండి ఇప్పుడు దూరమైనవి చెవులు. కళ్ళూ, చెవులూ సరిగా పని చెయ్యటం లేదు. వీటన్నిటి కన్న కూడా ఆయన తెలివిగా అన్నది చివరి మాట. లంకకు తనను పంపితే, సముద్రం ఇంకి పోతుందని, నేను కాలినడకన లంకకు వెళ్ళవచ్చునని అన్నాడు. ఖబానా బాళీ అయిందని నే నన్నందుకు ఆయన ఆ మాట అన్నాడు. తాను దరిద్రదేవత బిడ్డ కనకనే తాను వచ్చే సమయానికి తనకు ఇవ్వటానికి నా వద్ద డబ్బు లేకుండా పోయిందని ఆయన మాటల అంతర్ధాత. ఈ ఒక్క మాట అన్నందుకే నేను ఆయనకు లక్ష రూపాయలు బహూకరించాను."

సభలో వాళ్ళు వృద్ధుడి మాటకారి తనా నికీ, రాజుగారి తెలివితేటలకూ ఎంతో ఆనందించారు.

తేడా లేదు

ఒక గ్రామంలో ఒక లక్షాధికారి ఉండేవాడు. అతను పిల్లకి బిచ్చం పెట్టని పనినిగొట్టు.

ఒక విచ్చగాడు ఊళ్ళ వెంబడి తిరిగి ముప్పైవత్తుతూ అగ్రామం చేరి, లక్షాధికారి ఇంటికి వచ్చాడు. ఇంటి ముందు అరుగు మీద లక్షాధికారి కూర్చుని ఉన్నాడు.

"బాబుగారూ, దర్శనం చెయ్యండి," అన్నాడు బిచ్చగాడు.

"లేదు పోరా!" అన్నాడు లక్ష్మణాచారి.

“చింత బట్ట వీడన్నా ఈంటే ఇయ్యండి, బాబూ,” అన్నాడు చిచ్చగాడు.

“లేదు పోరా!” అన్నాడు లక్ష్మణుని.

“ఇంత తినేటందు కేమన్నా ఇప్పించండి,” అన్నాడు విచ్చగాడు.

“లేదు పోరా!” అన్నాడు లక్ష్మణాధికారి వినుగుగా.

"పోనీ పి వీడిముక్కు దయచేయించండి," అన్నాడు విచ్చగాడు వదలకుండా.

అక్షాధికారికి కోపం వచ్చి, "లేదు పామ్మంటే నీకు కాదా?" అన్నాడు.

“అయ్యా, ఇద్దరమూ ఒకటిగానే ఉన్నాం. నాతపాటు రండి. ఇద్దరమూ కలిసి అడుక్కుందాం,” అన్నాడు విచ్చగాడు. —సంద్యాళ సుబ్బనరసయ్య.

ఇద్దరు బిచ్చగాళ్ళు

దక్షిణదేశంలో ఒక ఊళ్ళో ఒక జంగం శంకరయ్య. సాతాని రాఘవయ్య స్నేహంగా ఉంటూ, బిచ్చానికి ఊళ్ళ వెంట తిరిగే టప్పుడు కూడా కలిసే తిరిగేవాళ్ళు. ఎక్కడ చీకటి పడితే అక్కడే ఆ రాత్రికి వుండి పోయేవాళ్ళు.

ఒకరోజు వాళ్ళు ఒక దూరగ్రామం చేరి, అక్కడి సత్రంలో బస ఏర్పాటు చేసుకుని, బిచ్చ మెత్తటానికి గ్రామంలోని చెరొక వీధిక వెళ్ళారు.

సాతాని రాఘవయ్య వీధి వెంట బిచ్చ మెత్తుతూ ఒక ఇంటి ముందుకు వచ్చి, "అమ్మా, బిచ్చం వెయ్యి." అని ఇంటా విడసు అడిగాడు.

కూతురు చెప్పిన మాట వినక ఏడిపిస్తూ ఉంటే ఆ ఇల్లాలు, "అల్లరి చేస్తే నిన్ను ఆ సాతానికి ఇస్తాను." అని భయపెట్టింది. అమె వచ్చి బిచ్చం వేసినాక సాతాని వెళ్ళి

పోక, "అమ్మా, మీ అమ్మాయిని ఇస్తా నన్నావు గదా, ఇయ్యి," అని గుమ్మం దగ్గర కూర్చున్నాడు.

ఆవిడకు కోపం వచ్చి, "అమ్మాయిని ఇవ్వాలా? మా ఆయన పొలం వెళ్ళాడు, తిరిగి వచ్చినాక ఇస్తాడులే," అన్నది.

ఇంటివాడు మధ్యాహ్నానికి ఇల్లు చేరిన దాకా సాతాని రాఘవయ్య కడలకుండా అక్కడే కూర్చున్నాడు.

పొలంలో పని చేసి చిరాకుతో ఇంటికి వచ్చిన ఆ మనిషి, "ఏమే, ఈ మనిషికి బిచ్చం వేసి పంపక పోయావా? గుమ్మంలో కూర్చున్నా డెందుకూ?" అని భార్యను అడిగాడు.

"పిల్ల అల్లరి చేస్తూంటే మాట వరసకు ఈ సాతానికిస్తానని దాన్ని బెదిరించాను. ఆ మాట పట్టుకుని, పిల్లనియ్యమంటూ పొద్దుటి నుంచీ గుండ్రాయిలా అలా వాకిట్లో

కూర్చున్నాడు," అని భార్య తన భర్తకు చెప్పింది.

దానితో ఆ మనిషికి కోపం పచ్చి. చేతిలో ఉన్న ముల్లు కర్రతో రాఘవయ్యను చచ్చేట్టు కొట్టి పంపేశాడు. జంగం శంకరయ్యను కూడా కొట్టించాలని రాఘవయ్యకు దుర్బుద్ధి పుట్టింది.

రాఘవయ్య సత్రానికి తిరిగి వచ్చేసరికి శంకరయ్య వదుకుని ఉండి, "ఏం రాఘవయ్యా? ఇంత ఆలస్యమయిందేం?" అని అడిగాడు.

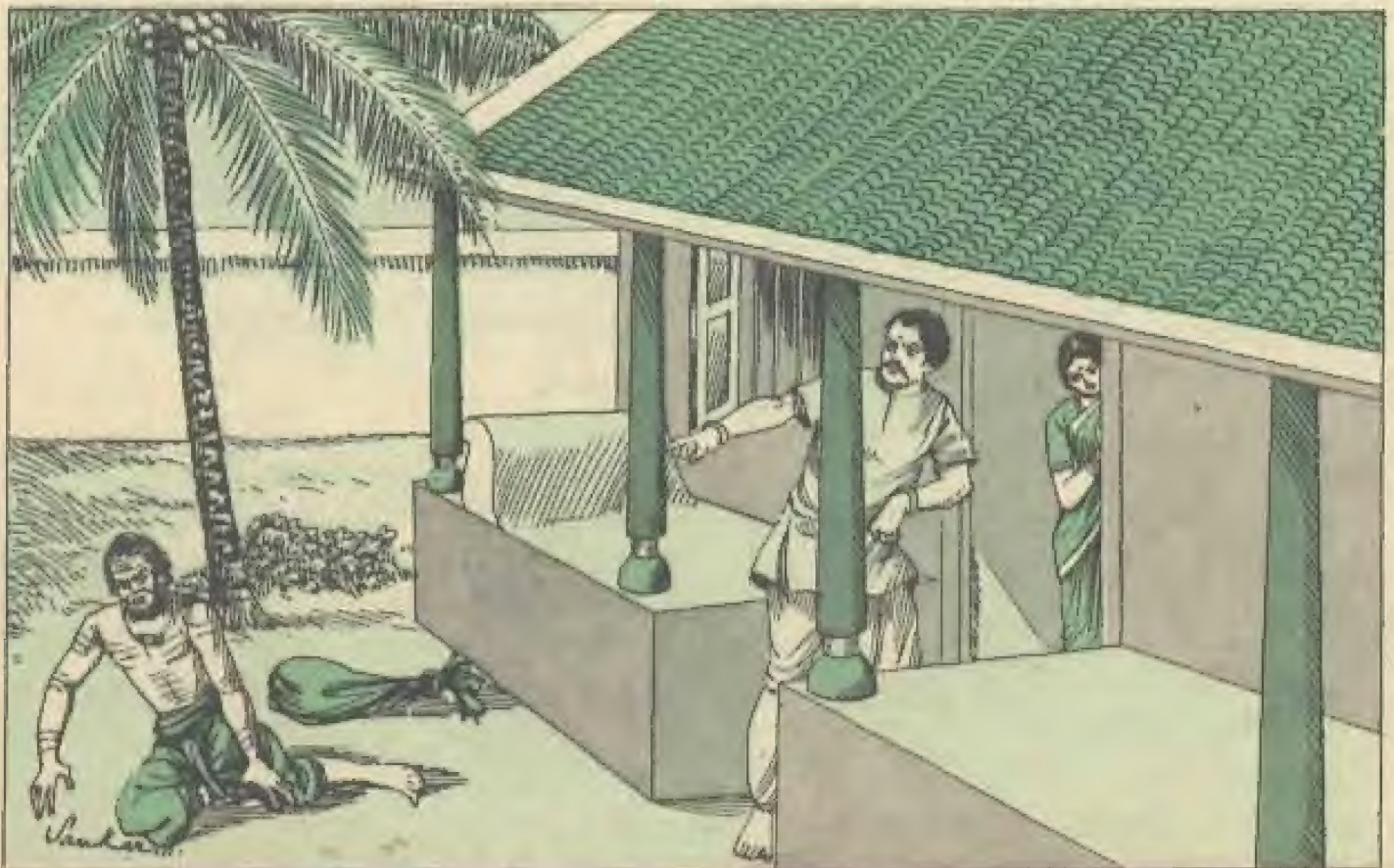
"ఆ వీధిలో రెడ్డిగారి యింట వాళ్ళ మ్యాయి పుట్టిన రోజు పండగ చేసుకుంటూ నన్ను ఉండమని నిర్బంధించి, లడ్డూలూ, గారెలూ, బూరెలూ తెగ పెట్టారు. తినలేక

తినలేక తిన్నాను. నువ్వు కూడా అటుగా వస్తావేమో అనుకున్నాను గాని రాలేదు," అన్నాడు రాఘవయ్య.

శంకరయ్యకు ఈ మాటలు వింటుంటే నేరు ఊరింది. "ఆ ఇల్లు ఎక్కడ?" అని రాఘవయ్యను అడిగాడు.

"తిన్నగా ఈ వీధినే పోతే కొబ్బరిచెట్టున్న ఇల్లు కనిపిస్తుంది. ఆ ఇంటికి వెళ్ళి, 'అమ్మా, అమ్మాయినిస్తానంటివే?' అను. అంతే!" అన్నాడు రాఘవయ్య.

లడ్డూలూ, గారెలూ తినాలన్న తొందరలో శంకరయ్యకు ఇలా ఎందుకు అనాలన్న అనుమానమైనా కలగలేదు. అతను రాఘవయ్య చెప్పిన ఇంటికి వెళ్ళి, అతను అస మున్నప్పై అన్నాడు.

"వెధవా, ఒకసారి తన్నితే సిగ్గురాలా? మళ్ళీ వచ్చావా?" అంటూ రైతు శంకరయ్యను చావచితక తన్ని పంపేశాడు.

శంకరయ్య సత్రానికి తిరిగి వచ్చి, రాఘవయ్యతో ఏమీ అనలేదు. రాఘవయ్య కూడా శంకరయ్యను ఏమీ అడగలేదు. కాని శంకరయ్యకు రాఘవయ్య మీద ఎలా పగ తీర్చుకోవాలా అని ఉన్నది.

అందుకు ఒక ఉపాయం తట్టింది. వెంటనే శంకరయ్య, "ఒరే రాఘవయ్యా, నీది నిలువు బొట్టు, నాది అడ్డ బొట్టు. అందుచేత ఈ ఇంటి కప్పులో ఉండే నిలువు వాసాలు నీవీ, అడ్డ వాసాలు నావీనూ. నీ వాసాల మీద నావి ఉన్నాయి, చూసుకో," అన్నాడు.

"అలా ఉండటానికి వీలేదు," అని రాఘవయ్య కప్పమీదికెక్కి, ఇంటి అడ్డ వాసాలన్నీ పీకేశాడు. వెంటనే శంకరయ్య తాను కూడా కప్పమీదికి ఎక్కి నిలువు వాసాలన్నీ పీకేశాడు.

తరవాత ఇద్దరూ కూర్చున్నారు. అప్పుడు శంకరయ్య రాఘవయ్యతో, "ఇద్దరమూ చేరి

కప్పు పీకేశాం. తెల్లవారగానే ఊళ్ళో వాళ్ళు వచ్చి అడుగుతారు. మనం ఏమీ మాట్లాడవద్దు. నాది అడ్డబొట్టు గనక నేను తల అడ్డంగా ఆడిస్తాను. నీది నిలువు బొట్టు గనక నీ తల నిలువుగా ఆడించు," అన్నాడు.

తల అడ్డంగా ఆడిస్తే కాదనీ, నిలువుగా ఆడిస్తే అవుననీ అన్న సంగతి రాఘవయ్య మించాడు.

తెల్లవారగానే ఊళ్ళో వాళ్ళు జరిగినది చూసి, గ్రామ పెద్దలను పిలుచుకు వచ్చారు. వాళ్ళు వచ్చి, "ఎవరు ఈ పని చేసినది?" అని అడగగానే జంగం శంకరయ్య తల అడ్డంగా తిప్పాడు. సాతాని రాఘవయ్య తల నిలువుగా ఆడించాడు. వాడే కప్ప పీకాడనుకుని అతన్ని బాగా చితకతన్నారు.

వాళ్ళిద్దరూ అక్కడినుంచి వెళ్ళి పోయేటప్పుడు రాఘవయ్య శంకరయ్యతో, "భలే పని చేశావే?" అన్నాడు.

"లేకపోతే నన్ను ఆ రైతు చేత ఎందుకు కొట్టించావు? ఇక ఎన్నడూ అలాటి పని చెయ్యకు," అన్నాడు శంకరయ్య.

వెర్రిపిల్ల

ఒక గ్రామంలో ఒక గృహస్థుడు వెర్రిబాగుల కూతురు ఉండేది. ఆ పిల్ల వాగుడు వింటే ఎవరూ చెనుకోరు. అందువల్ల ఆమెకు సంబంధం కుదరటం చాలా కష్టమయింది. ఎవరన్నా పెళ్ళిచూపులకు వచ్చినప్పుడు నేరు మూసుకోమని తల్లిదండ్రులు నయానా భయానా ఎంత చెప్పినా లాభం లేకపోయింది.

ఒక రోజున ఎవరో పెళ్ళిచూపులకు వస్తున్నారని తెలిసి తల్లి ఆ పిల్లను ముస్తాబు చేసి, ఆమె మాట్లాడకుండా చెడ్డామని, "చూడమ్మా, ఈ తమలపాకులు నీ దగ్గర ఉంచు కుని, పెళ్ళికొడుకు గడప లోపలికి రాగానే వీటిని నేట్లా వేసుకో, నట్టింటికి రాగానే నములు, మళ్ళీ గడపదాటి వెళ్ళిపోయాక ఉమ్మెయ్యి," అన్నది.

కొంత సేపటికి పెళ్ళిచూపులకు వచ్చినవాడు గడప లోపలికి అడుగు పెట్టాడు. అది చూసి వెర్రిబాగుల పిల్ల, "గడప లోపలికి వచ్చాడే! నేట్లా వేసుకోనా?" అని కేకపెట్టింది.

ఈ మాట విన్న పెళ్ళికొడుకు కాస్త బెదురుతూ నట్టింటికి వచ్చాడు.

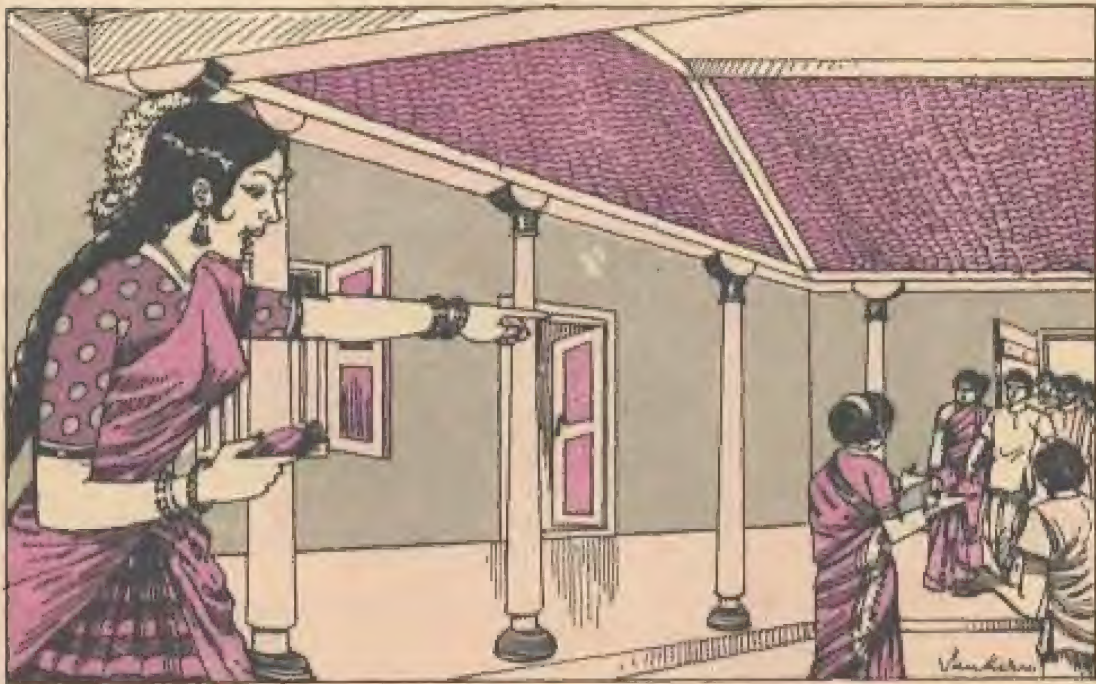
"నట్టింటికి వచ్చాడు, నములుతున్నా!" అన్నది వెర్రిబాగులది.

ఈ మాటకు హడలిపోయి వాడు బయటికి పరిగెత్తాడు.

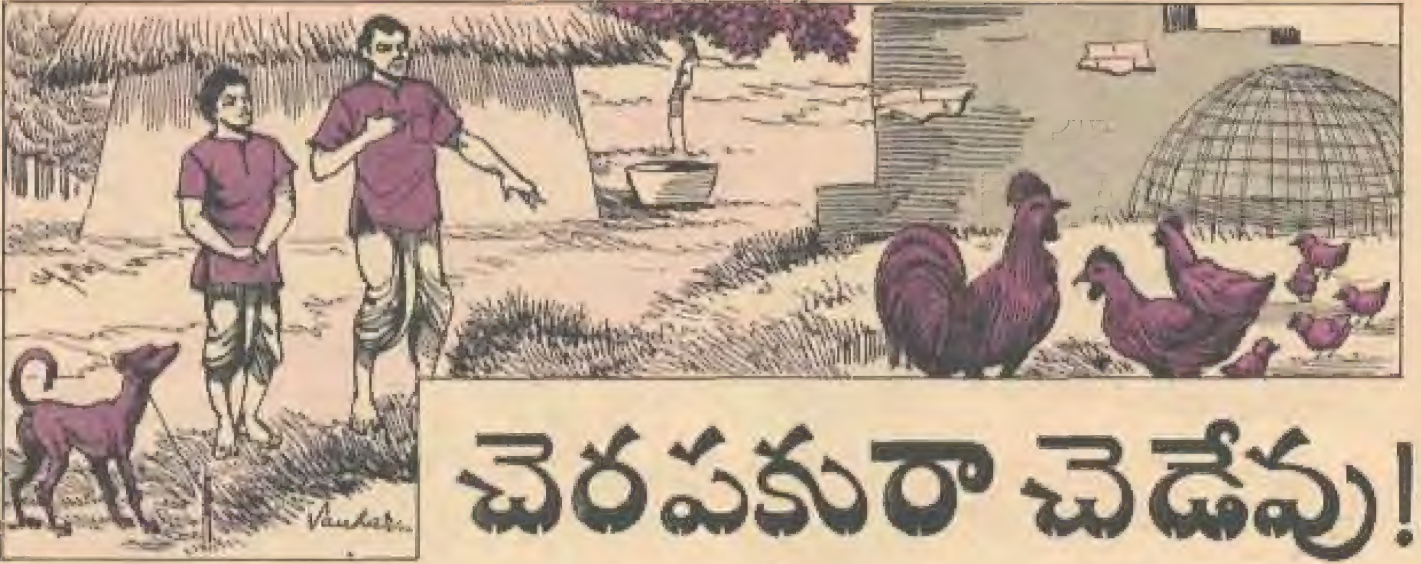
"గడపదాటాడే! ఉమ్మెయ్యనా?" అని వెర్రిబాగుల పిల్ల మళ్ళీ కేక పెట్టింది.

పెళ్ళికొడుకు వెనక్కు తిరిగి చూడకుండా పారిపోయాడు.

—పల్లారు.

చెరపకురా చెడేను!

ఒక ఊళ్ళో ఒక పేద ముసలివాడు ఉండే వాడు. వాడికి పాపయ్యా, కన్నయ్యా అని ఇద్దరు కొడుకులు. వారికి ఉన్న అన్ని కొద్ది పాటి ఇళ్ళస్థలమూ, కొన్ని కోట్లూ, ఒక కుక్క మాత్రమే.

ముసలివాడు చనిపోతూ తన కొడుకు లిద్దరినీ పిలిచి, "నాయనలారా, నా అనంతరం మీ రిద్దరూ తగాదాలు పడకుండా మన కున్న కొద్దిపాటి అస్తిన పంచుకుని సుఖంగా బతకండి. ఒకరి నొకరు మోసం చేసుకోవద్దు," అని హితబోధ చేశాడు. అన్నదమ్ములు ఇద్దరూ అలాగే చేస్తామన్నారు.

తండ్రి చనిపోయిన తరువాత వాళ్ళు తమ ఇళ్ళస్థలాన్ని చెరి సగం పంచుకుని, చెరొక గుడిసే వేసుకున్నారు.

పెద్దవాడైన పాపయ్యకు కోళ్ళన్నిటినీ తానే కాజేయాలన్న దుర్మార్గపు టాలోచన కలిగింది. కుక్కను మేపటం శుద్ధదండగ;

కోళ్ళయితే, అవి పెట్టే గుడ్లు అమ్ముకుని, త్వరలోనే బోలెడంత డబ్బు పొగుచెయ్య వచ్చునని అతను ఆలోచించాడు.

ఈ ఆలోచనతో అతను తమ్ముడైన కన్నయ్యతో, "తమ్ముడా, నాన్న మన ఇద్దరినీ తగాదాలు లేకుండా అన్ని పంచుకోమన్నాడు గదా! అందుచేత కోళ్ళను నా కిచ్చి, వాటి కన్న ఎన్నోరెట్లు విలవైన కుక్కను నువు తీసుకో. దాని సహాయంతో నువు ఎంతైనా సంపాదించవచ్చు. ఏమంటావు?" అన్నాడు.

అమాయకుడైన కన్నయ్య అందుకు సంతోషంతో అంగీకరించి, తన వాటా కింద కుక్కను తీసుకున్నాడు. మర్నాటి నుంచీ పాపయ్య కోళ్ళను పెంచుతూ, అవి పెట్టే గుడ్లు అమ్ముకుని, సుఖంగా జీవించ సాగాడు.

కన్నయ్యకు మాత్రం తాను ఎలా బతకాలన్న సమస్య త్వరలోనే ఎదురయింది.

అతను తినటమే గాక, కుక్కకు కూడా తిండి పెట్టాలి. అందుచేత అతను కుక్కను తీసుకుని అడవికి వేటకు వెళ్ళాడు. కుక్క సహాయంతో అతను ఒక లేడిని కొట్టి, దాన్ని తీసుకుపోయి పట్నంలో మంచిధరకు అమ్మేసి, తనకు కావలసిన సరుకులన్నీ తెచ్చుకున్నాడు.

ప్రతి రోజూ కన్నయ్య ఇలాగే అడవికి వెళ్ళి ఏదో జంతువును వేటాడి పట్నంలో అమ్ముకుని, త్వరలోనే చాలా డబ్బు సంపాదించాడు.

ఇది చూసి పాపయ్యకు కన్నయ్య మీదా, అతని కుక్క మీదా అమితమైన అసూయా, పట్టరాని ద్వేషం కలిగింది. ఎలాగైనా ఆ కుక్కను చంపేయాలని అతను నిశ్చయించుకున్నాడు.

సాయంత్రం వేళ కన్నయ్య ఎటో వెళ్ళిన సమయం చూసి, పాపయ్య గబగబా అన్నంలో విషం కలిపి కుక్కకు పెట్టి, చప్పున తన ఇంట్లో దూరి తన పనులు ఏవో చూసుకోసాగాడు.

కుక్క విషపుటన్నం ఇముడ్చుకోలేక, తూలుతూ పాపయ్య ఇంటి వెనక్కు వెళ్ళి, అక్కడ తిన్నదంతా వాంతి చేసేసుకుని, పెద్దగా మూలుగుతూ కన్నయ్య ఇంటికి వచ్చి పడుకున్నది.

తరవాత కొద్దిసేపటికి పాపయ్య కోళ్ళు అటుగా వచ్చి, కుక్క వాంతి చేసుకున్న అన్నం అంతా తినేశాయి. చీకటి పడుతూ ఉండగా పాపయ్య తన కోళ్ళనన్నిటినీ గూట్లోకి తోలేశాడు.

మర్నాడు తెల్లవారుతూండగా పాపయ్య నిద్రలేచి, కన్నయ్య కుక్క ఆ పాటికి చని పోయి ఉంటుందనుకున్నాడు. కాని అప్పుడే తన కుక్కను వెంట బెట్టుకుని వేటకు బయలుదేరుతూ కన్నయ్య అతనికి కనిపించాడు.

కుక్క ఇంకా బతికే ఉన్నందుకు ఆశ్చర్యపోయి పాపయ్య తన కోళ్ళను మేతకు పదలటానికి గూడు దగ్గిరికి వచ్చే సరికి తన కోళ్ళన్నీ చచ్చిపడి ఉండటం పాపయ్యకు కనిపించింది.

భర్తకోసం

2

ఆ గ్రామంలో ఒక జుట్టు పండిపోయిన అడవి తన ఇంటి ముందు అరుగు మీద ఏకులు వదుకుతూ మల్లికకు కనిపించింది. ఆ ముసలిది కోపంగా, "ఈ బుద్ధవర్మ ఎటువంటి నీచుడు!" అని గొణుక్కుంటున్నది.

"ఎందుకమ్మా ఆ మహాత్ముణ్ణి తిడతావు?" అన్నది మల్లిక.

"నాయనా, లోకమంతా కోడై కూస్తుంటే నువ్వు వినలేదా?" అన్నది ఆ వృద్ధురాలు. మల్లికను చూసి మగవాడే అనుకుని.

ఇంతలో చాటింపు వినబడింది: "బుద్ధవర్మ కోడలి జాడ తెలిపిన వారి దరిద్రం తీరిపోతుంది. ఆమెను దాచిన వాళ్ళ పేక తెగిపోతుంది. ఇది రాజ్వాజ్!"

బ్రాహ్మణ స్త్రీ ఆ సంద బాష్పాలు రాలుస్తూ, "భేష్, మల్లికా! పారిపోయావా?

ఆ గూనివాడితో కాపరం చెయ్యకు. నీ భర్త యజ్ఞగుప్తుడే!" అని పైకే అనేసింది.

మల్లికకు ఆ ముసలావిడలో నమ్మకం పుట్టుకొచ్చి, ఆమెకు తన సమాచారమంతా చెప్పేసింది. ముసలావిడ మల్లికను అప్యాయంగా కొగలించుకుని, లోపలికి తీసుకుపోయి, కాపాలిక వేషం విప్పదీసి, చక్కగా నలుగుపెట్టి స్నానం చేయించింది.

మర్నాడు ఉదయం మల్లిక కాపాలికుడి వేషం ధరించి నగరానికి తిరిగి వెళ్ళేసరికి, అక్కడ జనం గుంపులు గుంపులుగా చేరి గొడవగా మాట్లాడుకుంటున్నారు. మల్లిక ఒక మనిషిని విశేషం ఏమిటని అడిగితే ఆమనిషి, "ఏముంది? ఇక్కడ బుద్ధవర్మ అనే పర్తకుడికి ఒంటెగాడని ఒక గూని కొడుకున్నాడు. ఒక పనికిమాలిన బ్రాహ్మణ కుర్రాడు ఒకడు రత్నంలాంటి పిల్లను

పెళ్ళాడి తెచ్చి, ఆ గూనివాడికి నైవేద్యం పెట్టాడు. అపిల్ల కాస్తా పారిపోయింది," అన్నాడు.

"అపనికిమాలిన బ్రాహ్మణ కుర్రాడు ఉండే ఇల్లు చూపగలవా?" అని మల్లిక ఆమనిషిని అడిగింది. ఆమనిషి ఆమెను యజ్ఞగుప్తుడి ఇంటికి చేర్చాడు.

యజ్ఞగుప్తుడి ఇల్లు చాలా పేదగా ఉన్నది. ఒక పక్క అగ్నిహోత్రం ఉన్నది. దాని సమీపంలో యజ్ఞగుప్తుడు కూర్చుని, కొందరు శిష్యుల చేత అధ్యయనం చేయిస్తున్నాడు.

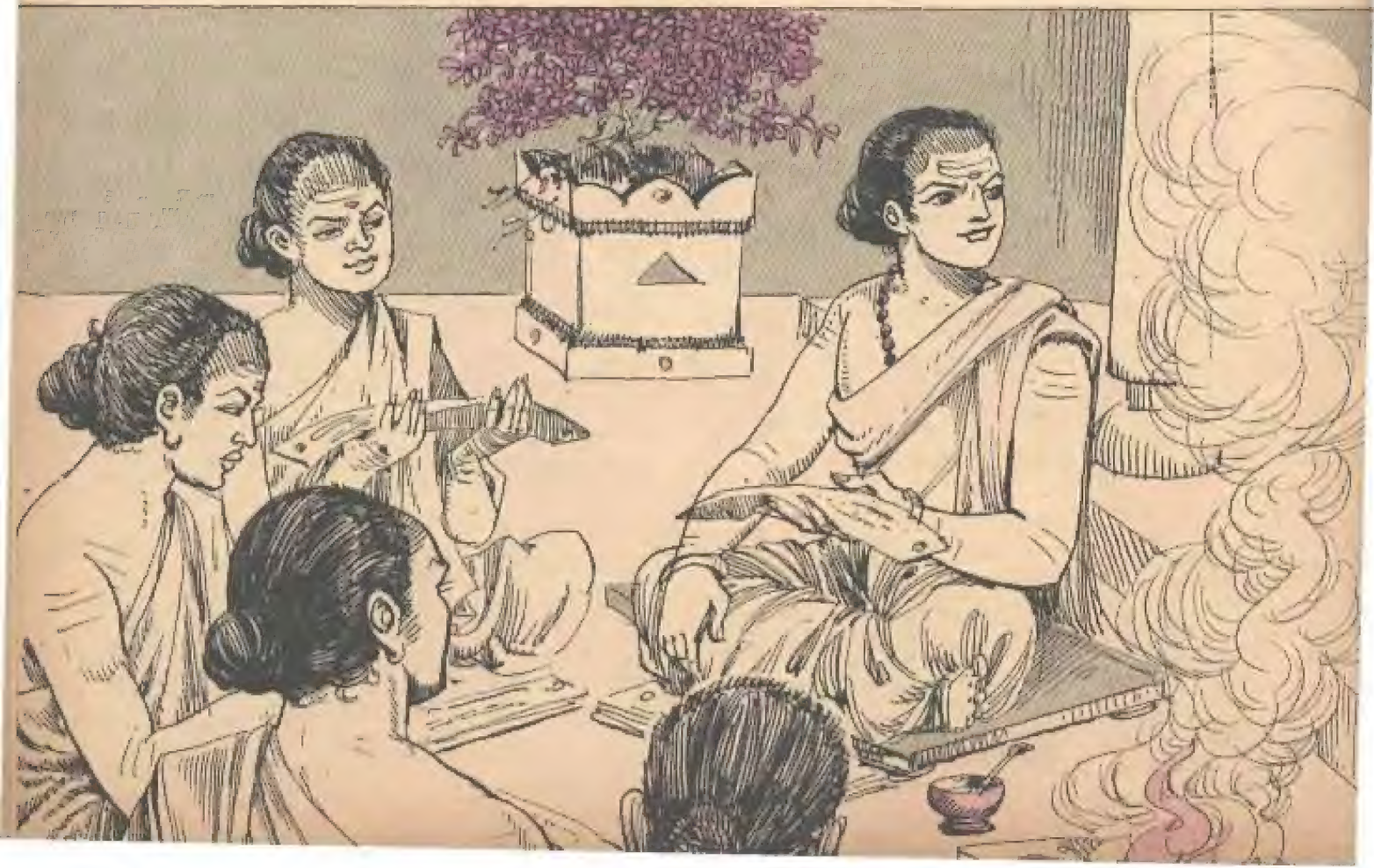
మల్లిక అక్కడికి వెళ్ళి, చేతికర్ర కింద పెట్టి, బానిసట్టు వేసుకుని కూర్చుని, "తమరు బోధిస్తున్న గ్రంథం ఏమిటి?" అని అడిగింది.

"మనుధర్మ శాస్త్రంలో వర్ణాశ్రమ ధర్మాలు వివరిస్తున్నాను," అన్నాడు యజ్ఞ గుప్తుడు.

"అబద్ధం! వర్ణాంతర వివాహం చేసు కుని, కట్టుకున్న భార్యను ఒక ఒంటి కంటి గూని వాడికి అర్పించిన నువు ధర్మశాస్త్రాలు ఏమని బోధిస్తున్నావు? అలాంటి పనిని ఎలా సమర్థిస్తావు?" అన్నది మల్లిక.

"తండ్రి ఆజ్ఞను పాలించటం కొడుకు ధర్మం. రాముడు ఏం చేశాడు?" అన్నాడు యజ్ఞగుప్తుడు.

"నువు అవతార పురుషుడితో వంతు వస్తున్నావా? సరే, తండ్రి ఆజ్ఞ ప్రకారం పెళ్ళాడావు. ఆమెను ఏమని వదిలేశావు?" అన్నది మల్లిక.

యజ్ఞగుప్తుడు ఆ ప్రశ్నకు సమాధానం చెప్పలేకపోయాడు.

మల్లిక మధ్యాన్నం దాకా అక్కడే కూర్చుని, భిక్ష మెత్తుకునే మిష మీద వెళ్ళి పోయి బ్రాహ్మణస్త్రీ ఇంటికి చేరుకున్నది. అది మొదలు ఆమె కొన్ని రోజులపాటు యజ్ఞగుప్తుడి ఇంట పగలూ, బ్రాహ్మణస్త్రీ ఇంట రాత్రి గడుపుతూ వచ్చింది.

యజ్ఞగుప్తుడు పాప కార్యానికి ఒడిగట్టి నది దారిద్ర్యం వల్లనే అని గ్రహించి మల్లిక అతన్ని ధనాశతో ఆకర్షించ నిశ్చయించింది. ఆమె బ్రాహ్మణస్త్రీ ద్వారా తన ముత్యాల హారం అమ్మించి, అమ్మగా వచ్చిన బంగారమూ, వెండి రాగి పాత్రలలో నింపి, వాటిని గ్రామం బయట గుర్తుగా ఒక చోట

పాతింది. తరవాత ఆమె యజ్ఞగుప్తుడితో, "నా వంటి వాళ్ళు ఒకే చోట చాలా కాలం ఉండరాదు. నీ మీది వాత్సల్యం కొద్ది, అయిదు రోజుల గడువు దాటి ఉండి పోయాను. ఇక కాశీయాత్రకు బయలుదేరాలి. మరొక సంగతి ఏమంటే, నా దగ్గిర మహాకాళమంత్ర గ్రంథం ఉన్నది. దాని సహాయంతో భూమిలో ఉండే నిధి నిక్షేపాలు తెలుస్తాయి. ఇటీవల ఒక చోట చిన్న నిక్షేపం ఉన్నట్టు గమనించాను. కావాలంటే నా వెంట వచ్చి దాన్ని తీసుకో." అన్నది.

యజ్ఞగుప్తుడు నమ్మకస్థులైన ఒకరిద్దరు శిష్యులతో సహా ఆమె వెంట వెళ్ళి, రాగి పాత్రలను ఇంటికి తెచ్చుకున్నాడు. అతను సంతోషంగా ఈ వార్త తండ్రికి తెలిపి,

కాపాలికుడి వద్ద మహాకాళమంత్ర గ్రంథం ఉన్నదని కూడా చెప్పాడు.

"ఎందుకొచ్చిన వేదంరా? వదిలెయ్యి! ఆ కాపాలికుణ్ణి ఆశ్రయించి ఆ మహాకాళ మంత్రం నేర్చుకో. ఆ పుస్తకం నీకు దొరికే దాకా ఆ కాపాలికుడి అడుగులకు మడుగు లొత్తు!" అన్నాడు యజ్ఞగుప్తుడి తండ్రి.

తండ్రి ఇలా అనగానే యజ్ఞగుప్తుడు, ప్రయాణానికి సిద్ధమవుతున్న మల్లికతో, "స్వామీ, నేనూ తమ వెంట తీర్థయాత్రలు చేస్తాను. నా వంటి పాపాత్ముడికి అంతకన్న మంచిమార్గం ఏమున్నది?" అన్నాడు.

ఆమె అతన్ని వారించటానికి ప్రయత్నిస్తున్నట్టు కొంతసేపు సటించి, ఒప్పుకున్నది.

ఇద్దరూ కలిసి కాశీకి వెళ్ళారు. అక్కడ కొంతకాలం ఉండి, నైమిశారణ్యం మీదిగా గంగా ద్వారానికి వెళ్ళారు. అక్కడి నుంచి కురు, పుష్కర, మహాలయ పుణ్యక్షేత్రాలు చూసి, ఉజ్జయినికి బయలుదేరారు.

మల్లిక అతనితో, "నువు ఉజ్జయినికి రావటం మంచిది కాదు. అక్కడ నువు మహా ద్రోహం చేశావు. ఉజ్జయినీవాసులు నిన్ను క్షమించరు. అందుచేత ఇక్కడి నుంచి నువు ఇంటికి వెళ్ళిపో." అన్నది.

"స్వామీ, తమరు వెళ్ళిన చోటి కల్లా పస్తాను. శిష్యుడు గురువును విడనాడ రాదు," అన్నాడు యజ్ఞగుప్తుడు.

ఇద్దరూ ఉజ్జయిని చేరినాక మల్లిక అతన్ని భద్రవటం అనే చోట ఉండమని, "నేను ఏదన్నా నిధి నిక్షేపం కనిపెట్టిన దాకా తిరిగి రాను. నేను రావటం ఆలస్యమైతే నువ్వేమీ కంగారు పడకు," అన్నది.

ఆమె సిప్రానదీ తీరానికి వెళ్ళి, చక్కగా స్నానం చేసి, కాపాలిని దుస్తులు ధరించి, తన తండ్రి ఇంటికి వెళ్ళి భిక్షం అడిగింది. భిక్షం వెయ్యటానికి వచ్చిన పరిచారిక మల్లికను గుర్తించి, గుండెలు బాదుకుంటూ యజమానురాలి పద్దకు వెళ్ళి, "అమ్మా, కొంప ముణిగింది! సర్వనాశనమయింది! నీ కూతురు కాపాలిని అయి వాకిట నిలబడి ఉన్నది. వెళ్ళి చూసుకో!" అన్నది.

మల్లిక తల్లి పచ్చి. మాటా పలుకూ లేకుండా, మల్లికే ధరించిన కాపాలినీ వేషం లాగేసి, స్నానం చేయించి, "ఏమిటే ఇదంతా?" అని అడిగింది.

"నిజంగా కాపాలినిని అయినను కున్నావా, అమ్మా? నాన్నను పిలు, నా కథ అంతా చెబుతాను," అన్నది మల్లిక.

సాగరదత్తుడు వచ్చాడు. మల్లిక ఆయనతో, "నీ అల్లుడు భద్రవటంలో ఉన్నాడు. తీసుకురావటానికి అన్నలను పంపు," అన్నది.

యజ్ఞగుప్తుణ్ణి అతని బావమరుదులు పట్టుకుని, "దుర్మార్గుడా, దొరికావా, రాజుగారు రమ్మంటున్నారు, పద!" అన్నారు.

తనకు కారాగృహమూ, మరణదండనా తప్పవనుకుని యజ్ఞగుప్తుడు, "నా మిత్రుడు కాపాలికుడు వచ్చేదాకా ఆగండి," అని తన బావమరుదులను బతిమాలుకున్నాడు.

మల్లిక అన్నలు నవ్వి, "ఇంకెక్కడ మిత్రుడు? అతను చేరవలసిన చోటికి ముందే చేరాడు. నిన్ను పట్టియిచ్చినది కూడా అతనే. నీ వంటి దుర్మార్గులతో మైత్రి

ఎవరకి మాత్రం ఎలా నిలుస్తుంది?" అని, మహా ఉత్సాహంతో అతన్ని విడివిస్తూ తమ ఇంటికి తీసుకుపోయారు.

తన అల్లుణ్ణి చూడగానే సాగరదత్తుడు వచ్చి అప్యాయంగా కౌగలించుకున్నాడు. అతని అత్తవారి తరపు బంధువులంతా అతన్ని చుట్టుముట్టారు.

భర్తకోసం మల్లిక పక్ష శ్రమ చూసి యజ్ఞగుప్తుడు, "అడదాని బుద్ధి రెండు అంగుష్ఠాలు అంటారు. కాని శుద్ధ పొరపాటు. బుద్ధిమాలిన పాండవులు విరాటుడి వద్ద, అజ్ఞాతంగా ఉన్నారంటే అదంతా అద్రౌపది తెలివే అయి ఉండాలి," అనుకున్నాడు.

మల్లిక కథ అంతా అదేశపు రాజుకు తెలిసింది. ఆయన మల్లికనూ, యజ్ఞగుప్తుణ్ణి పిలిపించి, అతనికి ధనమూ, అగ్రహారాలూ ఇచ్చి, "అమ్మాయీ, నీ భర్త తన బ్రాహ్మణ విధులు సరిగా నిర్వహించేటట్టు నువ్వే చూసుకోవాలి!" అన్నాడు.

యజ్ఞగుప్తుడు తన భార్యను ప్రేమగా చూసుకుంటూ సుఖంగా జీవించాడు.

ఉ పా యం

ఒక గ్రామంలో ఒక అసామి ఉండేవాడు. అతను ఏమీ చదువుకోకపోయినా మంచి తెలివి తేటలు గలవాడు. ఒకసారి అతనికి పది రూపాయలు అవసరమయింది. దాన్ని సంపాదించటానికి అతను ఒక ఉపాయం ఆలోచించాడు.

పట్నంలో అతనికి తెలిసిన ప్లీడరు ఒకాయన ఉన్నాడు. అసామి ఆయన వద్దకు వెళ్ళి, "ప్లీడరుగారూ, మీరు చదువుకున్నవారు, తెలివి గలవారు. నేను చదువుకోని పల్లెటూరి మొద్దును. నేను తమర్ని ఒక ప్రశ్న అడుగుతాను. సమాధానం చెప్పలేకపోతే ఇరవై రూపాయలు ఇవ్వాలి. మీరు నన్ను ఒక ప్రశ్న అడగండి, సమాధానం చెప్పలేకపోతే పది రూపాయలు ఇచ్చుకుంటాను. పెదవాణ్ణి గద!" అన్నాడు.

అందుకు ప్లీడరుగారు దైర్యంగా ఒప్పుకున్నాడు.

"మూడు కాళ్ళూ, రెండు ముక్కులూ గల పక్షి ఏది?" అని అసామి అడిగాడు.

ప్లీడరు సమాధానం చెప్పలేక ఓడినట్టు ఒప్పుకుని అసామికి ఇరవైరూపాయలూ ఇచ్చి, "నేను నిన్ను ఆ ప్రశ్న అడుగుతున్నాను. సమాధానం చెప్పు," అన్నాడు.

"ఓడిపోయాను!" అంటూ అసామి పది రూపాయలు ప్లీడరుగారి కిచ్చి, మిగిలిన పది బేములో వేసుకుని పోయాడు. —ఎమ్. శేషయ్య.

వెర్రిబాగులవాడు

ఒక గ్రామంలో శాంతమ్మ అనే విధవరాలికి రాముడు అనే కొడుకు ఉండేవాడు. వాడు కొంచెం వెర్రిబాగులవాడు.

ఒకనాడు తల్లి రాముడితో, "నాయనా, నువ్వు కూడా ఎక్కడన్నా పని సంపాదించి నాలుగు డబ్బులు తీసుకురా," అన్నది.

"సరేనమ్మా, బస్తీకిపోయి, ఏదన్నా పని చూసుకుని సాయంకాలానికి తిరిగి వస్తాను. రొట్టెలు చేసి ఇయ్యి," అన్నాడు రాముడు.

తల్లి అలాగే వాడికోసం కొన్ని రొట్టెలు చేసి ఇచ్చింది. రాముడు వాటిని తీసుకుని బయలుదేరాడు. ఎంతోదూరం పోకముందే రాముడికి అలుపు వచ్చి, ఆకలి కూడా వేసింది. అందుచేత వాడు ఒక చిన్న చెరువు సమీపంలో చెట్టు నీడన కూర్చుని, తల్లి ఇచ్చిన రొట్టెలు తిని, చెరువులో నీళ్ళు తాగాడు. వాడికి తిండి తినగానే నిద్ర ముంచుకొచ్చింది.

వాడు తిరిగి మేలుకునే సరికి సాయం కాలం కానే అయింది. అందుచేత వాడు ఇంటికి పోవటానికి నిర్ణయపడ్డాడు. ఇంతలో వాడికి ఒక చెట్టుమీద తొండ కనిపించింది. అది తన తలను పైకి, కిందికి ఆడించటం చూసి రాముడు, అది తనను, "ఏం కావాలి?" అని అడుగుతున్న దనుకున్నాడు.

"నాకు పనికావాలి," అన్నాడు వాడు. తొండ మళ్ళీ తల పైకి, కిందికి ఆడించింది.

"నువ్వే పని ఇస్తావా? అయితే రేపటి నుంచి పనిలో చేరతాను. ఇవాళకు పొద్దు పోయింది," అని తొండతో చెప్పి, రాముడు ఇంటికి వెళ్లి, పనిదొరికిందని తల్లితో అన్నాడు.

అదిమొదలు రాముడు రోజూ భోజనం మూట గట్టుకుని ఉదయం ఇంటి నుంచి బయలుదేరి చెరువు వద్దకు వెళ్ళేవాడు; అక్కడ రొట్టెలు తిని, నీళ్ళు తాగి నిద్ర పోయేవాడు. తొండ ఏదన్నా పని చెబితే

చేద్దామనే వాడి ఉద్దేశం. కాని ఆ తొండ వాడికి ఏ పని చెప్పేది కాదు.

ఇలా నెలరోజులు గడిచాయి.

"ఏంరా, నీ యజమాని నీకు నెలజీతం ఇవ్వలేదా?" అని తల్లి రాముణ్ణి అడిగింది.

"ఇవాళ జీతం అడిగి తీసుకుంటా నమ్మా," అన్నాడు రాముడు.

ఆ రోజు వాడు చెరువుగట్టు చేరి, తిండి తిని, నిద్రవస్తున్నా అప్పుకుని తొండ కోసం చూశాడు. చాలాసేపటికి అది కనబడింది. అది చెట్టు దిగువన ఉన్న కన్నంలోనుంచి బయటికి వచ్చేటప్పుడు, రాముడు దానితో, "నెల రోజులుగా నీకింద పనిలో ఉన్నాను. అందుచేత నాకు జీతం ఇయ్యి," అన్నాడు.

తొండ తల పైకి కిందికి ఆడించింది.

"రేపు ఇస్తావా? సరే!" అని రాముడు తానే దాని భాషకు అర్థం చెప్పుకుని, ఇంటికి తిరిగి వెళ్ళి తల్లితో, "జీతం రేపిస్తారుట!" అన్నాడు. తల్లి నిజమే కాబోలు ననుకున్నది.

మర్నాడు రాముడు తొండను చూస్తూనే, "జీతం తెచ్చావా?" అని అడిగాడు. తొండ

కిందటి రోజులాగే తల పైకి, కిందికి ఆడించింది.

అది చూసి మండిపడి, రాముడు దాని మీద ఒక రాయి విసిరాడు. తొండ బెదిరి చెట్టు దిగువన ఉన్న కన్నంలో దూరింది.

రాముడు ఇంటికి వెళ్ళి గునపం తెచ్చి ఆ కన్నాన్ని తవ్వి పెద్దది చేశాడు. కాని తొండ జాడలేదు. అది ఎప్పుడో బయటికి వెళ్ళిపోయింది. అది ఇంకా లోతుకుపోయి ఉంటుందనుకుని రాముడు నేల తవ్వుతూ పోయాడు. ఇలా తవ్వుతూ పోగా వాడికి లంకెబిందెలు దొరికాయి.

ఆ ధనం బెబులో పట్టినంత తీసుకు పోయి రాముడు తల్లికి చూపాడు. అంత ఎక్కడిదని ఆమె అడిగితే జరిగినదంతా ఆమెకు రాముడు చెప్పేశాడు. చీకటి పడ నిచ్చి రాముణ్ణి వెంటబెట్టుకుని శాంతమ్మ చెరువు దగ్గిరికి వచ్చి, లంకెబిందెలను ఇంటికి తీసుకుపోయింది. ఆటు తరవాత వెర్రిబాగుల రాముడికి పనిచేసే అవసరమే లేకపోయింది.

ధర్మదాత

పూర్వం బాగాదునగరంలో ఒక లక్షాధికారి ఉండేవాడు. అతడు దానధర్మాలు చేసి, గొప్ప ధర్మదాత అనే కీర్తి సంపాదించుకున్నాడు. ఆ నగరంలోనే మరొక లక్షాధికారి ఉండేవాడు. అతను పరమ లోభి. జన్మలో ఎవరికీ చిల్లిగవ్వ దానం చేసిన పాపాన పోయిన వాడు కాదు. అందు వల్ల దాతను మెచ్చుకునే ప్రజలు, అ నేటి తోనే లోభిని తిట్టేవారు.

తనకు గల ఈ అపఖ్యాతిని ఎలాగైనా పోగొట్టుకోవాలనిపించింది లోభికి. తన వద్ద విశ్వాసపాత్రుడుగా పనిచేస్తున్న అబ్దుల్ రజాక్ ను ఏదైనా ఉపాయం చెప్పమన్నాడు.

"మీరు గొప్ప ధర్మదాత అని ప్రజల చేత అనిపించుకోవటం అంత సులభం కాదు. పైగా ఖర్చుతో కూడిన పని. అంత కంటే, ఆ ధర్మదాత అని పేరు తెచ్చు కున్న పెద్దమనిషిని మోసగించి, ఆయన

ద్వారా మీ కీర్తి వ్యాపింపజేయటం సులభం. ఆయనను ఒక రోజు మన ఇంటికి అతిథిగా పిలవండి. నేను రకరకాల వేషాలు వేసుకుని బిచ్చగాడిలాగా వస్తాను. మీరు ప్రతిసారి నాకు నూరేసి దీనారాలు దానం ఇవ్వండి. ఆ దెబ్బతో ఆయన కనిపించిన వారందరి దగ్గర మీ దానగుణం గురించి చెబుతాడు. మీకు బోలెడంత కీర్తి వస్తుంది," అన్నాడు అబ్దుల్ రజాక్.

"నీ ఆలోచన ఖచ్చితంగా ఉంది. నువ్వు ఆయన ఇంటికి వెళ్ళి, రేపే మన ఇంటికి ఆహ్వానించు," అన్నాడు లోభి.

అబ్దుల్ రజాక్ ధర్మదాత ఇంటికి వెళ్ళి, తన యజమాని పేరు చెప్పి, "హుజూర్, రేపు ఉదయమే తమరు మా యజమాని ఇంటికి వచ్చి వెందు భోజనం చెయ్యాలి. మా యజమాని తమరిని ఆహ్వానించమని పంపారు నన్ను," అని వినయంగా అన్నాడు.

"మీ యజమాని పిల్లికి బిచ్చంపెట్టడని ప్రతీతిగదా, నన్ను విందుకు అహ్వానించటం విచిత్రంగా ఉంది!" అన్నాడు దాత.

"హుజూర్, మా యజమాని గురించి అందరూ అనే మాటలు నమ్మకండి. నిజం ఏమిటంటే, ఆయన గొప్ప దాత. అయితే ఆయన చేసేవి గుప్త దానాలు. మూడో కంటికి తెలియవు. రేపు మీరే చూస్తారుగా!" అన్నాడు అబ్దుల్ రజాక్.

"సరే, రేపు పెందలాడే వస్తున్నానని మీ యజమానితో చెప్పు." అని దాత అబ్దుల్ రజాక్ ను పంపేసి, తన నమ్మకస్తుడైన నౌకరును అజీజ్ ను పిలిచి, వాడితో కాస్సేపు మాట్లాడాడు.

మర్నాడు తెల్లవారగానే ఆయన సయలు దేరి లోభి ఇంటికి వచ్చాడు. లోభి ఆయనకు అదరఘోర్వకంగా స్వాగతం తెలిపి, అతిథి మర్యాదలు చేసి కూర్చోబెట్టి, "చూశారా, నా దానధర్మాలను గురించి లోకానికి తెలియటం నా కేమాత్రమూ ఇష్టం లేదు. నాకు దానం చెయ్యటం ప్రధానం గాని, కీర్తి ప్రధానం కాదు," అన్నాడు.

వాళ్ళు మాట్లాడుకుంటూ ఉన్న సమయంలో అక్కడినుంచి మెల్లిగా జారుకున్న అబ్దుల్ రజాక్ ఒక గుడ్డి బిచ్చగాడి వేషం వేసుకుని, తన యజమాని ఇంటికి వచ్చి బిచ్చం అడిగాడు. లోభి తన పక్కనే పెట్టుకుని ఉన్న సంచి నుంచి నూరు దీనారాలు తీసి వాడికి ఇచ్చేశాడు.

గుడ్డివాడు వెళ్ళిపోయిన కాస్సేపటికి ఒక ముసలివాడు వచ్చాడు. లోభి వాడికి కూడా సంచిలో నుంచి నూరు దీనారాలు ఎంచి ఇచ్చాడు.

మధ్యాహ్నం అయేలోపల ఒక ఫకీరూ, ఒక మూగవాడూ, ఒక సాధువూ, ఒక కుంటివాడూ, ఒక అవిటివాడూ ఇలా పది మంది వచ్చారు. లోభి ప్రతి ఒక్కడికీ నూరేసి దీనారాలు దానం చెయ్యటమే గాక, తన నౌకరు ఇంత చాకచక్యంగా ఇన్ని రకాల వేషాలు మార్చుకు రావటం చూసి వాణ్ణి తన మనసులో మెచ్చుకున్నాడు.

ఇదంతా చూస్తున్న దాత లోభితో,
 "మీపంటి దాతను నేను ఎక్కడా చూడ
 లేదు. నేను చూస్తూండగానే మీరు వెయ్యి
 దీనారాలు దానం చేసేశారు. ఎంత
 ఆశ్చర్యం!" అన్నాడు.

"తమరు ఆశ్చర్యపడుతున్నారుగాని,
 ఇది నాకు మామూలే!" అన్నాడు లోభి.

మధ్యాహ్నానికల్లా అబ్దుల్ రజాక్ తన
 మామూలు వేషంతో తిరిగి వచ్చి ఇంటి
 లోపలికి వెళ్ళాడు. వాడి వెనకనే లోభి
 కూడా లోపలికి వెళ్ళి. "వేషాలు బ్రహ్మాం
 డంగా వేశావురా! ఏదీ సామ్మ?" అని
 అడిగాడు.

"ఇదిగోనంది, మూడు పందల దీనా
 రాలు," అంటూ అబ్దుల్ రజాక్ తన యజ్ఞ
 మానికి సామ్మ అందించాడు.

"మూడుపందలేమిటి? నేను వెయ్యి
 దీనారాలు దాకా ఇచ్చాను గదరా!"
 అన్నాడు లోభి కంగారుగా.

"వెయ్యి దీనారాలేమిటండీ? నేను
 మూడు సార్లేగా వచ్చాను? మీరు నాకు

మూడు సార్లు మూడు పందలిచ్చారు!"
 అన్నాడు అబ్దుల్ రజాక్.

"నువ్వు వచ్చింది మూడుసార్లే అయితే
 మిగిలిన ఏడు సార్లు వచ్చినది ఎవరై
 నట్టూ?" అని లోభి అగ్రహంతో అరిచాడు.

"ఏడుసార్లు వచ్చినవాడు మా నౌకరు
 అజీజ్ అయి ఉంటాడు లెండి," అని దాత
 గొంతు వెనకనుంచి వినిపించింది.

ఇద్దరూ వెనక్కు తిరిగి చూసేసరికి
 దాత ద్వారం వద్ద నిలబడి ఉన్నాడు.
 ఆయన లోభి వెనకగానే వచ్చి వాళ్ళ
 సంభాషణ అంతా విన్నాడు. లోభి ముఖం
 కమిలి, పెంకులాగా అయింది.

"అజీజ్ కాస్సేపట్లో వస్తాడు. వాడు
 కూడా మంచి నమ్మకస్తుడే. సామ్మ ఎక్క
 డికి పోదు లెండి," అని దాత లోభికి ధైర్యం
 చెప్పాడు.

ఇంతలోనే అజీజ్ వచ్చి, ఏడు పందల
 దీనారాలూ లోభికి ఇచ్చేశాడు. ఆశ్చర్యం
 తోనూ, ఆవమానంతోనూ కొయ్యబారిపోయిన
 లోభి నేటంట మాటరాలేదు.

తాగుబోతు మాటలు!

ఒక ఊళ్ళో కట్టెలుకొట్టేవాడు ఒకడు ఉండేవాడు. వాడు పచ్చి తాగుబోతు. ఒకనాడు వాడు అడవిలో కట్టెలు కొట్టాతూ ఉండగా మిట్టమధ్యాహ్నం వెళ వాడికి తగని దాహం వేసంది. చాలాసేపు అడవి అంతా గాలించిన మీదట ఒక చోట రాళ్ళగుట్టల మధ్య కోనేరు కనిపించింది.

వాడు దాహం తీర్చుకుని, "ఈ కోనేరంతా సారాయి అయిపోయి, ఈ రాళ్ళగుట్ట అన్నీ మాంసం గుట్టలైపోతే తృప్తిగా తిని, తాగి, తల పగలగొట్టుకుని చచ్చిపోతాను గద!" అనుకున్నాడు.

పసదేపత వాడి మాటలు విని, వాడి నిబాయితీ పరీక్షించ గేరి కోనేరంతా సారాయి గానూ, రాళ్ళగుట్టలు మాంసం గుట్టలుగానూ మార్చేసింది. కట్టెలుకొట్టేవాడు పాట పట్టి సంత తిని, సారా తాగి, అక్కడే పడుకుని నిద్రపోయాడు.

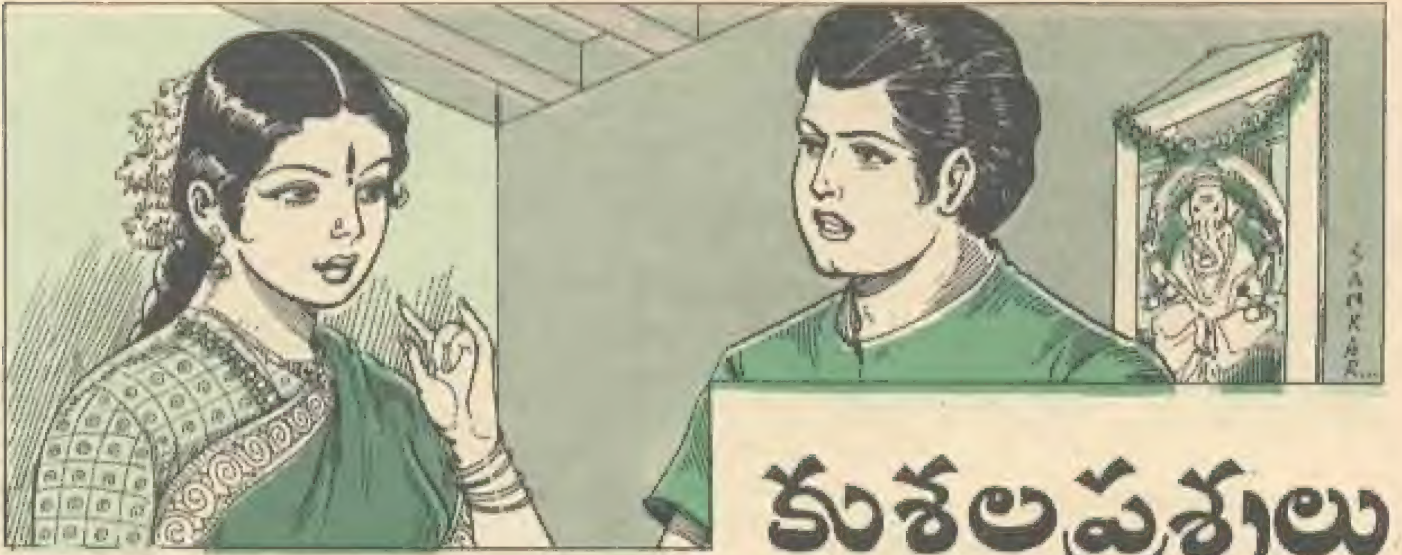
పొద్దు కూకుతున్నదనగా వాడు నిద్ర లేచి ఇంటికి బయలుదేరుతుంటే, పసదేపత ప్రత్యక్షమై, "నీ కోరిక తీరింది గదా, తల పగలగొట్టుకుని చచ్చావు కావేం?" అని అడిగింది.

"బరేదానిదమ్మా! నమ్మక నమ్మక తాగుబోతు మాటే నమ్మావా?" అంటూ వాడు ఇంటి దారి వట్టాడు.

—కె. కె. రావు.

కుశలప్రశ్నలు

ఒక గ్రామంలో ఒక ధనికుడికి శంకరం అని ఒకడే కొడుకు ఉండేవాడు. అతను దూర గ్రామంలో ఉండే ఒక పేద యింటి పిల్లను ప్రేమించి, పెళ్ళి చేసుకుని కాపరానికి తెచ్చాడు. తమ అనుమతి లేకుండా తమ యింటి కోడలైన విశాలాక్షి పట్ల అత్త మామలు ముభావంగా ఉంటూ వచ్చారు.

అత్తమామలు తనను గురించి "దరిద్రపు పిల్ల!" అంటూ ఉండటం విశాలాక్షి అప్పుడప్పుడూ విన్నది. ఆమెకు పుట్టింటి క్షేమ సమాచారాలు శంకరం ద్వారానే తెలుస్తూ ఉండేవి. తన తండ్రికి తనను చూడాలని ఉన్నట్టు ఆమెతో శంకరం ఒకసారి చెప్పాడు.

"ఆయనకు మంచి బట్టలు పంపి, అవి కట్టుకుని మన ఇంటికి రమ్మని కబురు చెయ్యండి," అన్నది శంకరంతో విశాలాక్షి.

విశాలాక్షి తండ్రి అల్లుడు పంపిన మంచి బట్టలు కట్టుకుని కొంత కాలానికి వచ్చాడు.

శంకరం తండ్రి ఆయనను చూసి, ఫలానా అని తెలుసుకుని, ఏ విధమైన మర్యాదలు చెయ్యకుండా లోపలికి వెళ్ళి, "మీ నాన్న వచ్చాడు. వసారాలో ఉన్నాడు." అని తన గోడలితో అన్నాడు.

విశాలాక్షి వసారాలోకి వచ్చి తండ్రిని మామూలు కుశలప్రశ్నలు వేసింది. తమ సంభాషణ అంతా అత్తమామలు శ్రద్ధగా వింటున్నారని ఆమెకు తెలుసు. అందుచేత ఆమె యుక్తిగా తన తండ్రిని, "నాన్నా, మన ఇనప్పెట్టె తియ్యకుండా గలగల మంటున్నదా?" అని అడిగింది.

విశాలాక్షి పుట్టిల్లు ఇరుకైనది, గోడలు మాని సల్లగా ఉండేవి. వాటికి కిటికీలైనా ఉండేవి కావు. పైన కప్పిన తాటాకులు గాలికి కదిలి గలగలలాడేవి.

"దానికేం, తల్లీ. అది ఎప్పుడైతే ఉంది!" అన్నాడు తండ్రి.

"పాలెట్లో ఆపరాలు బాగా రాలి
న్నాయా? మన వాళ్ళు వాటిని చక్కగా
ఇంటికి తెస్తున్నారా?" అని కూతురు అడి
గింది. పాపం, విశాలాక్షి పుట్టింటి వాళ్ళు
పరిగి పరుకుని జీవించేవాళ్ళు.

"దానికేమమ్మా? అంతా యధావిధిగా
బరుగుతున్నది," అన్నాడు తండ్రి.

"మూల ఉండే దంతాలు అలాగే
ఉన్నాయా? కొత్తవి ఏవీ చేర్చలేదా?" అని
కూతురు మళ్ళీ అడిగింది. ఆమె దంతా
లన్నవి వెదురు కర్రలు.

"కొత్తవి చేర్చటానికి చూస్తున్నాను,"
అన్నాడు తండ్రి.

"ఆకాశదీపం అలాగే ఉన్నదా?" అన్నది
కూతురు. వాళ్ళ ఇంటి కప్పులో కంత ఉండేది.
దాన్ని వాళ్ళు ఆకాశదీపం అనేవాళ్ళు.

"ఉన్నదమ్మా! ఆకాశదీపాన్ని ఇంకా
తీసేయలేదు," అన్నాడు తండ్రి.

"అమ్మ చేతికీ, అబ్బాయిల చేతులకూ,
అమ్మాయిల చేతులకూ ఉండే కెంపులు
ఎలా ఉన్నాయి?" అని కూతురు అడిగింది.

"అవీ అలాగే ఉన్నాయి," అన్నాడు
తండ్రి. విశాలాక్షి కెంపులన్నవి పని చేస్తే
తగిలేగాయాయి.

తండ్రి సమాధానాలు విని, తన పుట్టింటి
పరిస్థితి ఏమీ మారనందుకు విశాలాక్షి ఎంతో
నీరసపడిపోయింది. ఆమె అత్తమామలకు
మటుకు తమ వియ్యంకుడు మంచి ధనికు
డన్న అభిప్రాయం కలిగింది.

అత్తగారు చప్పన బయటికి వచ్చి,
"మీ నాన్న వచ్చి ఎంతసేపయింది? అలా
కబుర్లు చెబుతూ కూర్చుంటావేమే? కాళ్ళు
కడుక్కు నేటందుకు నీళ్ళిచ్చి, ఫలహారమూ
అవీ పట్టుకురా! వెళ్ళా!" అని కోడలిని
తొందర చేసింది.

విశాలాక్షి ఎత్తు పారింది. ఆమె అత్త
మామలు ఆమె తండ్రిని ఘనంగా చూడ
టమే గాక, వెళ్ళేటప్పుడు ఆయనతోపాటు,
ఆయన కుటుంబం వారందరికీ మంచి
మంచి బట్టలూ అవీ ఇచ్చారు. శంకరం
చాటుగా ఆయనకు డబ్బు కూడా ఇచ్చి
పంపేశాడు.

నిద్రపట్టనిరాజు

పూర్వం ఒక రాజుకు అష్టవిశ్వరూపాలూ ఉండేవి. ఆయన నివసించే భవనం చుట్టూ పూలతోట ఉండేది. అందులో ఏడాది పొడుగునా చక్కని పూలు పూసేవి. అతోటకు అవతల అడవి ఉండేది. అందులో ఆయన తప్ప మరెవరూ వెళ్తాడరాదు.

ఏ సుఖాలకూ లోటులేని ఆ రాజుకు ఒక్క సుఖం లోపించింది. అదేమిటంటే నిద్ర సుఖం. ఆయనకు నిద్ర వచ్చేది కాదు. నిద్ర సుఖం లేని వాడికి మరే సుఖమూ లేదని రాజు గ్రహించాడు. నిద్ర రాకపోవటమన్నది ఒక పెద్ద జాడ్యమని ఆయనకు తోచింది. ఆ జాడ్యానికి ఆయన ఎన్ని చికిత్సలో చేయించుకున్నాడు. కాని ఒక్క చికిత్స పని చెయ్యలేదు. దూర దేశాల నుండి ఘనవైద్యులు వచ్చి మందులిచ్చారు. అందువల్ల కూడా ప్రయోజనం లేకపోయింది.

రాజు ఒక రాత్రి అంతా పక్క మీద ఇటూ అటూ పొర్లి జీవితంతో విసిగి పోయాడు. ఆయన తెల్లవారగానే లేచి, సామాన్యుడి దుస్తులు ధరించి, ఎవరికీ చెప్పకుండా అడవిలోకి వెళ్ళిపోయాడు.

కొంత దూరం వెళ్ళేసరికి రాజుకు విదో చప్పుడు వినిపించింది. ఆయన చిరాకు పడుతూ, కాలి బాటల వెంబడి, ఆ ధ్వని వచ్చిన దిక్కుగా వెళ్ళాడు. ఒక చోట ఒక మనిషి గొడ్డలితో ఒక చెట్టును కొట్టు తున్నాడు. రాజుకు ముందు వినిపించిన చప్పుడు అదే.

చెట్టు కొట్టే మనిషి శరీరమంతా చెమట దిగకారుతున్నది. అతను చేసే పని చూస్తుంటే రాజుకు ఆశ్చర్యం కలిగింది.

"పాపం, ఎంత కష్టపడి పని చేస్తున్నాడు! ఎండ జాస్తే అవుతున్నది కూడానూ!" అనుకున్నాడు రాజు.

కొంతసేపు ఆయాక చెట్టు కొట్టేవాడు గడ్డలి దించి నేల మీద పెట్టి, మురికి బట్టతో ఒంటి చెమట తుడుచుకుని, నేల మీద వెల్లకిలా పడుకుని, "అమ్మయ్య!" అను కున్నాడు. తరవాత ఆ మనిషి పక్కకు పార్లుతూ రాజును చూశాడు. ఎవరో తన కేసి తేరిపార చూస్తూండటం కళ్ళ బడగానే ఆ మనిషి చప్పున లేచి కూర్చున్నాడు.

రాజు ఆ మనిషిని జాలితో చూసి, చిరు నవ్వు నవ్వుతూ, "నువ్వు చాలా అలిసి పోయి ఉండాలి. ఎండ తీవ్రంగా ఉన్నది. కొంచెం విశ్రాంతి తీసుకోరాదా?" అన్నాడు.

"అయ్యా, మొదట మిమ్మల్ని చూసి తనిఖీదారు అనుకుని భయపడ్డాను.

మీ మాటలు వింటే, మీకు శరీర శ్రమ అలవాటు లేనట్లున్నది." అన్నాడు చెట్టు కొట్టేవాడు.

"నిజమే!" అన్నాడు రాజు.

"మీ బట్టలు శుభ్రంగా ఉన్నాయి. అరి చేతులు మెత్తగా కనిపిస్తున్నాయి. నా అరి చేతులు చూడండి, ఎలా కాదులు కాకాయో! మీరు దర్జీ పని చేస్తారేమో?" అని ఆ మనిషి అడిగాడు.

"నేను దర్జీని కాను. కాని, ఓక మాట చెప్పు. ఇంత కష్టపడి పని చేసినాక నీకు నిద్ర ఎలా పట్టుతుంది?" అన్నాడు రాజు.

ఇది విచ్చి ప్రశ్నగా తోచి చెట్టు కొట్టే వాడు గట్టిగా నవ్వి, "నేను గంటల కొద్దీ నిద్ర పోగలను. నల్లులు కుట్టినా తెలీదు," అన్నాడు.

"నేను నమ్మలేను," అన్నాడు రాజు.

"మీరు ఏమిటి నమ్మలేరు? నాకే డబ్బుంటే వారం రోజుల పాటు నిద్ర పోదును. కాని పేదవాణ్ణి; పని చేస్తే గాని పాట్ల గడవదు. నేను కష్టపడకపోతే నా భార్య బిడ్డలూ ఆకలితో మాడిపోతారు," అన్నాడు ఆ మనిషి.

"మన రాజుకు నిద్ర పట్టదని నువ్వు విసలేదా?" అని రాజు అడిగాడు.

"అదే నాకు వింతగా ఉన్నది. ఆయన నా లాగా కష్టపడి పని చెయ్యనక్కర్లేదు.

పడుకోవటానికి మెత్తని పట్టు పరుపు
లున్నాయి. ఎందుకు నిద్రపోలేదో?"
అన్నాడు ఆ మనిషి.

రాజు మాట్లాడ లేదు. చెట్టు కొట్టేవాడు
లేస్తూ, "నేను కూర్చుని కబుర్లు చెప్ప
టానికి లేదు. తనిఖీదారు చూశాడంటే
పనిలో నుంచి తీసేస్తాడు," అని గొడ్డలి
తీసుకుని, మళ్ళీ చెట్టు కొట్టసాగాడు.

ఆ మనిషి పని చేస్తూంటే రాజు వింతగా
చూసి, "రాజునై ఉండి నేను నిద్రపోలే
కుండా ఉన్నానే, ఈ కట్టెలు కొట్టేవాడు
ఎలా నిద్రపోగలుగుతున్నాడో!" అని ఆశ్చర్య
పోయాడు.

కొంచెం సేపు గడిచాక ఆయన
ఆ మనిషితో, "నువ్వు ఆ నీడన పడుకుని
నిద్రపో. నువ్వు నిద్రపోవటం చూడాలని
ఉన్నది," అన్నాడు.

"ఇంకా నయం! సాయంత్రం లోపల
ఈ పని పూర్తి కావాలి," అన్నాడు చెట్టు
కొట్టేవాడు.

"దాన్నిగురించి భయపడకు. నీ పని
నేను చేసి పెడతాను," అంటూ రాజు
ఆ మనిషి చేతిలో నుంచి గొడ్డలి తీసు
కున్నాడు.

చెట్టు కొట్టేవాడు రాజు కేసి ఆసుమా
నంగా చూసి, వెళ్ళి చెట్టు నీడన పడుకుని,
మరుక్షణమే నిద్రపోయాడు.

"చిత్రం! ఒక పరుపు లేదు, దిండు
లేదు! ఏడు ఎలా నిద్రపోతున్నాడో!"
అని రాజు ఆశ్చర్యపోయాడు.

అయితే, వాడి పని తాను చేయవలసి
ఉన్నది గనక, రాజు గొడ్డలితో చెట్టు కొట్ట
సాగాడు. త్వరలోనే ఆయనకు చెమట
వట్టింది. చొక్కా విప్పెయ్యవలసి వచ్చింది.

చెట్టు కొట్టటం ఎలా గైతేనేం పూర్తి
అయింది. రాజు చేతులు చొప్పి లెక్కాయి.
నడుమూ, చేతులూ తీపు పెడుతున్నాయి.
ఆయన వెళ్ళి చెట్టు కొట్టేవాడి పక్కనే నేల
మీద నడుము వాల్చాడు. కొద్ది క్షణాలకల్లా,
ఆయన కళ్ళు బరువెక్కి, మూసుకు
పోయాయి. ఆయన గాఢనిద్రలో పడాడు.

సాయంకాల మయింది. ఏయే కూలి వాడు ఎంతెంత పని చేశాడో చూస్తూ తనిఖీ దారు అక్కడికి వచ్చి, క్షాలివాడు మరొక మనిషి పక్కన పడుకుని గాఢనిద్రలో ఉండటం చూసి, "లేవరా, గాడిదా!" అంటూ వాణ్ణి ఒక్కతన్ను తన్నాడు.

రాజు కళ్ళు తెరిచి చూసి, "ఎందు కలా గావుకేకలు పెడుతున్నావు? వాణ్ణి నిద్రపోనీ, అలిసి ఉన్నాడు!" అన్నాడు.

"నువ్వెవడవు నాకు చెప్పటానికి? నేను ఈ అడవి కంతకూ తనిఖీదారును!" అన్నాడు ఆ ఉద్యోగి పొగరుగా.

రాజుకు పట్టరాని అగ్రహం వచ్చింది. "త్రాష్టుడా! వాణ్ణి లేపావో నీ గొంతు నులి మేస్తాను!" అన్నాడాయన పళ్ళు కొరుకుతూ.

తనిఖీదారు బెదిరి వెనక్కు తగ్గుతూ, "నేను మళ్ళీ వచ్చి నీ అంతు తేల్చకపోతే చూసుకో!" అని బెదిరించాడు.

ఈ లోపుగా రాజభవనంలో రాజుగారు ఏమై పోయినదీ తెలిక పరివారం ఆయన కోసం వెతక సాగారు. వారిలో కొందరు

అడవిలోకి వచ్చి, రాజును బెదిరిస్తున్న తనిఖీదారును చూసి, "ఏమయ్యా, రాజు గారు గాని కనిపించారా?" అని అడిగారు.

"రాజుగారి మాట ఏమోగాని, ఇక్కడ రారాజు ఒకాయన దాపరించాడు. అడుగో!" అంటూ మారు వేషంలో ఉన్న రాజును చూపించాడు తనిఖీదారు.

భృత్యులు రాజును గుర్తించి, "మహా రాజా, తమకోసం రోజల్లా వెతుకుతున్నాం," అన్నారు.

రాజు లేచినిలబడి, తన భృత్యులకు చెట్టు కొట్టినవాణ్ణి చూపి, "మీరీ మనిషిని రాజభవనానికి తీసుకుపోయి, హంసతూలికా తల్పం మీద పడుకోబెట్టండి. తనంతట తాను లేచినదాకా అతన్ని నిద్రపోనియ్యండి. నిద్రలేచాక కడుపు నిండా తిండి పెట్టండి. ఈ మనిషి నా జబ్బుకు చికిత్స చెప్పాడు!" అన్నాడు.

మర్నాడు కట్టెలు కొట్టేవాడు నిద్ర లేచాడు. రాజు అతన్ని అడవి కంతకూ పెద్ద తనిఖీదారుగా వేసి, చాలా సహాయం చేశాడు.

మహాభారతం

మర్నాడు తెల్లవారగానే కీచకుడు రాజభవనానికి వచ్చి ద్రౌపదిని చూసి, "నా పరాక్రమం చూశావు గదా! నిన్న రాజసభలో నిన్ను తన్నితే ఒక్కడు కూడా నేరెత్తలేక పోయాడు. ఈ విరాటుడు పేరుకే రాజు. సేనలన్నీ నా అధీనంలో ఉన్నాయి. నేనే అసలైన రాజును. అలాటి నా చేత సేవలు చేయించుకుని నన్ను ధన్యుణ్ణి చెయ్యి. నీకు రోజుకు నూరు నిష్కాలు (మాడలు) ఇస్తాను. వందల కొద్దీ దాసదాసీలను ఇస్తాను. మంచి రథం ఇస్తాను," అని మళ్ళీ బతిమిలాడ నారంభించాడు.

"నీకు నిజంగా నేను కావాలంటే, నేను చెప్పిన నియమాలకు లోబడాలి. మన రహస్యం రాజసభకు గాని, నీ తమ్ములకు

గాని ఏ మాత్రమూ తెలియరాదు. ఈ రహస్యం బయటికి పొక్కిందో గంధర్వులు తప్పక తెలుసుకుంటారు. అదే నా భయం. ఇందుకు నువ్వు ఒప్పుకుంటే నేను నీ దానను అవుతాను," అని ద్రౌపది అన్నది.

కీచకుడు, "అలా అయితే ఎవ్వరికీ తెలియకుండా నువ్వు ఉండే చోటికి వస్తాను. గంధర్వులకు ఏ మాత్రమూ తెలియనివ్వను," అన్నాడు.

అప్పుడు ద్రౌపది, "నర్తనశాలలో రాత్రి వేళ ఎవరూ ఉండరు. బాగా చీకటి పడి నాక అక్కడికి రా. మనం అక్కడ కలుసుకుంటే ఎవరికీ తెలీదు. గంధర్వులు కనుక్కోలేరు," అన్నది.

తరవాత ఆమె, తాను కీచకుడితో చేసిన విర్యాటు గురించి భీముడికి తెలిపింది.

సైరంద్రీ ఆహ్వానం మృత్యువు పిలుపే నని గ్రహించలేని మూర్ఖుడు, కీచకుడు, ఆమె తనకు దక్కబోతున్నదని నమ్మి, ఆ పగలు ఎలా గడిచినదీ కూడా తెలుసుకోలేక పోయాడు.

ఈ లోపల భీముడికి కీచకుణ్ణి చంపాలన్న ఉత్సాహం మితిమీరి పోయింది. అతను ద్రౌపదితో, "వాణ్ణి రహస్యంగా కాకపోతే బహిరంగంగానే చంపుతాను. వాణ్ణి చంపి అలాగే వెళ్ళి దుర్యోధనుణ్ణి చంపేస్తాను. కావలినై ధర్మరాజును ఈ విరాటరాజు కొలువు చెయ్యనీ!" అన్నాడు ఉద్రేకంతో.

ద్రౌపది అతన్ని నిగ్రహించుతూ, "నువు వాణ్ణి నియమాలు ఉల్లంఘించకుండా చంపు." అన్నది.

"సరే, ఇవాళ రాత్రి చీకటిలో నేనెవరో కూడా వాడికి తెలియరాకుండా నువు చెప్పినట్టే చంపి పారేస్తాను," అన్నాడు భీముడు.

ఆ రాత్రి గాఢాంధకారంలో భీముడు నర్తనశాల చేరుకుని, లేడి రాక కోసం వేచి ఉండే సింహం లాగా కీచకుడి కోసం పొంచి ఉన్నాడు.

త్వరలోనే కీచకుడు రకరకాల అలంకారాలు చేసుకుని, సైరంద్రీ కోసం తహతహ లాడుతూ నర్తనశాల ప్రవేశించాడు. భీముడు మంచం మీద పడుకుని ఉన్నాడు. కీచకుడు అతన్ని చేత్తో తడుపుతూ, "నా అంతఃపురంలో ఎన్నో అలంకారాలు చేయించి, పందల కొద్దీ దాసీలనూ, బోలెడంత ధనాన్నీ నీ కోసం నిద్దంగా ఉంచాను. నా అంతఃపుర స్త్రీలు నా వంటి అందగాడు ప్రపంచంలో లేడని మెచ్చుకుంటారు. అలాటి వాణ్ణి నీ కోసం ఈ చీకటిలో పడి ఒంటరిగా వచ్చాను," అన్నాడు.

దానికి భీముడు, "నిజంగా నువు అందగాడివే. కాని ఇలాటి స్పర్శ నువు ఎప్పుడూ అనుభవించి ఉండవు." అంటూ మంచం మీది నించి లేచి, "ఏనుగును సింహం

చంపినట్టు నిన్ను చంపుతాను. సైరంధ్రికి నీ పీడ విరగడ అయిపోతుంది," అంటూ కీచకుడి జుట్టు పట్టుకుని లాగాడు.

కీచకుడు తన జుట్టు విడిపించుకుని భీముడితో కలియబడ్డాడు. జయించాలన్న దీక్షతో ఇద్దరూ భయంకరంగా పోరాడుతూ, చేతులతోనూ, గోళ్ళతోనూ, పళ్ళతోనూ ఒకరి నొకరు హింసించారు. కీచకుడు ఎంత బలమైన డెబ్బలు కొట్టినా భీముడు నిలబడిన చోటి నుంచి కదలకుండా స్తంభం లాగా ఉండి పోయాడు. వారి పోరాటంతో సర్తన శాల కంపించి పోయింది.

ఈ పోరాటం మధ్యలో భీముడు కీచకుణ్ణి బలంగా కాలితో తన్ని పడదేశాడు. ఆ పాటుకు కీచకుడు కదలక పోవటం చూసి అతని రొమ్ములో బలంగా పొడిచాడు. తరవాత కీచకుణ్ణి చేతులతో పట్టుకుని గిరగిరా తిప్పాడు. కీచకుడి గొంతు పట్టుకుని పిసికాడు. తరవాత కీచకుడి మీద ఎక్కి మోకాళ్ళతో కుమ్ముతూ పశువును చంపినట్టు చంపాడు. కీచకుడు చచ్చిన తరవాత కూడా వదలక, అతని కాళ్ళూ, చేతులూ, తలా మొండెంలోకి తోసి, కీచకుడి శవాన్ని ఒక పెద్ద మాంసపు ముద్దలాగా తయారు చేశాడు.

భీముడు ఆ స్థితిలో ఉన్న శవాన్ని కాలితో ఒక్క తన్ను తన్ని, మంట చేసి, దాని

చందమామ

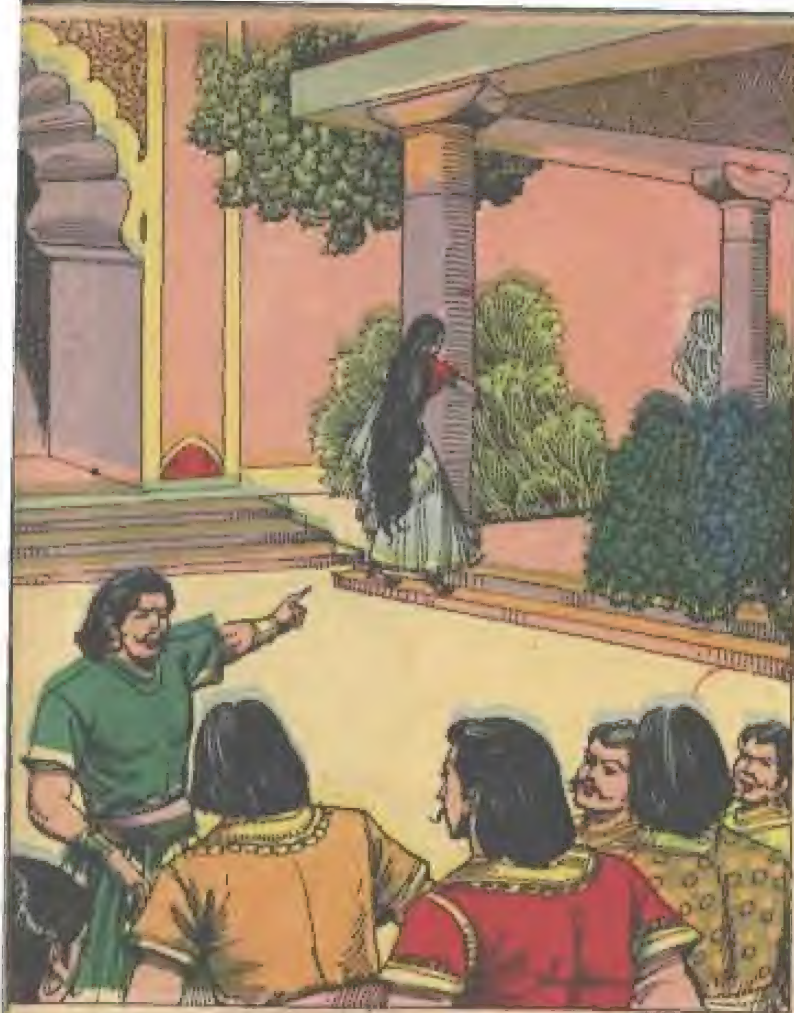

వెలుగులో ఆ శవాన్ని ద్రౌపదికి చూపి, "నిన్ను కామించిన వాడి కెవడికైనా ఇవే గతి!" అని చెప్పి, వంట ఇంటికి వెళ్ళి పోయాడు.

తరవాత ద్రౌపది సర్తనశాలను చూసే సేవకులను లేపి, "కీచకుణ్ణి గంధర్వులు సర్తనశాలలో చంపారు. వెళ్ళి చూడండి," అని చెప్పింది. వాళ్ళు కంగారు పడుతూ దివిటీలు వెలిగించి సర్తనశాలలో ప్రవేశించి, అమానుషంగా చంపబడిన కీచకుడి శవాన్ని చూసి, కాళ్ళూ, చేతులూ, మెడా ఎక్కడ ఉన్నదో పోల్చలేకపోయారు.

అక్కడ ఉండే కీచకుడి బంధువులు శవం చుట్టూ చేరి ఏడవసాగారు. కాబేలు

లాగా అయిపోయిన కీచకుడి శవం చూసి వారికి కంపరం వుట్టింది. శవానికి సంస్కారం చెయ్యాలి గనక ఉపకీచకులు దాన్ని తీసుకుపోయే యత్నంతో ఉండగా, దగ్గర లోనే ఒక స్తంభాన్ని కొగలించుకుని ఉన్న సైరంధ్రి వారి కంట పడింది.

"దీని కొసమే మన అన్న చచ్చాడు. దీన్ని కూడా మన అన్న శవంతో బాటు దహించితే అతడికి సంతోషం కలుగుతుంది," అనుకుని ఉపకీచకులు విరాటుడితో అమెను కీచకుడితో పాటు దహనం చేస్తామనీ, అందుకు అనుమతి ఇవ్వమనీ అన్నారు.

విరాటుడు వారికి ఎదురు చెప్పే ధైర్యం లేక సరేనన్నాడు.

ఉపకీచకులు ద్రౌపదిని కీచకుడి శవంతో కలిపి కట్టి, శ్మశానానికి బయలుదేరారు. దారిలో ద్రౌపది గట్టిగా గొంతెత్తి తన భర్త లను వారి రహస్య నామాలతో పిలుస్తూ, "జయా, జయంతా, విజయా, జయత్సేనా, జయద్వలా, ఈ కీచకులు నన్ను పట్టుకు పోతున్నారు," అని కేకలు పెట్టింది.

అప్పుడే పడుకుని నిద్రకు ఉపక్రమించిన భీముడు ఈ కేకలకు లేచి, "సైరంధ్రీ, భయపడకు. నేను వస్తున్నాను," అని కేక పెట్టి, మారు వేషం వేసుకుని, ప్రాకారం దూకి, శ్మశానం కేసి పరిగెత్తాడు.

అతను వెళ్ళేటప్పటికి చితి సిద్ధంగా ఉన్నది. భీముడు అక్కడ ఉన్న ఒక చెట్టును కొగలించుకుని పెకలించి, దాన్ని ఆయుధంగా పట్టుకుని ఉపకీచకులకు ఎదురు వచ్చాడు.

అతన్ని చూడగానే, "అమ్మా, గంధ ర్వుడు!" అని అరిచి, ద్రౌపదిని అక్కడే వదిలేసి, ఉపకీచకులు నగరం కేసి వరుగు తీశారు. భీముడు అనూట అయిదుగురునీ వెంట తరిమి చంపి, ద్రౌపది కట్లు విప్పి, "నువు నిశ్చింతగా అంతఃపురానికి తిరిగి వెళ్లు. నేను వంటసాలకు పోతాను," అన్నాడు.

చచ్చి చెట్లలాగా పడి ఉన్న ఉపకీచ కులనూ, అంతఃపురానికి తిరిగి వెళుతున్న సైరంధ్రినీ చూసిన మనుషులు విరాటరాజు

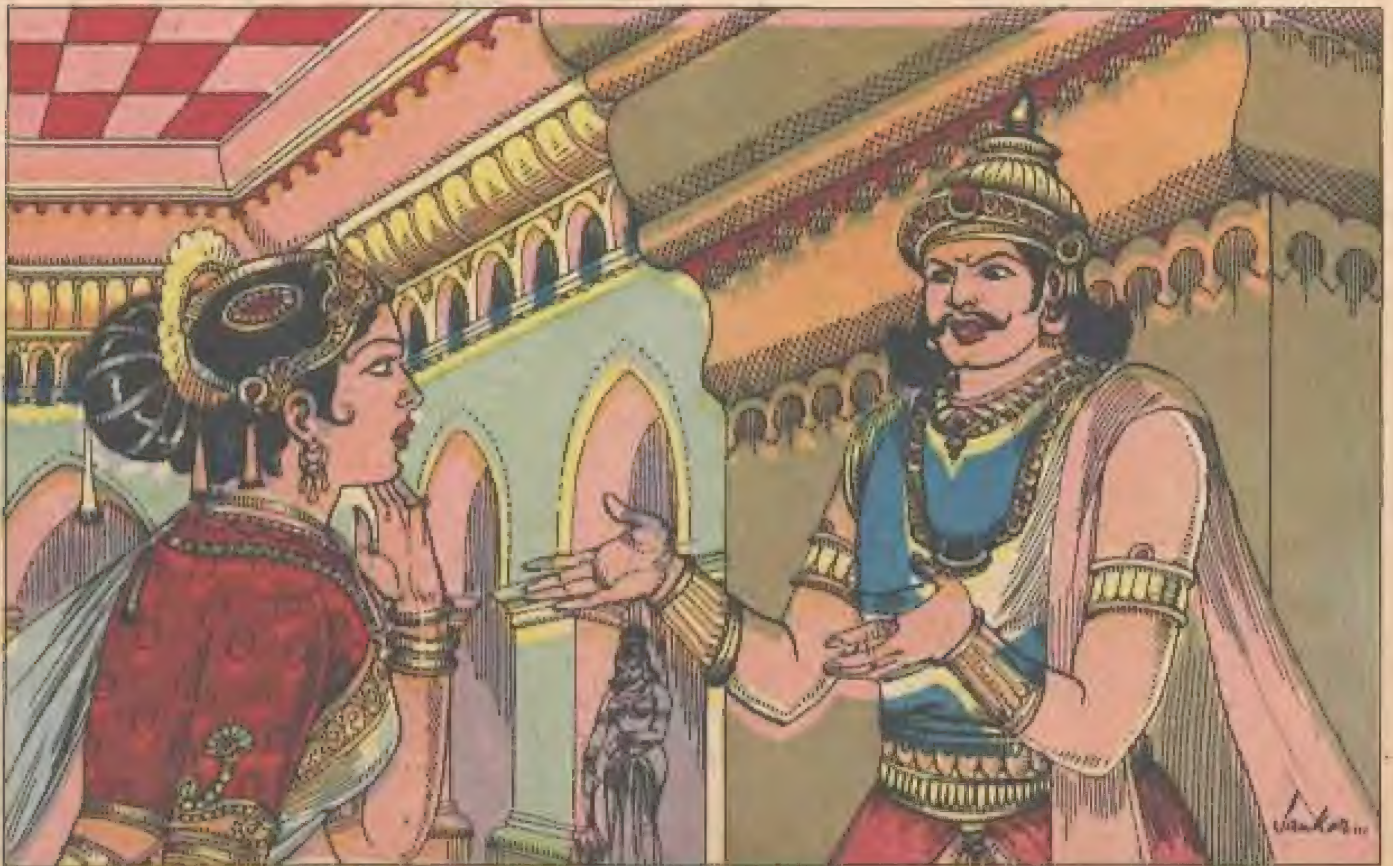
దగ్గరికి వెళ్ళి. "మహారాజా, కీచకులందరూ చచ్చారు. గంధర్వులు వాళ్ళను చంపి, సైరంధ్రుని విడిపించారు. ఆమె తిరిగి వస్తున్నది. ఆమె చాలా అందగత్తె. ఆమెను చూసిన వాడికి ఎవడికైనా మోహం పుట్టి తీరుతుంది. ఆమెను మోహించిన వారికి అందరికీ ఇదే గతి పట్టుతుంది. ఆ విధంగా మన నగరమే నాశనమవుతుంది. ఈ సైరంధ్రుని కారణంగా మనకు హాని కలగకుండా ఏదైనా పద్ధతి ఆలోచించండి," అన్నారు.

విరాటరాజు వారితో కీచకులందరినీ ఒకే చితిలో డహనం చెయ్యమని చెప్పి, సుధేష్ఠ పద్ధతు వెళ్ళి "ఆ సైరంధ్రుని రాగానే ఆమెను మర్యాదగా పంపించి వెయ్యి. ఆమె కారణంగా గంధర్వుల వల్ల ఏమి వరాభవం

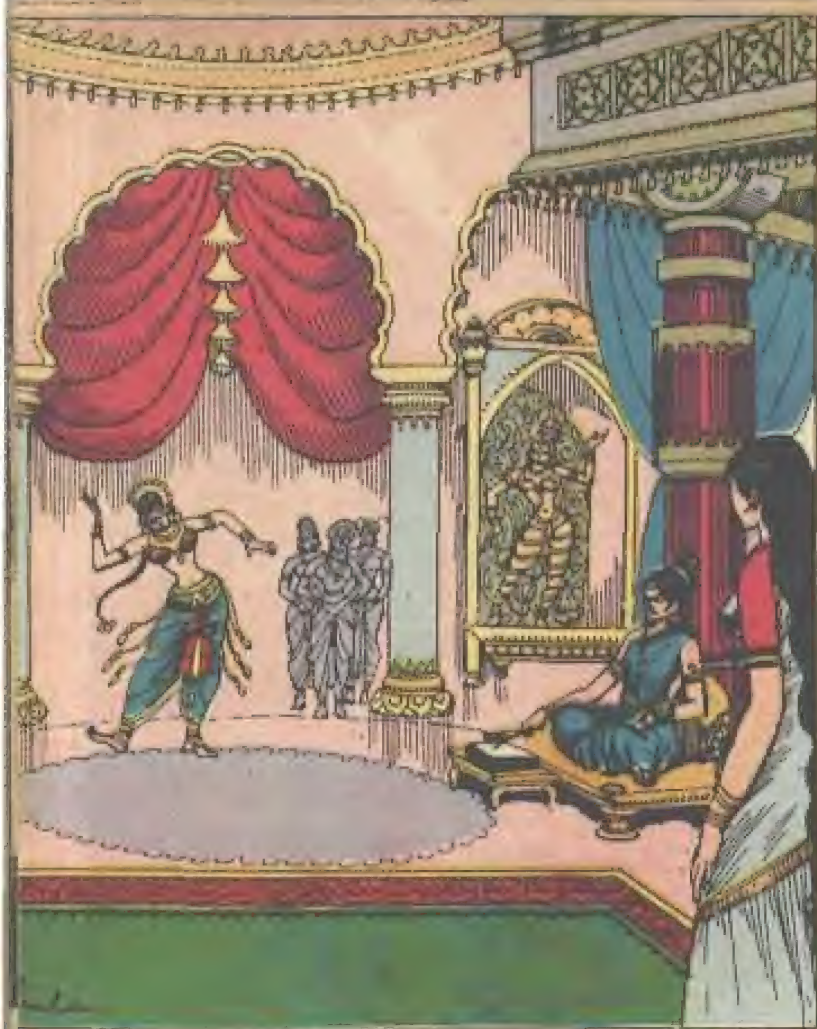
జరుగుతుందోనని నేను భయపడుతున్నట్టు ఆమెకు చెప్పి. తనతో చెప్పే ధైర్యం లేక నిన్ను చెప్పమన్నానని కూడా చెప్పి," అన్నాడు.

ద్రౌపది సచేల స్నానం చేసి నగరానికి తిరిగి వస్తుంటే, గంధర్వుల భయం కొద్దీ కొందరు ఆమెను చూసి పారిపోయారు, మరి కొందరు కళ్ళు గట్టిగా మూసుకున్నారు.

ఆమె వంటసాల సమీపంలోకి వచ్చే సరికి భీముడు వాకిలి దగ్గర ఏనుగులాగా నిలబడి ఉన్నాడు. అతన్ని చూసి ద్రౌపది చిన్నగా, "నన్ను కాపాడిన గంధర్వరాజుకు నమస్కారం," అన్నది. "నిన్ను సేవిస్తూ ఇక్కడ తిరిగే వాళ్ళు ఋణవిముక్తులైనారు," అన్నాడు భీముడు.

ద్రౌపది ముందుకు కదిలి నర్తనశాల వద్దకు చేరి. అక్కడ రాజకుమార్తెలకు నృత్యం నేర్పుతున్న అర్జునుణ్ణి చూసింది. ఆమెను చూడగానే నర్తనశాలలో ఉన్న అర్జునుడూ, రాజకుమార్తెలూ ఆమె వద్దకు వచ్చి, గొప్ప ప్రమాదం నుంచి బయట పడినందుకు ఆమెను అభినందించారు.

అర్జునుడు, "సైరంద్రీ, నువ్వు ఎలా బయట పడ్డావు? ఆ దుర్మార్గులు ఎలా చచ్చారు? చెప్పవా?" అని ద్రౌపదిని అడిగాడు.

"బృహన్నలా, ఎందుకు అడుగుతావు? నువ్వు అర్చగలదీ, తీర్చగలదీ ఏమన్నా ఉన్నది గనకనా? నుఖంగా కన్యాంతః

పురంలో కూర్చుని, ఈ సైరంద్రీ గతి ఏమయినదీ తెలియకుండానే, నవ్వుతూ అడగ వచ్చావు!" అని ద్రౌపది అర్జునుణ్ణి దెప్పి పొడిచింది.

"నీతో ఇంతకాలం స్నేహంగా ఉన్న నాకు నిన్ను గురించి దుఃఖం ఉండదా? ఒకరి మనస్సు ఒకరికేం తెలుస్తుంది?" అన్నాడు అర్జునుడు.

ద్రౌపది రాజకుమార్తెలతో సహా రాజు గారింటికి వెళ్ళేసరికి సుధేష్ఠ తన భర్త చెప్ప మన్నట్టుగానే, "నిన్నూ, నీ గంధర్వులనూ గురించి రాజుగారు చాలా భయపడు తున్నారు. నువ్వు మరెక్కడికైనా వెళ్ళిపో. నీ అందం చూస్తే ఎలాటి వారికైనా మతి చెడుతుంది. గంధర్వులు చూడబోతే మహా కోపిష్టి వాళ్ళుగా ఉన్నారు," అన్నది.

"అమ్మా, ఇంకా పదమూడు రోజులు రాజుగారు నన్ను క్షమించినట్టయితే గంధర్వులు నన్ను తీసుకుపోతారు, ఆ తరువాత రాజుగారూ, వారి బంధువులూ, మిత్రులూ నుఖంగా ఉండవచ్చు," అని ద్రౌపది వేడింది.

మహా బలవంతుడైన శివకుడు తమ్ము లందరితో సహా చచ్చిపోవటంతో విరాట నగరంలో వాళ్ళు చాలా బాధపడ్డారు. ఎవరో అడదాని మూలాన శివకుణ్ణి గంధర్వులు హత్య చేశారన్న వార్త దేశ దేశాలా వ్యాపిం

చింది. ఇదేసమయానికి దుర్యోధనుడి చారులు పాండవుల జాడ కోసం అనేక దేశాలూ, కొండలూ, తీర్థాలూ, గ్రామాలూ గాలించి హస్తినాపురానికి తిరిగి వచ్చి, ఎక్కడా పాండవుల ఆచూకీ దొరకనట్టు చెప్పారు. పాండవులు చచ్చిపోయి ఉండవచ్చునని వాళ్ళు ఊహించారు. కీచకుణ్ణి గంధర్వులు చంపారన్న వార్త కూడా వాళ్ళే తెచ్చి, "ఆ గంధర్వులు ఎవరికీ కనిపించలేదట," అన్నారు.

దుర్యోధనుడు తన సభలో ఉన్న వారితో, "ఏం చెయ్యాలో తెలియటంలేదు. మీరు కూడా ఆలోచించండి. పాండవుల అజ్ఞాత వాసం ఇంకా కొంచెమే మిగిలి ఉన్నది. గడువు దాటేలోగా వారి జాడ తెలుసుకున్నా మంటే మాటకు కట్టుబడి ఉండే ఆ పాండవులు తిరిగి పన్నెండేళ్ళు వనవాసం ప్రారంభిస్తారు," అన్నాడు.

కర్ణ దుశ్శాసనులు మళ్ళీ చారులను పంపమన్నారు. వాళ్ళు తప్పక బతికే ఉంటారని, వారిని వెతకటానికి వాళ్ళ సంగతి

తెలిసిన చారులను పంపమనే ప్రోణుడు అన్నాడు. భీష్ముడు కూడా పాండవులు బతికే ఉన్నారని ఊహిస్తూ, "ధర్మరాజు ఉండే దేశం సుఖిక్షంగా ఉంటుంది, అక్కడి ప్రజలు సంతృప్తితోనూ, ధర్మపరులుగానూ జీవిస్తూ ఉంటారు. వర్షాలు సక్రమంగా కురుస్తాయి. అలాటి దేశం కోసం వెతికించు," అన్నాడు.

తరవాత కృపాచార్యుడు దుర్యోధనుడితో, "భీష్ముడు చెప్పినది నిజం. ఒక వంక పాండవుల కోసం వెతుకుతూ, మనం చెయ్యవలసిన పని ఒకటి ఉన్నది. పాండవులు అజ్ఞాతవాసం ముగించగలిగితే రాజ్యం కోసం యుద్ధం చేసి తీరుతారు. అందుచేత మనం మన బలాలనూ, ధనాన్నీ, రాజ నీతిని పెంపొందించుకోవాలి. సామ దాన భేద దండోపాయాలు ప్రయోగించి బలవంతులనూ, బలహీనులనూ మన పక్షం చేసుకోవాలి, కోశం నింపుకోవాలి. అలా అయితే పాండవుల పక్షాన పోరాడే రాజులనందరినీ యుద్ధంలో జయించి సుఖపడతావు," అన్నాడు.

తెనెమరాజు

17

బ్రహ్మవల్ల పరాలు పొందిన శంఖచూడుడు, బ్రహ్మ అదేశాన్ని అనుసరించి బదరికాశ్రమానికి వచ్చి, తులసి అనే కన్య తపస్సు చేసుకుంటూ ఉండగా చూశాడు. ఆమె దివ్యసౌందర్యం చూడగానే శంఖచూడుడికి మోహం కలిగింది.

అతను ఆమెను సమీపించి, "నుందరి, నువు ఎక్కడి దానివి? ఈ వనంలో ఒంటరిగా ఎందుకు ఉంటున్నావు?" అని అడిగాడు.

తులసి కూడా శంఖచూడుణ్ణి చూసి, అతని అందానికి మురిసిపోయి, "నేను ధర్మధ్వజుడనే రాజుకూతుర్ని. నా పేరు తులసి. నాకు మహావీరుడు భర్త కావాలని, మహా పతివ్రతగా నాకు కాశ్యత కీర్తి రావాలని కోరి తపస్సు చేస్తున్నాను. నువు ఎవరు?" అని అడిగింది.

"నేను దంభుడు అనే దానవరాజు కొడుకును. నా పేరు శంఖచూడుడు. నేను బ్రహ్మను గురించి తపస్సు చేసి త్రిలోకాధిపత్యం పహించేటట్టు వరం పొందాను. నిన్ను పెళ్ళాడమని బ్రహ్మ నన్ను అదేశించాడు. అందుచేత మనం భార్యభర్తలమై సుఖంగా ఉండవచ్చు," అని శంఖచూడుడు ఆమెతో అన్నాడు.

వాళ్ళు అప్పుడే గాంధర్వవివాహం చేసుకుని, కొండలలోనూ, నదుల వెంబడి, వనాలలోనూ కొంతకాలం విహారాలు చేసి, తరవాత శంఖచూడుడి ఇంటికి వెళ్ళి, జరిగిన సంగతులన్నీ దంభుడికి, ఆయన భార్యకూ, శుక్రాచార్యుడికి చెప్పారు. వారంతా సంతోషించారు. తరవాత దంభుడు శుక్రాచార్యుడి అనుమతితో, శంఖచూడుడికి రాజ్యాభిషేకం చేశాడు.

అట్ట చివరి భాగము

శంఖచూడుడు తండ్రి నుంచి పొందిన రాజ్యాన్ని, శుక్రాచార్యుడి సలహాల ననుసరించి చక్కగా పాలిస్తూ దానవ శ్రేష్ఠుడన్న కీర్తి సంపాదించుకున్నాడు. ఇలా అతను పరిపాలన చేస్తూ ఉండగా ఒకనాడు కొందరు దానవ ప్రముఖులూ, శుక్రాచార్యుడూ అతనితో, "రాజా, బ్రహ్మ నీకు అపూర్వమైన వరాలు ఇచ్చి ఉన్నాడు. నీ పూర్వులకు దేవేంద్రుడు మొదలుగాగల దేవతలు అనేక ద్రోహాలు చేశారు. వాటికి ప్రతీకారం చేసే బాధ్యత నీ పైన ఉన్నది. ముందు నువు నీ సేనలతో వెళ్ళి, స్వర్గాన్ని ముట్టడించి, దేవతలను తరిమివేసి, స్వర్గాన్ని వశపరుచుకో." అని హితం చెప్పారు.

శంఖచూడుడు వాళ్ళు చెప్పినట్టే చేయ నిశ్చయించి, శుక్రాచార్యుణ్ణి మంచి ముహూర్తం చూడమని చెప్పి, ఆ ముహూర్తానికి తన సేనలతో వెళ్ళి, స్వర్గాన్ని ముట్టడించాడు.

శంఖచూడుడు స్వర్గం మీదికి దండెత్తి వస్తున్న వార్త చారుల వల్ల ముందేవిని, దేవేంద్రుడు కుమారస్వామిని, దేవగణాల వాళ్ళనూ పిలిపించి, తాను కూడా యుద్ధానికి సిద్ధమయ్యాడు.

దేవగణాలకూ, దానవగణాలకూ నలభై రోజుల పాటు అహోరాత్రాలు దారుణమైన యుద్ధం జరిగింది. యుద్ధంలో వెనక్కు తగ్గటం అన్నది దేవతలలో కనిపించింది గాని దానవులలో కానరాలేదు. దానవులు స్థిరంగా నిలబడి పోరాడుతూ ఉంటే దేవతలు పారి పోసాగారు.

అది చూసి ఇంద్రుడు, తనకు విజయం సాధ్యం కాదని గ్రహించి, శంఖచూడుడికి బ్రహ్మ ఇచ్చిన వరాలు ఉండటం జ్ఞాపకం తెచ్చుకుని, దేవ సేనలను యుద్ధభూమి నుంచి మరల్చి, తాను శంఖచూడుడి వద్దకు వెళ్ళి, "శంఖచూడా, నువు కశ్యపమహర్షి సంతతివాడివి. నీ శౌర్య బలపరాక్రమాలకు ఎంతో సంతోషించాను. నువ్వే త్రిలోకాలను పాలించు. మేమంతా నీకు సహాయం చేస్తాం," అన్నాడు.

శంఖచూడుడు ఇందుకు అంగీకరించి,
 "దేవేంద్రా, నువ్వే నా ప్రతినిధిగా ఉండి,
 నా అజ్ఞకు లోబడి పరిపాలన సాగించు,"
 అన్నాడు. తరవాత అతను తాను త్రిలో
 కాలకు అధిపతిని ప్రకటన చేసి, తన
 రాజధాని అయిన శోణితపురానికి వెళ్ళి,
 అక్కడినుంచే లోకాలన్నిటినీ పాలించ
 సాగాడు. దేవేంద్రుడు మొదలైనవారు రోజూ
 అతన్ని సేవిస్తూ, అతని అజ్ఞలు నిర్వర్తి
 స్తున్నారు.

అయితే యజ్ఞయాగాదులు చేసే వాళ్ళు
 హవిర్భాగాలను ఇంకా దేవేంద్రుడు మొదలు
 గాగల వారికే ఇస్తున్నారు. ఆ హవిర్భాగాలు
 దానవులకు ఇచ్చేదాకా ఋషులనూ, బ్రాహ్మ
 ణులనూ బాధించమని శంఖచూడుడు
 తన దానప మూకలను హెచ్చరించాడు.
 వాళ్ళు వెళ్ళి యజ్ఞయాగాదులను ధ్వంసం
 చెయ్యసాగారు.

ఋషులందరూ విష్ణువు వద్దకు వెళ్ళి,
 "శంఖచూడుడు పెత్తే బాధలు పడలేకుండా
 ఉన్నాం. వాణ్ణి చంపి మమ్మల్ని కాపాడు,"
 అని మొరపెట్టుకున్నారు.

"శంఖచూడుడు నా అంశన పుట్టినవాడు.
 అతని భార్య తులసి లక్ష్మి అంశన పుట్టినది.
 అందుచేత నేను శంఖచూడుణ్ణి చంపను.
 మీరు శివుణ్ణి ఆశ్రయించండి," అన్నాడు
 విష్ణువు.

చందమామ

అప్పుడు ఋషులందరూ కైలాసానికి
 వెళ్ళి, తమను శంఖచూడుడు పెత్తే బాధల
 నుండి కాపాడమని శివుణ్ణి వేడుకున్నారు.
 శంఖచూడుడు మొదలైన దానవులను తాను
 చంపుతానని మాట ఇచ్చి, శివుడు వారిని
 పంపేశాడు.

ఈ సంగతి తెలిసి నారదుడు శంఖచూడుడి
 వద్దకు వెళ్ళి, "నిన్ను చంపుతానని శివుడు
 ఋషులకు మాట ఇచ్చాడట. ఆయన
 హతాత్తుగా రుద్రగణాలతో పచ్చి పడేదాకా
 చూస్తూ ఉరుకోక, ముందు నువ్వే సర్వ
 సైన్యాలతో దాడి వెళ్ళి కైలాసాన్ని ముట్ట
 డించి, శివుణ్ణి జయించు," అని సలహా
 ఇచ్చి వెళ్ళిపోయాడు.

శంఖచూడుడు నారదుడి మాట ప్రకారం తన సేనలతో వెళ్ళి, కైలాసాన్ని ముట్టడించాడు. అది చూసి శివుడు అతనితో యుద్ధం చెయ్యటానికి భద్రకాళిని, వీరభద్రగణాలనూ, కుమారగణాలనూ నంది చేత పిలిపించాడు. రుద్రగణాలకూ, దానవ సేనలకూ యుద్ధం ప్రారంభమయింది.

ఎంత కాలం యుద్ధం సాగినా శంఖచూడుడి సేనలు తరగక పోవటం శివుడికి ఆశ్చర్యం కలిగించింది. ఆయన విష్ణువును న్యాయించి రప్పించి, "ఎన్నాళ్ళుగా యుద్ధం చేస్తున్నా శంఖచూడుడి సేనలు తరగవెందుచేత?" అని అడిగాడు.

దానికి విష్ణువు, "శంఖచూడుడి భార్య తులసి పాతివ్రత్యం అతనినీ, అతని సేనలనూ కాపాడుతున్నది. నేను తులసి పాతివ్రత్యం చెడగొట్టుతాను. అప్పుడు నువ్వు శంఖచూడుని చంపు," అన్నాడు.

విష్ణువు శంఖచూడుడి రూపు ధరించి అతని ఇంటికి వెళ్ళి, తులసితో, "శివుడితో యుద్ధం చేస్తున్నాను. బయోపజయాలను

తేలలేదు. నిన్ను చూసి చాలా కాలమయిందని వచ్చాను," అన్నాడు. తులసి ఆ మాట నమ్మి సంతోషించి, ఆమాయ శంఖచూడుడికి భార్యగా మనలు కున్నది. ఆ విధంగా ఆమె పాతివ్రత్యం నశించింది.

వెంటనే శంఖచూడుడి సేనలు విపరీతంగా నష్టం కాసాగాయి. శివుడు శంఖచూడుని తన త్రిశూలంతో చంపేశాడు.

ఆ రాత్రి విష్ణువు తన పక్కన నిద్రపోయేటప్పుడు తులసి అతని అసలు స్వరూపాన్ని కళ్ళారా చూసింది. ఎందుకంటే మాయా రూపాలు నిద్రలో పోతాయి. మాయా రూపంతో తనను మోసం చేసిన విష్ణువును శిల అయి పాముని తులసి శపించింది.

"నువ్వు గండకి నదిపై పోతావు. నేను సాలగ్రామాల రూపంలో ఆ నదిలో కాశ్యతంగా ఉంటాను. నీ పెర తులసిచెట్టు అంతటా పూజించబడుతుంది," అని చెప్పి, విష్ణువు ఆమెను గోలోకానికి తీసుకుపోయాడు.

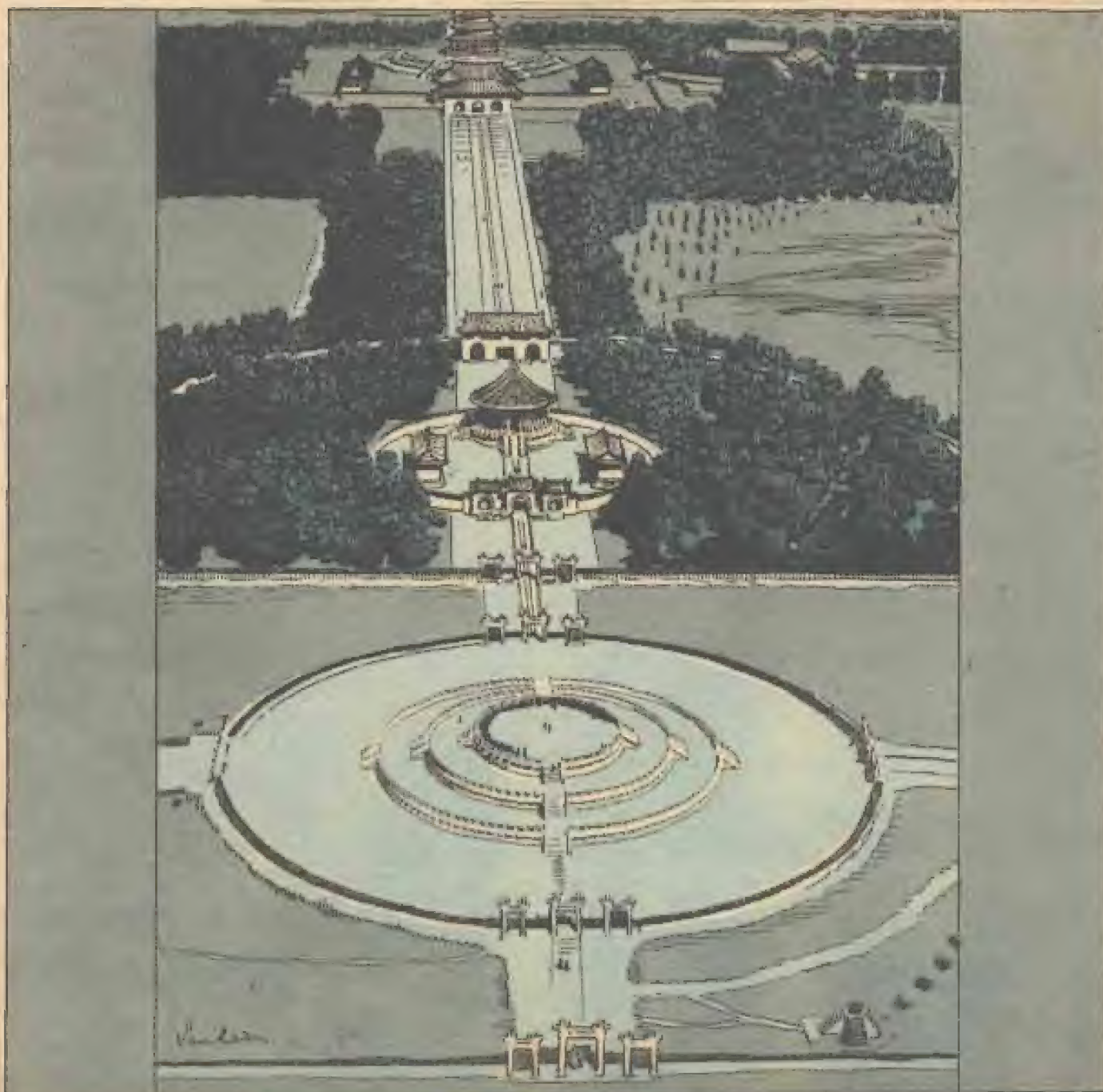

ప్రపంచపు వింతలు :

127. “సృష్టికి నడిబొడ్డు”

ఈ చిత్రంలో దిగువ నున్న పలయాలలో మధ్య నున్న దాన్ని చీనాచక్రవర్తులు “వర్ల్డ్ వేదిక” అని పిలిచి, అక్కడ ప్రార్థనలు చేసి హవిస్సులు వ్రేల్చేవారు. వారి దృష్టిలో ఇది విశ్వాని కంఠటికి నడి బొడ్డు. ఈ పలయపు వేదికలకు ఎగువ నున్నదంతా రాజప్రాంగణం.

Chandamama, June '72

Photo by Suraj N. Sharma

బహుమతి
పోడిన వ్యాఖ్య

పందెంలో ప్రథమం

పంపినవారు:
డా. కె. పాండురంగారావు

Chandamama, June '72

Photo by Suraj N. Sharma

కదిరి.
(అనంతపూర్ జిల్లా.)

ఆందంలో ఆధమం

బిహూమతి
పొందిన వ్యాఖ్య

పోటో వ్యాఖ్యల పోటీ :: బహుమానం రు. 20 లు

★

★ వ్యాఖ్యలు జూన్ నెల 20 వ తేదీలోగా చేరాలి.

★ వ్యాఖ్యలు ఒక్కమాటలోగాని, చిన్న వాక్యంలోగాని వుండాలి. రెండు వ్యాఖ్యలకూ సంబంధం వుండాలి. గెలుపొందిన వ్యాఖ్యలు అగష్టు నెల సంచికలో ప్రకటించబడును.

చందమామ

ఈ సంచికలో కథలు - వింతలు - విశేషాలు

నలుగురు బాటసారులు	 3	శర్తకోసం - 2	 31
పరమానందయ్యగారి గుర్రం	 7	చెరిబాగులవాడు	 37
యక్షపర్యతం - 2	 9	దర్మదాత	 39
అక్రమదండన	 17	కుశల ప్రశ్నలు	 43
రాజుగారి జ్ఞాతి	 21	నిద్రపట్టని రాజు	 45
ఇద్దరు చిచ్చుగాళ్ళు	 25	మహాభారతం	 49
చెడపకురా చెడెవు	 29	శివపురాణం	 57

రెండవ అడ్డు :

మొసలి గుడ్డు

మూడవ అడ్డు :

మొసలి పిల్లలు

भारत की सर्वप्रथम व सर्वाधिक लोकप्रिय...

ज्ञानभारती बाल पॉकेटबुक्स

प्रत्येक का मूल्य ₹ ६०

● १४वें सेट की पुस्तकें

- सोने की साबीज
- काले पहाड़ की जादूगरनी
- परियों का गहजादा
- सुनहले दिन भारत के
- मोत के चंगुल में
- अमर शहीद भगत सिंह

● १५वें सेट की नवीन पुस्तकें

- शेख चित्ती की शेखियां
- सुनहरे हंस
- कुछ न कुछ
- फटपाथ से महल तक
- विश्व विजेता अलसोन्द्र
- आलसी राम का सपना

कुछ अन्य लोकप्रिय बाल पॉकेट बुक्स

- वृहत् कथाएं • बाल महाभारत (६ भागों में) • माया देश का रहस्य (६ भागों में)
• हाजी बाबा (६ भागों में) • शेर फिर उड़ जला (दो भागों में)
- लोक कथाएं • जादू की मुड़िया • हो न हो • तीन छैल की नगरी • दैत्य की बेटी
• मुर्त ने जब ब्याह रचाया • और फिर
- हास्य कथाएं • बूढ़े से बुद्धिमान • किस्सा मियां मटरू का • मुल्ता नासिरुद्दीन के लतीफे
• मुल्ता दो प्याज़ों के लतीफे • तेनाली राम के लतीफे • तेनाली राम के नये लतीफे
• गोपाल भांड के लतीफे • गोनू सा के लतीफे
- साहसिक उपन्यास • अमर शहीद ऊषम सिंह • शाबास सरोवर • कुबड़े की कहानी
• एक नन्हा खुदीराम बोंस • बुरे फांसे अच्छे बच्चे • साहसी बालक
- उत्तम बाल उपन्यास • कुबड़ा गहजादा • गंधराज • नन्हें राज कुमार • सातवीं परी
• माया महल • झूठों का बादशाह • घटू तेरे की
- पौराणिक ऐतिहासिक कहानियां • मुनों कहानी साहस की • उस्तादों के उस्ताद
• चार चौर चौरासी बनिये • व्यास जी ने कहा था

ज्ञानभारती बाल पॉकेट बुक्स भारत के प्रत्येक प्रमुख पुस्तक विक्रेता, समाचार पत्र विक्रेता, रेलवे और रोडवेज बुक स्टालों पर मिलती हैं। यदि आपको पुस्तकें प्राप्त करने में कोई कठिनाई हो तो दो रुपये (२.००) का मनीऑर्डर भेजकर ज्ञानभारती धरेनू बाल पुरतकालय योजना के सचिव बनकर प्रति वृत्त मास पांच रुपये अस्सी पैसे (५.८०) की बी० पी० से छह सप्ताह तक पुस्तकें घर-बैठे प्राप्त करें और साथ ही कहानी की पत्रिका 'ज्ञानभारती' एवं अन्य उपहार मुफ्त प्राप्त करें।

मासिक ज्ञानभारती का सत्यकथा अंक मुफ्त प्राप्त करने के लिए केवल

हमें एक पोस्टकार्ड लिखें:—

ज्ञानभारती बाल पॉकेट बुक्स, विशेष्वरनाथ रोड, लखनऊ

advend

టివీఎస్ రిటైనులు భద్రత నమ్మాయి

టివీఎస్ రిటైన్లు కొత్త వీరులులాగే
వెచ్చిస్తాయి. రిటైనింగ్ విరామంలో ప్రత్యక్షమైన
మేము మీకొకటి బ్యాగ్ లు కొత్త వీరులులాగ
వెంటరానివిగాడు. కొత్త వీరులాగ మంచి రోడ్డు
గ్రహించి ఎచ్చెలకు చూస్తాము అది చాలాకాం
కొత్తవిలాగ మనుకుంటుంది.

టివీఎస్ లు ఎచ్చెలకు వీరు మీదా బ్రెడ్ ను
వదులులేసే అమె రేలుపులు లేక నువ్వులేమైన
అతర బాహ్య విరామాల లేకుండా ఒకసారి,
రెండుసార్లు వరకే లేయవలసింది.
అక్కాదునికమైన రిటైనింగ్ మెషిన్ లుమీద
మంచి నైపుణ్యతగల సాంకేతిక శిల్పిందీ
వదిలేస్తాడు. మీకు తెలుసా లాగా మనుకుని

టివీఎస్ బ్యామెట్ బ్యాక్ రబ్బరును వాడే
కయానిలేమిటంటారు. అక్కరములేదు
టివీఎస్ రిటైనులు అతర వారికంటే మీరు
వెచ్చించే ప్రతి దాహాయి! అరికంగా
వీరు మ్రోగిస్తాయి.

మీరు టివీఎస్ ను విశ్వసించవచ్చు—
దారకలేకంటే పెద్ద రిటైన్ బ్యాగ్ లు.

సుందరమ్ ఇండస్ట్రీస్ ప్రైవేట్
లిమిటెడ్

తెంగళూరు-కోయంబత్తూరు-శంకరుగిరి.
మైదాను-వరుకోలై-నెలం-సికింద్రాబాద్.
నరసేత్ లేక-విజయవాడ.

మీరు
టివీఎస్ ను
విశ్వసించండి

మీ పిల్లలు బడికి వెళ్లే వేళయింది

దానికం దుస్తులకు కేస్టెంట్, బాలర ప్యాంటులకు డ్రిల్లులు, బ్లౌజులకు, షర్టులకు పాస్టిస్టు.

దిన్నీవారి స్కూలు యూనిఫాం దుస్తులలోని వివిధ రకాలు. స్కూలు యూనిఫాం వర్తకులకు తగినట్లు తెలుపు. బ్లూ, గ్రీన్, గ్రే మరియు ఎన్నో రంగులు. పిల్లలు తమ దుస్తులను మొరటుగా వాడుతున్నప్పటికీ తట్టుకోగల, మన్నికయైనవి దిన్నీ దుస్తులు.

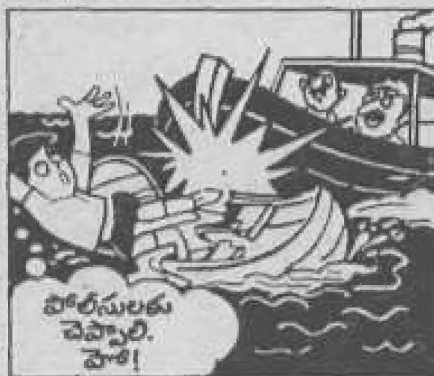
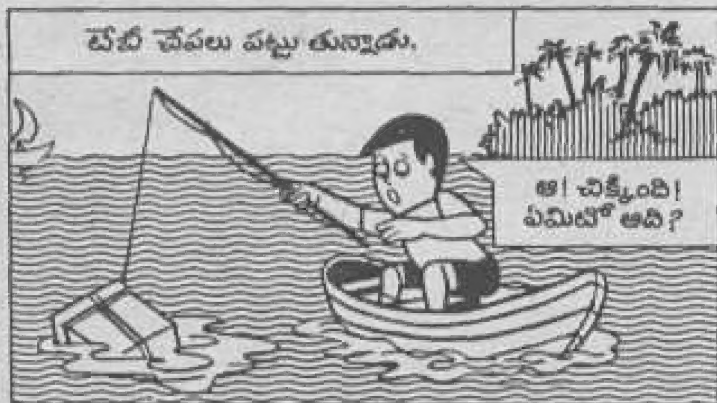
దగ్గరలోవున్న దిన్నీ స్టాకిస్టు, పాపు లేదా షో రూముకు వెళ్లండి.

డా. బిన్నీ మన్నికయైన
నూలు బట్టలకు

BCCM-3A/72 TEL

బేబీ దొంగరవాణా పట్టుకున్నాడు

dCP/GLT/110 TL

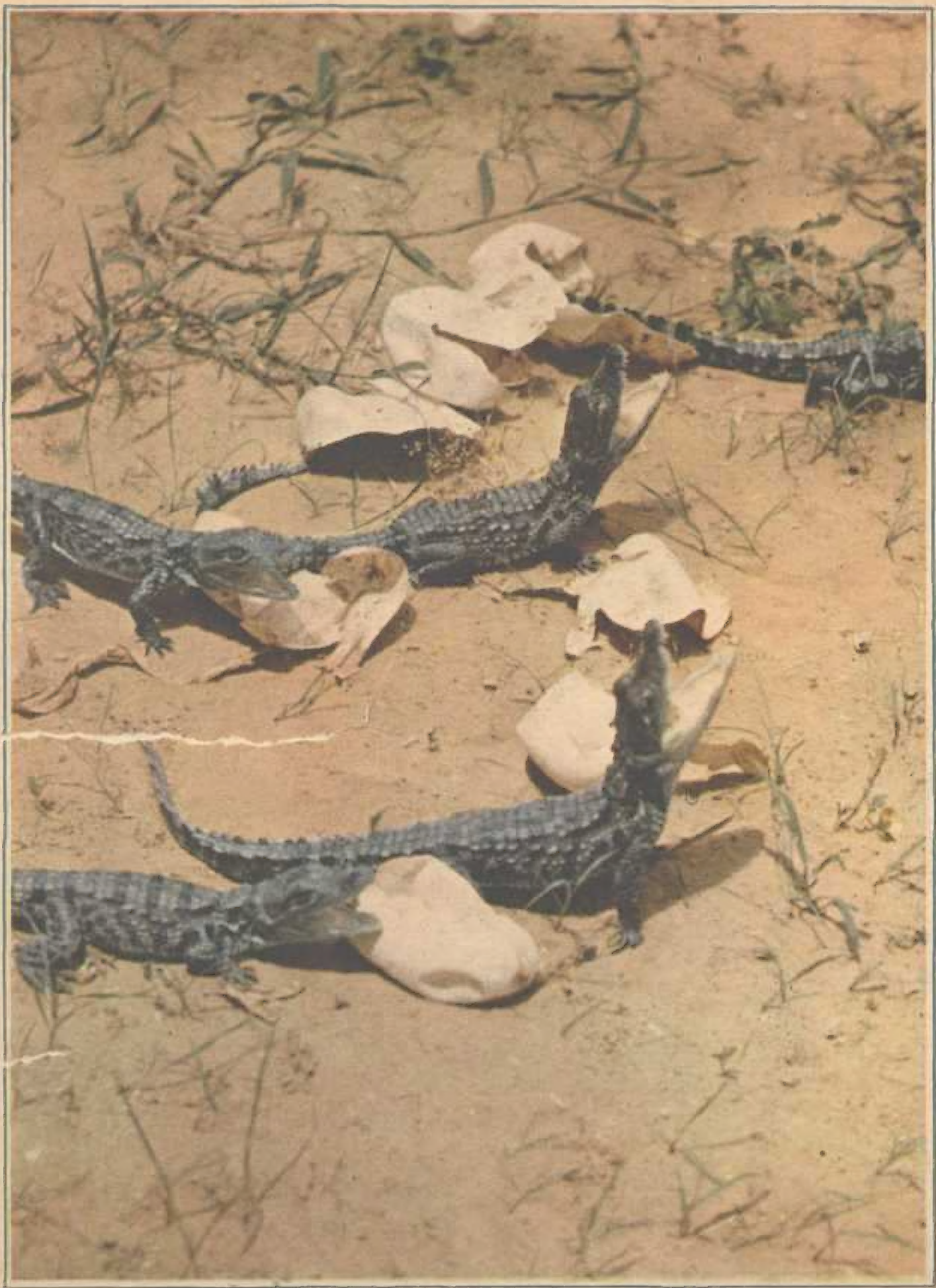

Photo by: SURAJ N. SHARMA

